
THE LIBRARY OF CONGRESS

Den

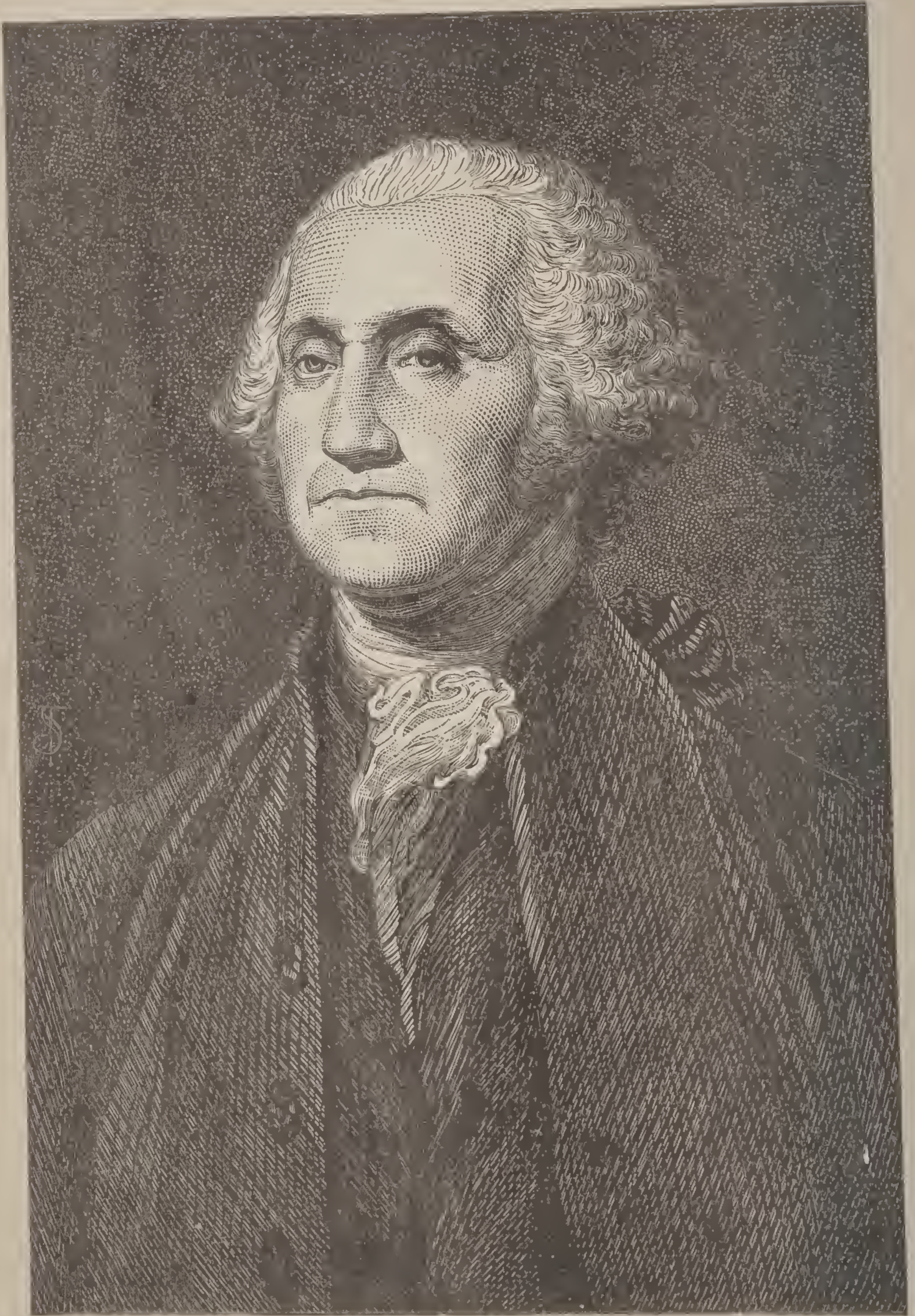
borgerlige Regering

og

Religionen.

[C]ivil Government.—DANISH. Pris 35 Cents.

George Washington;

Stifter af Nordamerikas Uafhængighed; født den 22de Feb. 1732; Præsident af de Forenede Stater 1789–97; død den 14de Dec. 1799.

Den borgerlige Regering

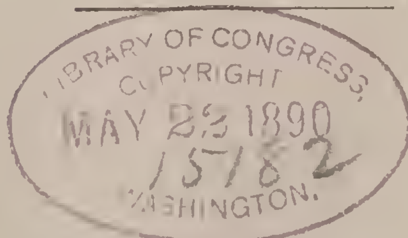
og

Religionen,

eller

Kristendommen og den amerikanske Grundlov.

Af Alonzo T. Jones.
Fra det engelske ved J. G. Matteson.

Chicago, Illinois.
Sundhedsvennens Forlagsexpedition.
Toronto, Ont.; Battle Creek, Mich.; Atlanta, Ga.
1890.

Forord.

Dette lille Værk er en Frugt af flere Foredrag, som bleve holdte i Minneapolis, Minn., i Oktober 1888, angaaende Forholdet mellem Religionen og den borgerlige Magt. Den Interesse, som viste sig i dette Emne, tillige med mangfoldige Opfordringer til at lade de vigtigste Stykker af det, som var blevet fremstillet, trykke, gav Anledning til, at denne Afhandling blev udgivet. Det er ikke Hensigten med den at behandle noget Punkt udførlig, men blot at fremstille det til Betragtning. Dette Emne er altid interessant og vigtigt. Der er desuden for nærværende en indtrængende Opfordring til at udgive Love angaaende Religionen i Særdeleshed til Gunst for Søndagens Helligholdelse. Dette Emne bør derfor granskes mere omhyggelig, end man nogensinde har gjort i dette Land, siden Grundloven traadte i Kraft.

Hensigten med Henvisningerne og Anmærkningerne saavel som de Stykker af andre Bøger, som ere anførte, er simpelthen at skaffe Læseren bekvemme Henvisninger og Vejledning i at undersøge dette Emne videre. Jeg haaber, at de Sandheder, som ere fremstillede, ville vække mere Interesse i at blive bekjendt med de Forenede Staters Grundlov og give mange et bedre Begreb om de Rettigheder og Friheder, den hjemler os. Jeg haaber ogsaa at det vil lede dem til at granske nøjere angaaende det Forhold, som bør existere mellem den borgerlige Regering og Religionen i Overensstemmelse med Kristi Ord og de Forenede Staters Grundlov.

A. T. J.

Indhold.

Første Kapitel.

Andet Kapitel.

Tredje Kapitel.

Fjerde Kapitel.

Femte Kapitel.

Sjette Kapitel.

Syvende Kapitel.

Den borgerlige Regering og Religionen.

Förste Kapitel.

Kristendommen og det romerske Rige.

Jesus Kristus kom til Verden for at gjøre Menneskene fri og at plante Frihedens sande Princip i deres Sjæle — Frihed grundet paa Kjærlighed — Frihed saa hellig, at den ikke vilde give Anledning for Kjødet eller lade sig bruge til et Skjul for Ondskab — Frihed vejledet af en Samvittighed oplyst af Guds Aand — Frihed, hvorved Mennesket kunde blive fri fra alle Mennesker og dog blive saa mildt og kjærligt, at det gjærne vilde være alles Tjener for at give dem Anledning til at nyde samme Frihed. Dette er sand Frihed.

Denne er den Frihed, Kristus gav Mennesket; thi den, som Sønnen faar frigjort, er i Sandhed fri. Da Kristus gav Mennesket denne Frihed, kunde en saa guddommelig Gave ikke have nogen anden Følge end den, som var Kristi Hensigt, nemlig at binde dem i en evig, utvivlsom, uopløselig Forening med ham som Slægtens kongelige Velgjører. Saaledes aabenbarer han sig selv for Menneskene som det højeste Gode og bringer dem til sig selv og til Lydighed mod sin Vilje, hvilket leder til en kristelig Opførsel.

Jesus Kristus var Gud aabenbaret i Kjød. Saaledes var Gud i Kristus og forligte Verden med sig selv, at Menneskene skulde kjende ham, den eneste sande Gud, og den, han udsendte, Jesus Kristus. Han samlede Disciplene omkring sig, underviste dem i sin himmelske Lære, iførte dem med Kraft

fra det høje og udsendte dem i al Verden for at prædike Frihedens Evangelium for al Skabningen og for at lære dem at holde alt, hvad han havde befalet dem.

Paa den Tid fyldte det romerske Rige Verden. Dette Rige, stolt af sine Sejre og overordentlig nidkjært for sine Fordringer, paastod, at det havde Ret til at regere over alle Ting, menneskelige og guddommelige. Da man paa den Tid betragtede alle Guder som Nationalguder, og Rom overvandt alle Nationer, saa beviste dette for Romerne, at deres Guder vare ypperligere end alle andre. Og omendskjønt Rom tillod de overvundne Nationer at vedblive at tilbede deres Nationalguder, saa bleve dog disse saavel som de overvundne Folk blot betragtede som den romerske Stats Tjenere.

Enhver Religion blev derfor anset som underordnet Roms Religion. Omendskjønt alle Religionsformer kunde komme til Rom og tage Plads i dets Pantheon, saa maatte de dog komme som Statens Tjenere. Selve den romerske Religion var blot Statens Tjener. Af alle romerske Guder var ingen saa stor som Rom selv. Det, som fornemmelig udmærker de romerske Guder, var, at de tilhørte Staten Rom. Staten erholdt ingen Ære af alle de romerske Guder, men Guderne fik deres fornemste Værdighed deraf, at de vare romerske Guder.

Da Sagen nu stod saaledes med Roms egne Guder, saa ansaa Romerne en lovlig Erkjendelse af nogen som helst fremmed Gud for et stort Nederlag, og det samme kunde siges om at give nogen romersk Undersaat Ret til at tilbede nogen anden Gud end Romernes. Neander anfører en Udtalelse af Cicero, hvori han nedlægger følgende Grundsætninger for Lovgivningen:

„Intet Menneske skal have særskilte Guder for sig selv. Intet Menneske skal tilbede nye eller fremmede Guder for sig selv, med mindre de ere erkjendte af de offentlige Love." — Ne-

anders Church History, 1ste Bind, Side 86, 87, Torreys Oversættelse, Boston 1852.

Man ser saaledes, at Staten efter Romernes Begreber var fremfor alt. Staten var det højeste Gode. Mennesket med alt, hvad det havde, var Staten underordnet. Ingen maatte have noget højere Maal eller søge efter noget højere Gode end det, som hørte Staten til. Saaledes var enhver romersk Borger Statens Undersaat, og enhver romersk Borger var en Slave. Mommsen siger:

„Jo mere udmærket en Romer blev, desto mindre blev han en fri Mand. Lovens Almagt og Regeringens Despotisme drev ham ind i en snæver Kreds for Tanker og Handlinger, og hans Anseelse og Indflydelse var afhængig af en sørgelig Strænghed i hans Liv. Al menneskelig Pligt for den ringeste saavel som den fornemste blandt Romerne var, at han skulde holde sit Hus i Orden og være Statens lydige Slave."

Dette viser tydelig, at dersom nogen bekjendte sig til Kristi Navn og Lære, saa satte han sig derved op mod det romerske Rige. Naar han bekjendte Gud aabenbaret i Kristus som det højeste Gode, saa var det intet andet end Forræderi mod den romerske Stat. Rom vilde betragte det som Højforræderi, fordi den romerske Stat ifølge Romernes Begreber repræsenterede det højeste Gode. Dersom nogen paastod, at der var et højere Gode, og saaledes gjorde Rom underordnet, saa kunde den romerske Stolthed ikke betragte en saadan Paastand i noget andet Lys, end at den var et ligefremt Slag mod Roms Værdighed og noget, som vilde føre til at omstyrte den romerske Stat. Selvfølgelig bleve de kristne ej blot kaldte Gudsfornægtere, fordi de forkastede Guderne, men den Forbrydelse, de for Domstolene bleve anklagede for, var Højforræderi, fordi de nægtede, at Staten havde Ret til at gribe ind i Menneskets Forhold til Gud. De bleve anklagede for, at de viste Mangel paa Agtelse for Kejseren, og at de vare Kejserens og det romerske Folks Fjender.

For en Kristen lød Guds Ord med fuld Myndighed: „Frygt Gud og hold hans Bud; thi det bør hvert Menneske at gjøre.“ Præd. 12:13. For ham bragte Lydighed mod dette Ord ved Troen paa Jesus Kristus det evige Liv. Og en saadan Opførsel viste, at hans Forening med Gud var det højeste Gode — Et Gode saa meget højere end den romerske Stat, som Guds Regering er større end den romerske Regering, som Gud er mere end Mennesket, som Himmelen er højere end Jorden, som Evigheden er mere end Tiden, og som evige Interesser ere mere værdifulde end timelige.

Romerne betragtede sig selv ikke blot som den største af alle Nationer og den, som Magten over dem alle tilhørte, men de vare tillige stolte af, at de vare den mest religiøse af alle Nationer. Cicero roste Romerne som den mest religiøse af alle Nationer, fordi de indførte sin Religion i alle Livets Foretagender.

„Ceremonierne ved den romerske Gudsdyrkelse vare meget udførlige og nøjagtige. De anvendtes ved enhver Lejlighed i det daglige Liv. De bestode i Ofringer, Bønner, Fester og en Undersøgelse af Gudernes Vilje ved Forudsigelser af Spaamænd om de tilkommende Begivenheders Gang. Romerne regnede sig selv for et meget religiøst Folk, fordi deres Religion var saa nøje forbunden med Hjemmet og Staten. . . . Saaledes fremtraadte Religionen i Romernes offentlige Liv med sine Fester, og den lagde et lignende Aag paa deres private Liv ved dens Ofringer, Bønner og Spaadomme. Alle Forretninger maatte føres i Overensstemmelse med det System, som Præsterne omhyggelig lode ordne. . . . Naar nogen vilde ud at spadsere, maatte han fremsige en vis Formular, naar han steg i sin Vogn en anden.“ — Ten Great Religions, 8de Kapitel.

Følgende Udtog af Gibbon giver en klar Fremstilling af, hvorledes den romerske Religion med sine Ceremonier trængte ind i alle Forholde; og den viser ogsaa, hvor skarpt den kristelige Religion skilte mellem den, som antog den, og alt, som henhørte til Romernes Anliggender.

„Folkets Religion var ikke blot en Theori, som man benyttede i Skolerne eller prædikede i Templerne. De utallige Guddomme og afgudiske Skikke vare nøje forenede med enhver Omstændighed i Forretningerne og Fornøjelserne i det offentlige og private Liv, og det syntes umuligt at undgaa at adlyde dem uden paa samme Tid at forkaste al Omgang med Menneskene og alle Samfundets Embeder og Fornøjelser. . . . De offentlige Forestillinger vare en væsenligt Del af Hedningernes muntre Gudsdyrkelse, og man troede, at Guderne antoge de Lege og Fester, som Fyrsterne og Folket holdt til Ære for Gudernes særegne Skikke, som meget velbehagelige Ofringer. Den kristen, som med from Afsky undgik Vederstyggelighederne ved deres Kredsbaner og Theatre, fandt sig selv omringet af djævelske Snarer ved ethvert muntert Selskab, saa ofte som hans Venner paakaldte de gjæstfri Guder og udgød Drikofre for at lykønske hverandre. Naar Bruden, som stred imod med vel forstilt Tilbageholdenhed, blev tvungen med brammende Bryllupsceremonier til at træde over Dørtærskelen til sin nye Bolig, eller naar man bar en afdød langsomt i Sørgeprocession til den Stabel, hvor Liget blev brændt, saa var en Kristen ved disse interessante Anledninger tvungen til at forlade de Mennesker, som vare ham kjærest, hellere end at paadrage sig den Skyld, som Tilstedeværelsen ved de afgudiske Ceremonier, der medfulgte, vilde bringe over ham. Enhver Kunst og ethvert Haandværk, som i mindste Maade befattede sig med at lave eller smykke Afguder, var besmittet af Afguderiet.

„De Farer og Fristelser, som lurede paa alle Sider for at overraske en uopmærksom troende, angrebe ham med dobbel Heftighed paa de Dage, da de offentlige Fester forefaldt. De vare ordnede saa gunstig og fordelte gjennem Aaret saaledes, at Overtroen bestandig fik Udseende af Fornøjelse og ofte af Dyd. . . . Paa de almindelige Festdage var det de gamles Skik at smykke deres Døre med Lamper og med Laurbærgrene og at krone deres Hoveder med Blomsterkranse. Denne uskyldige og elegante Skik kunde have været taalt som en borgerlig Anordning. Men det hændte uheldigvis, at Dørene vare under Husgudernes Beskyttelse; at Laurbærtræet var helliget Afguden Daphne; og alle Blomsterkranse, omendskjønt

de ofte bleve brugte som et Tegn paa Glæde eller Sorg, vare fra deres første Oprindelse helligede til Overtroens Tjeneste. De svage kristne, som ved saadanne Lejligheder lode sig overtale til at følge Landets Skik og Øvrighedens Befalinger, maatte lide under mørke Forestillinger, idet deres egen Samvittighed anklagede dem, og Menigheden irettesatte dem, saavel som paa Grund af de guddommelige Trusler."

Alt dette viser klart, at naar nogen bekjendte Kristi Navn, var han tvungen til at løsrive sig fra alle Slægtsforhold i Livet. Han kunde ikke gaa med til et Bryllup eller en Begravelse af sine nærmeste Slægtninge, fordi enhver Ceremoni blev udført med Hensyn til Guderne. Han kunde ikke overvære de offentlige Fester af samme Grund. Men mere end dette, han kunde ikke undgaa Førfølgelse ved at holde sig tilbage fra de offentlige Fester, fordi paa disse Dage skulde Husets Døre og Lamperne, som hængte paa dem, og deres Hoveder, som boede deri, smykkes med Laurbærgrene og Blomster til Ære for Roms usædelige Guder og Gudinder. Dersom en Kristen deltog i disse Fester, saa ærede han Guderne ligesom de øvrige Hedninger. Dersom han nægtede at gjøre det (og han maatte nægte det, hvis han vilde lyde Gud og ære Kristus), saa tildrog han sig selv alle Folks Opmærksomhed; thi de vare alle overordentlig nidkjære for den Ære, man burde bevise Guderne. Paa samme Tid overtraadte en Kristen ogsaa den romerske Lov, naar han handlede saaledes; thi den befalede ham at deltage i disse Ting. Saaledes udsatte han sig for Forfølgelse, og det mente Døden, fordi Loven sagde:

„Du skal dyrke Gud i alle Henseender i Overensstemmelse med dit Lands Love og tvinge alle andre til at gjøre det samme. Men du skal hade og straffe dem, som søge at indføre noget som helst, der er fremmed for vore Skikke i denne Henseende."

Og de lærte videre:

„Den, som indfører en ny Religion, hvis Virkning og Karakter er ubekjendt, hvorved Menneskenes Tanker kunne forstyrres, skal, dersom han tilhører den højere Klasse, landsforvises; dersom han tilhører den lavere, skal han straffes med Døden."

Dette var den romerske Lov. Enhver Kristen fraskilte sig selv fra alle Romernes Guder og fra alt, som blev udført til deres Ære, blot ved at bekjende sig til Kristendommen. Og alle Ting bleve gjorte til Gudernes Ære. Flertallet af de første kristne var fra den lavere Folkeklasse. Lovens Forskrift var, at dersom nogen af de lavere Klasser indførte en ny Religion, saa skulde han straffes med Døden. De kristne, som indførte en ny Religion og tilhørte de lavere Klasser, satte sig selv i en Stilling, hvor de vare skyldige at dø, saa snart som de antoge Kristi Religion. Derfor maatte Paulus og Peter og mangfoldige andre kristne lide Døden for Kristi Navn.

Saaledes var den romerske Lov. Og naar Rom dræbte de kristne, saa henregnedes det ikke til Forfølgelse. Romerne vilde paa ingen Maade indrømme, at det var Forfølgelse. De indskærpede blot Loven. Staten Rom var den øverste Magt. Staten regerede i alt, som angik Religionen. Enhver, som vovede at overtræde Loven, maatte lide Straffen. Alt, hvad Rom gjorde, og alt, hvad det bekjendte sig til at gjøre, var simpelthen at indskærpe Loven.

Dersom man indrømmer, at Staten har Ret til at give Love angaaende Religion og at indskærpe Gudstjenesten, saa kan man aldrig dadle det romerske Rige, fordi det dræbte de kristne. Ej heller kan man indrømme, at det var Forfølgelse, naar det handlede saaledes med de kristne. At indskærpe gode Love kan aldrig kaldes Forfølgelse, hvor strængt end Loven handler mod Overtrædere. At hænge en Morder er ikke Forfølgelse. At forfølge ham endog med Blodhunde for at

bringe ham for Retten er ikke Forfølgelse. Vi gjentage derfor, at det kan aldrig kaldes Forfølgelse at indskærpe gode Love. Dersom derfor Religion eller Gudstjeneste er noget, som den borgerlige Øvrigheds Love kunne befatte sig med, saa har der aldrig været og kan aldrig blive nogen religiøs Forfølgelse; thi den borgerlige Regering styres af Flertallet, og Flertallets Religion er nødvendigvis den Religion, som under saadanne Omstændigheder maa antages. Dersom det da er ret for de borgerlige Love at befatte sig med Religion, saa kan Flertallet give Love med Hensyn til deres egen Religion, og man kunde ikke kalde det Forfølgelse i et saadant Tilfælde at indskærpe disse Love.

Men alt dette tilligemed det romerske Riges Myndighed og alle dets Paastande blev omstyrtet af Kristi Lære, hvilken enhver, som den Gang nævnte Kristi Navn, fremholdt, nemlig, at den borgerlige Regering aldrig kan have nogen Ret til at befatte sig med Religionen eller Gudstjenesten; — at Religionen ikke er noget, som kan blive Gjenstand for den borgerlige Regerings Lovgivning; — at Religionens Troesbekjendelse og Gudstjenesten maa overlades aldeles til den enkelte og hans Gud, saa at han kan tilbede efter sin egen Samvittigheds Overbevisning; — at man skal give Gud det, som er Guds, paa samme Tid som man giver Kejseren det, som er Kejserens.

Dette er den Lære, som Kristus indførte og ved sine Disciple udsendte i hele Verden, og de indførte den, hvor de gik. For denne Læres Skyld vendte de sig bort fra alle jordiske Hensyn, udholdt ubeskrivelige Pinsler og hengave villig deres Liv til Døden. Det er paa Grund af, at Jesus Kristus har indført denne Lære, og at hans sande Disciple udbredte den, at vi nu nyde de Rettigheder og Friheder, som vi have. Følgende Udtog bør skrives med Bogstaver af Guld og altid erindres med Sorg saavel som Taknemmelighed:

„Blandt de troværdige Beretninger om Hedningernes Forfølgelser er der Fortællinger, som maaske vise mere levende end andre baade den store Grusomhed, som den menneskelige Natur kan udvikle, og den heltemodige Udholdenhed, den kan opnaa. . . . De grusomste Pinsler, som Historien omtaler, bleve i Almindelighed tilføjede Martyrerne enten af Folket selv eller i deres Nærværelse paa de offentlige Kamppladse. Vi læse om kristne, som bleve bundne fast til Stole af glødende Jærn, medens Stanken af deres halvt fortærede Kjød steg op mod Himmelen i en kvælende Sky; om andre, hvis Kjød blev sønderrevet lige til Benene med Muslingskaller eller Jærnkroge; om hellige Jomfruer, som bleve overgivne til Fægternes Lyster eller til Koblernes Barmhjærtighed; om 227 Disciple, som bleve ved et Tilfælde sendte til Minerne, hver af dem med Senerne paa det ene Ben sønderrevne med et glødende Jærn og med et Øje skrabet ud af Øjehulen; om Baal, som brændte saa langsomt, at de ulykkelige maatte vride sig flere Timer i Dødssmerter; om hvorledes Lemmerne bleve revne fra Legemet Lem efter Lem; om andre, som bleve bestænkede med smeltet Bly; om hvorledes man heldte Vineddike og Salt over deres Legemer, naar de bleve førte blødende fra Pinebænken; om forlængede og forandrede Pinsler, som varede hele Dage. Af Kjærlighed til deres guddommelige Mester og den Sandhed, som de troede paa, udholdt Mænd, ja endog svage Kvinder, disse Lidelser uden at svigte, omendskjønt et eneste Ord vilde have friet dem derfra. Hvilken Mening vi end have om Præsternes Adfærd i senere Tider, saa bør dog dette ikke formindske den Ærbødighed, hvormed vi bør bøje os for Martyrernes Grave." History of European Morals, Slutningen af 3dje Kapitel.

Alt dette udholdt Mænd og Kvinder, ja endog svage Piger, for at Folket i de kommende Tider kunde blive fri. Alt dette led de for at stadfæste den Lære, at den borgerlige Regering ikke kan have nogen Ret til at befatte sig med Religionen. Alt dette udholdt de, for at Menneskene kunde blive fri, for at de i alle kommende Tider skulde forstaa, at det er ethvert Menneskes uafhændelige Rettighed at tilbede Gud i Overensstemmelse med dets egen Samvittigheds Overbevisning.

Andet Kapitel.

Hvad tilhører Gud? og hvad tilhører Kejseren?

„Da gik Farisæerne hen og holdt Raad, hvorledes de kunde besnære ham i Ord. Og de sendte deres Disciple til ham med de Herodianer og sagde: Mester! vi vide, at du er sanddru, og lærer Guds Vej i Sandhed, og skjøtter om ingen; thi du anser ikke Menneskers Person. Sig os derfor: Hvad tykkes dig? Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej? Men som Jesus havde mærket deres Ondskab, sagde han: I Øjenskalke, hvi friste I mig? Viser mig Skattens Mynt. Men de bragte ham en Penning. Og han sagde til dem: Hvis Billede og Overskrift er dette? De sagde til ham: Kejserens. Da sagde han til dem: Saa giver Kejseren det, som Kejserens er, og Gud det, som Guds er." Math. 22: 15–21.

I disse Ord har Kristus paapeget en tydelig Forskjel mellem Kejseren og Gud, mellem det, som tilhører Kejseren, og det, som tilhører Gud; det er: mellem den borgerlige og den religiøse Magt, og mellem vore Pligter mod den borgerlige Magt og vore Pligter mod Gud. Det, som tilhører Kejseren, bør gives ham, og det, som er Guds, bør gives alene til Gud. Kejseren kan ikke have noget at gjøre med det, som er Guds. At sige, at vi skulle give Kejseren det, som er Guds, eller at vi skulle give Gud gjennem Kejseren det, som er Guds, er at forfalske Jesu Ord og borttage deres Mening. En saadan Fortolkning vilde ikke være noget andet end at besnære ham i hans Ord — det selvsamme, som Farisæerne søgte at gjøre.

Eftersom Ordet Kejser hentyder til den borgerlige Regering, saa er det paa en Gang klart, at de Pligter, vi skylde

Keiseren, ere borgerlige Pligter, hvorimod de Pligter, vi skylde Gud, ere fuldstændig moralske eller religiøse Pligter. Molbech siger, at Religion er „Tro paa Guds Tilværelse og Forhold til Verden og Menneskene (Religion i subjektiv Betydning), og en paa en saadan Tro og paa en vis antagen Lære grundet Maade at dyrke og tilbede Gud paa." Det er derfor klart, at Religionen og religiøse Pligter udelukkende tilhøre Gud. Da nu det, som er Guds, skal gives til ham og ikke til Keiseren, saa følger heraf nødvendigvis ifølge Kristi Ord, at den borgerlige Regering kan aldrig have nogen Ret til at befatte sig med Religionen — med et Menneskes personlige Tro og Lære og Forhold til Gud.

En anden Forklaring, som vil hjælpe os at se Forskjellen mellem disse Ting, er Betydningen af Ordet Moral.

„Moral: Sædelære. Morallov: en Lov for Menneskenes frie Handlinger, grundet paa Samvittighedens Bud og Fornuftens Erkjendelse af almindelig Sædeligheds Pligter." — Molbech.

Dersom Moral er grundet paa Samvittighedens Bud, eller rettere sagt, paa Guds Bud, saa er det klart, at Moral ogsaa udelukkende henhører til Pligterne mod Gud, og at den borgerlige Regering ikke kan have noget dermed at gjøre. Dette kan ved første Øjekast synes at være et yderligt Standpunkt, men det er det ikke. Det er det ene rette Standpunkt; og vi tro, at enhver, som omhyggelig vil overveje Sagen, vil se det. Det, som udelukkende tilhører Samvittigheden og dens Forhold til Gud, kan ikke falde under den borgerlige Lovs Omraade.

En anden Forfatter forklarer Udtrykket den moralske Lov saaledes:

„Gud er den højeste moralske Regent, og den moralske Lov er hans Vilje angaaende alle ansvarlige Væseners Karakter og Opførsel." „Hovedsummen af den moralske Lov indeholdes i

de ti Bud skrevne med Guds Finger paa tvende Stentavler og givne til Moses paa Sinai Bjærg."

Denne Forklaring stemmer visselig overens med Skriften. Skriften viser, at de ti Bud ere Guds Lov; at de udtrykke Guds Vilje; at de henhøre til Samvittigheden og befatte sig med Hjærtets Tanker og Forsætter; og at det er Menneskets Pligt mod Gud at lyde disse Bud. Skriften siger:

„Frygt Gud og hold hans Bud; thi det bør hvert Menneske at gjøre." Ordsp. 12:13.

Og Frelseren siger:

„I have hørt, at der er sagt de gamle: Du skal ikke ihjelslaa, men hvo, som ihjelslaar, skal være skyldig for Dommen. Men jeg siger eder, at hver den, som er vred paa sin Broder uden Aarsag, skal være skyldig for Dommen; men hvo, som siger til sin Broder: Raka! skal være skyldig for Raadet; men hvo, som siger: Du Daare! skal være skyldig til Helvedes Ild." Math. 5:21, 22.

Apostelen Johannes siger, idet han hentyder til det samme:

„Hver, som hader sin Broder, er en Manddraber." 1 Joh. 3:15.

Atter siger Frelseren:

„I have hørt, at der er sagt de gamle: Du skal ikke bedrive Hor. Men jeg siger eder, at hver den, som ser paa en Kvinde for at begjære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjærte." Math. 5:27, 28.

Dette viser, at Moral er Lydighed mod den moralske Lov, og at den omfatter Hjærtets Tanker og Beslutninger. Derfor ligger al Moral ifølge Sagens egen Natur udenfor den borgerlige Magts Grænse og Bestyrelse. At hade er det samme som at myrde; at begjære er Afgudsdyrkelse; ukyske Tanker ere Horeri. Alle disse Følelser ere lige usædelige. De ere

Overtrædere af Moralloven, men ingen borgerlig Regering søger at straffe dem. En Mand kan hade sin Næste hele sin Levetid; han kan begjære alle Ting paa Jorden; han kan nære ukyske Tanker, hver Gang han ser en Kvinde, og han kan vedblive dermed, saa længe han lever; men saa længe disse Ting blot ytre sig i hans Tanker, vil den borgerlige Magt ikke røre ham. Det er vanskeligt at forestille sig et mere usædeligt Menneske, end en saadan Mand vilde være, og dog kunde Staten ikke straffe ham. Den forsøger ikke en Gang at straffe ham. Dette viser atter, at Staten ikke kan have noget at gjøre hverken med Moral eller de Ting, som ere umoralske.

Men lader os gaa videre. Lad blot et Menneskes Had lede det til at skade sin Næste, saa vil Staten straffe en saadan. Lad en Mands Begjærlighed lede ham til at stjæle, saa vil Staten straffe ham. Lad hans urene Tanker lede ham til at gjøre Vold mod en Kvinde, saa vil Staten ogsaa straffe ham. Men husk paa, at Staten alligevel ikke straffer ham, fordi han er umoralsk, men fordi han overtræder den borgerlige Lov. Usædelighed ligger i Hjærtet og kan alene dømmes af Gud. Staten straffer ingen, fordi han er umoralsk; ellers maatte den straffe den som en Morder, der hadede en anden, fordi Had er Mord ifølge den rette Regel for Moral. Det er derfor klart, at Staten i Virkelighed ikke straffer nogen, fordi han er umoralsk, men fordi han overtræder den borgerlige Lov. Den kan ikke straffe nogen for hans onde Følelser, men den maa straffe alle onde Handlinger.

Denne Forskjel viser sig ogsaa i selve de Udtryk, hvormed man betegner Staten eller den nationale Regering. Den kaldes den borgerlige Regering. Intet Menneske tænker nogensinde paa at kalde den den moralske Regering. Guds Regering er den eneste moralske Regering. Gud er den eneste moralske Regent. Guds Lov er den eneste moralske Lov. Straf for det, som er umoralsk, tilhører Gud alene, og umoralsk er al

Overtrædelse af den moralske Lov. Menneskenes Regeringer ere borgerlige Regeringer, ikke moralske. Menneskenes Regenter ere borgerlige Regenter, ikke moralske. Nationernes og Staternes Love ere borgerlige Love, ikke moralske. Det tilhører den borgerlige Øvrighed at straffe al Overtrædelse af den borgerlige Lov. Men det tilhører ikke den at straffe Overtrædelse af den moralske Lov. Det tilhører udelukkende ham, som har givet den moralske Lov og den moralske Følelse —, ham, som er den eneste Dommer over Menneskets moralske Forhold. Alt dette maa være klart for enhver, som med Betænksomhed vil overveje denne Gjenstand, og det stadfæstes ved Betydningen af Ordet borgerlig, hvilken er som følger:

„Det, som henhører til eller vedkommer Borgerne i en By eller Stat og Statsindretningen med Hensyn til Borgerne eller Folket." — Molbech.

Alt dette viser klart, at vi ere skyldige at vise Lydighed mod Kejseren (den borgerlige Regering) blot i det, som er borgerligt, og at vi ere skyldige at lyde Gud i al Moral og Religion. Forklaringen af andre Ord viser det samme. Tag for Exempel Ordet Synd. Molbech siger, at Synd er „Overtrædelse af de guddommelige og almindelige moralske Love". Og Skriften siger, at „Synden er Lovens Overtrædelse". 1 Joh. 3:4. At den Lov, her omtales, er den moralske Lov — de ti Bud — ses af Rom. 7:7:

„Jeg kjendte ikke Synden uden ved Loven; thi end Begjærligheden kjendte jeg ikke, dersom Loven ej havde sagt: Du skal ikke begjære."

Saaledes viser Skriften, at Synd er Overtrædelse af den Lov, som siger: „Du skal ikke begjære," og det er den moralske Lov.

Men Forbrydelse er Overtrædelse af Statens Lov. Dette Ord tolkes saaledes:

„Ved Forbrydelse, Misgjerning, finder tillige en Overtrædelse af borgerlige Love Sted. Ikke enhver Synd kan straffes efter disse; og undertiden kan den blive straffet som Forbryder, der efter Moralloven er fri for Synd." — Molbech. Se Ordet Synd.

Saaledes befatte de borgerlige Love sig med Forbrydelser, men ikke med Synd; hvorimod Guds Bud viser, hvad Synd er, og hvorledes den vil blive straffet.

Ligesom Gud er den eneste moralske Regent, hans Regering den eneste moralske Regering og hans Lov den eneste moralske Lov, og ligesom det tilhører ham alene at straffe enhver Overtrædelse af denne Lov, saaledes tilhører det ogsaa ham alene at fremme Moral. Moral er at leve i Overensstemmelse med Guds Lov; den er Lydighed mod Gud. Men Lydighed mod Gud maa udgaa fra Hjærtet i Oprigtighed og Sandhed. Intet andet kan kaldes Lydighed; thi vi have bevist, at Guds Ord og Guds Lov befatte sig med Hjærtets Tanker og Beslutninger.

„Alle have jo syndet, og dem fattes Ære for Gud." Rom. 3:23. Ved Overtrædelse have alle Mennesker gjort sig selv umoralske. „Derfor kan intet Kjød blive retfærdiggjort [blive regnet som retfærdig eller gjort moralsk] for ham ved Lovens Gjerninger [ved Lydighed]; thi ved Loven kommer Syndens Erkjendelse." Rom. 3:20. Eftersom alle Mennesker ved at overtræde Guds Lov have gjort sig selv umoralske, saa kan intet Menneske ved Lydighed mod Loven blive moralsk; thi det er netop Loven, som vidner, at Mennesket er umoralsk. Derfor maa den moralske Lovs Fordringer opfyldes, før et Menneske nogensinde kan blive antaget som moralsk enten af Loven eller Lovgiveren. Men den moralske Lovs Fordringer kunne aldrig opfyldes af et umoralsk Menneske, og dette er netop, hvad ethvert Menneske er blevet ved Overtrædelse. Det er derfor vist, at et Menneske aldrig kan blive moralsk ved den moralske Lov.

Dette viser klarlig, at dersom Menneskene nogensinde skulle blive moralske, saa maa det ske ved et Værk af ham, som er Kilden til al Moral. Og dette er netop Guds Plan. „Men nu er uden Loven Guds Retfærdighed [Moral] aabenbaret, om hvilken er vidnet ved Loven og Profeterne, Guds Retfærdighed [Moral] ved Jesu Kristi Tro, for alle og over alle, som tro; thi der er ingen Forskjel. Alle have jo syndet [gjort sig selv umoralske], og dem fattes Ære for Gud." Rom. 3: 21–23. Det er alene ved Kristi Moral, Menneskene kunne blive moralske. Og Kristi Moral er det samme som Guds Moral, hvilken tilregnes os for Kristi Skyld; og vi modtage den i Troen paa ham, som er Troens Begynder og Fuldender. Da bliver den moralske Lov skreven paany i Hjærtet og Sindet ved Guds Aand og helliggjør Sjælen til Lydighed — til Moral.

Alene paa denne Maade kunne kristne erholde Moral, og og denne Moral er Guds Moral, som er ved Jesu Kristi Tro; og der er ikke nogen anden i Verden. Da nu Moral udgaar fra Gud og plantes i Hjærtet af Guds Aand ved Troen paa Guds Søn, saa beviser den hellige Skrift selv paa det klareste, at det alene tilhører Gud at fremme Moral.

Gud er altsaa den eneste, som kan frembringe Moral. Lader os nu betragte, hvilke Midler han benytter til at frembringe Moral i Verden. Hvem har han bestemt til at bevare Religionen i Verden? Menigheden eller den borgerlige Magt? Menigheden og Menigheden alene. Den er den „levende Guds Menighed; Sandhedens Piller og Grundvold". 1 Tim. 3: 15. Det var til Menigheden, Herren sagde: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen." „Og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende." Det er gjennem Menigheden, idet den forkynder Vidnesbyrdet om Jesus Kristus, at Evangeliet prædikes,

saa at Troens Lydighed oprettes „iblandt alle Hedninger formedelst hans Navn“. Rom. 1:5. Der er ingen anden Lydighed end Troens Lydighed; der er ingen anden Moral end Troens Moral. Dette beviser, at det ikke er Staten, men Menigheden, hvem Herren har betroet at bevare Religionen i Verden. Dette afgjør paa en Gang Spørgsmaalet, om Staten skal lære Moral eller Religion: Staten kan ikke lære Moral eller Religion. Den har ingen Tilladelse dertil. Guds Aand og Kristi Evangelium ere begge nødvendige for at kunne undervise i Moral, og ingen af disse er betroet til Staten, men begge til Menigheden.

Men omendskjønt dette Værk er overgivet til Menigheden, saa er dog det Fortrin ikke givet Menigheden at belønne Moral eller at straffe Synd. Den beder indstændig, den formaner, den overtaler Mennesker til at lade sig forlige med Gud; den oplærer dem i Religionens Grundsætninger og Efterlevelse. Det tilkommer Menigheden ved moralsk Overtalelse eller aandelig Revselse at bevare sin Renhed og at opdrage sine Medlemmer. Men det tilhører den ikke hverken at belønne Dyd eller at straffe Synd. Dette tilhører Gud alene; thi enten nogen er moralsk eller umoralsk, saa udgaar det fra Hjærtets hemmelige Raad. Men Gud alene kjender Hjærtet, derfor kan han alene bedømme, hvilken Fortjeneste eller hvilke Daarligheder der kunne være indbefattede i en Sag, som angaar Moralen.

Dette viser klarlig, at intet Menneske eller nogen Forening af Mennesker har Ret til at straffe det, som er umoralsk. Enhver, som forsøger at gjøre dette, anmasser sig en Forret, som udelukkende tilhører Gud. Følgen af, at nogle Foreninger blandt Menneskene paastaa at have Ret til at straffe det, som er umoralsk, er uundgaaelig den, at man maa oprette Inkvisitionen; thi dersom det, som er umoralsk, skal straffes, saa er det nødvendigt paa en eller anden Maade at blive bekjendt

med Hjærtets Tanker og Beslutninger. Pavedømmet paastod, at det havde Ret til at tvinge Menneskene til at være moralske og at straffe dem for Synd; og det besad Mod og Grusomhed nok til at gjennemføre dette onde Princip, saa at det frembragte sine uundgaaelige Følger. Ved Gjennemførelsen af dette Princip fandt man, at det var nødvendigt at blive bekjendt med Menneskets Hjærtes Hemmeligheder, og man fandt, at ved flittig Anvendelse af Tortur kunde man i mange Tilfælde pine Mennesker saa længe, indtil de bekjendte alle deres Hjærters hemmeligste Tanker. Man oprettede derfor Inkvisitionen som det bedste Middel til at opnaa, hvad man ønskede i denne Henseende. Saa længe Menneskene fastholde det Standpunkt, at det tilhører den borgerlige Regering at indskærpe Moral, saa have de ingen Ret til at fordømme Inkvisitionen; thi denne Domstol er blot en nødvendig Følge af et saadant Standpunkt.

Alle disse Beviser stadfæste den tydelige og fornuftige Grundsætning, at intet andet henhører under den borgerlige Regering end det, som Navnet antyder, nemlig det, som er borgerligt. Hensigten med den borgerlige Regering er, at den skal befatte sig med det, som er borgerligt, ikke med Moral. Dens Forretning er at bevare Orden i Samfundet og at sørge for, at alle dens Undersaatter kunne bo i Tryghed, idet den beskytter dem mod al Overtrædelse af den borgerlige Lov. Moral tilhører Gud, den borgerlige Lydighed tilhører Staten. Moral indbefatter det, som vi maa give til Gud, men vi skylde Staten at vise Lydighed mod de borgerlige Love. „Saa giver Kejseren det, som Kejserens er, og Gud det, som Guds er."

Men man kunde spørge: Indskærper ikke den borgerlige Magt Lydighed mod Guds Bud, som siger: Du skal ikke stjæle; du skal ikke ihjelslaa; du skal ikke bedrive Hor; du skal ikke svare mod din Næste som et falsk Vidne? Straffer ikke den borgerlige Magt dem, som overtræde disse Guds Bud? Svar:

Farisæernes Disciple vise Jesus Skattens Mynt.

Paa deres Spørgsmaal: „Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej?“ lyder Visdommens guddommelige Svar: „Saa giver Kejseren det, som Kejserens er, og Gud det, som Guds er.“ Math. 22:21.

Den borgerlige Magt indskærper ikke disse Bud, ej heller straffer den deres Overtrædelse **som Guds Bud.** Staten forbyder Mord og Tyveri og falsk Vidnesbyrd, og nogle Stater forbyde Hor, men ikke fordi de ere Guds Bud. Regeringer, som ikke kjende Gud, have forbudt disse Ting helt fra Oldtiden. Dersom den borgerlige Magt forsøgte at indskærpe disse Bud som Guds Bud, saa maatte den straffe den Mand for Mord, som hader en anden. Den maatte straffe det Menneske for falsk Vidnesbyrd, som udbreder falske Rygter. Den maatte straffe den som Horkarl, der nærer ukyske Tanker. Den maatte straffe det Menneske som en Tyv, der ønsker at bedrage sin Næste, fordi dette er Overtrædelse af Guds Bud. Dersom Staten skulde straffe disse Ting som Guds Bud, saa maatte den straffe Hjærtets Tanker og Beslutninger. Men dette tilhører ikke nogen jordisk Magt; og det er klart, at dersom nogen jordisk Magt forsøger at gjøre det, saa vilde den derved ligefrem stille sig selv i Guds Sted og anmasse sig den Myndighed, som alene tilhører ham.

En saadan Bestræbelse vilde blive et Forsøg paa at straffe Synden, thi Guds Lovs Overtrædelse er Synd. Men Gud tilgiver Synd, naar man angrer den, og straffer ikke Synderen for Lovens Overtrædelse, naar hans Synder ere forladte. Dersom den borgerlige Magt begynder at indskærpe Lydighed mod Guds Lov, saa kan den ikke med Rette straffe det Menneskes Overtrædelse, hvis Synd Gud har forladt. Lader os antage for Exempel, at en Mand stjæler tyve Dollars fra sin Nabo og bliver arresteret og befunden skyldig. Men før Straffens Fuldbyrdelse angrer han sin Synd, og Herren forlader ham den. Nu regner Herren ham lige med dem, som aldrig have overtraadt Guds Lov. Guds Bud staa ikke længere imod ham for dens Overtrædelse. Dersom det nu er Guds Lov, den borgerlige Magt har begyndt at indskærpe, saa maa den ogsaa tilgive ham, regne ham uskyldig og lade ham gaa fri.

Ja, mere end dette. Guds Lov siger:

„Dersom din Broder synder imod dig, straf ham; og dersom han omvender sig, da tilgiv ham. Og dersom han syv Gange om Dagen vender tilbage til dig og siger: Det fortryder mig, da skal du tilgive ham." Luk. 17:3, 4.

Dersom den borgerlige Regering indskærper Guds Lov, naar et Menneske stjæler eller sværger falskelig eller begaar nogen Slags Overtrædelse og bliver arresteret, og han siger: Det fortryder mig, saa maa han tilgives. Og dersom han gjør det igjen og atter bliver arresteret, og han siger: Det fortryder mig, saa maa han atter tilgives. Og dersom han gjør det syv Gange om Dagen, og syv Gange om Dagen siger: Det fortryder mig, saa maa han tilgives. Enhver kan se, at et saadant System vilde aldeles omstyrte den borgerlige Regering. Dette beviser klarlig, at ingen borgerlig Regering kan have nogen Ret til at indskærpe Guds Bud som saadanne eller til at gjøre Bibelen til en borgerlig Lovbog.

Guds Regering kan opretholdes paa samme Tid, som Synderen erholder Forladelse for sin Synd til det yderste, fordi han har indført en Plan ved Kristi Offer, hvorved han „kan fuldkommeligen gjøre dem salige, som komme til Gud formedelst ham, efterdi han lever altid til at træde frem for dem." Men dersom et Menneske stjæler under den borgerlige Regering eller begaar nogen anden Forbrydelse og bliver greben og funden skyldig, og Herren tilgiver ham, saa har det intet med Sagen at gjøre. Han maa lige fuldt straffes.

De Punkter, som ere fremstillede i dette Kapitel, ere maaske tilstrækkelige paa dette Sted til at oplyse den Grundsætning, som fremholdes i Kristi Ord. Men omendskjønt Principet er tydeligt, og let antages af ethvert betænksomt og forstandigt Menneske, saa har det dog taget Verden en lang Tid at lære og antage denne Sandhed paa Grund af Menneskenes Ærgjerrighed og Egenkjærlighed. De Forenede Stater er den

første og den eneste Regering, Historien omtaler, som er grundet paa de Principer, Kristus indførte. I Grundlovens sjette Artikel siger denne Nation: „Ingen Prøve i Troessager skal nogensinde fordres for at gjøre en Person skikket til nogen som helst offentlig Embedsstilling inden de Forenede Stater.“ Ved et Tillæg, som skulde stadfæste Antagelsen af denne Grundsætning, erklærer den i Grundlovens første Tillæg: „Kongressen skal ingen Lov udgive, som angaar Oprettelsen af nogen Religion, eller som kan forhindre dens frie Udøvelse.“ Dette første Tillæg blev antaget i 1789 af den første Kongress, som nogensinde mødte under Grundloven.

I 1796 blev der ingaaet en Overenskomst med Tripolis, hvori man erklærede (i den anden Artikel), at „de Forenede Staters Regering i Amerika ikke i nogen Henseende var grundet paa den kristelige Religion.“ Denne Overenskomst blev udfærdiget af en gejstlig, som tilhørte Kongregational-Kirken, og underskreven af Præsident Washington. Det var ikke paa Grund af Foragt for Religion eller Kristendom, disse Sætninger bleve indførte i Grundloven eller i den nævnte Overenskomst. Tværtimod, det var netop paa Grund at deres Agtelse for Religion, og for den kristelige Religion i Særdeleshed, at de gjorde dette, da de indsaa, at Religionen laa aldeles udenfor den borgerlig Regerings Omraade, at den udelukkende tilhørte Samvittigheden og vedkom alene hver enkelt Person og hans Gud.

Paa Grund af dette blev denne Nations Grundlov ordnet i Overensstemmelse med Kristi Princip og forlangte blot af Menneskene, at de skulde give Kejseren det, som var Kejserens, men gav dem fuldstændig Frihed til at give Gud det, som var Guds, dersom de ønskede det, paa den Maade, som de ønskede, og naar som helst de ønskede. Eller som Washington selv udtrykker det til Svar paa en Ansøgning om at udstede Love angaaende Religion:

„Ethvert Menneske, der opfører sig som en god Borger, er ansvarlig til Gud alene for sin religiøse Tro og bør beskyttes, naar han tilbeder Gud efter sin egen Samvittigheds Overbevisning."

Vi kunne ikke slutte dette Kapitel mere passende end med følgende Anmærkning af George Bancroft angaaende dette Princip, saaledes som det indeholdes i Kristi Ord og i de Forenede Staters Grundlov.

„I de aller første Stater, som ere bekjendte i Historien, var Regeringen og Religionen ét og uadskillelige. Enhver Stat havde sin Guddom, og disse Beskyttere bleve ofte den ene efter den anden omstyrtede i Krig for aldrig mere at opstaa. Den peloponnesiske Krig opstod af en Strid om et Orakel. Naar Rom undertiden antog de overvundne Folkeslag som Borgere, saa indførte det paa samme Tid deres Guders Tilbedelse, og det var fornuftigt paa hin Tid. Ingen tænkte paa at forsvare Religionen til Gavn for den enkeltes Samvittighed, før en Røst i Judæa oplukkede Døren til det største Afsnit i Menneskeslægtens Historie, idet den oprettede en ren aandelig og almindelig Religion for alle Mennesker og bød at give Kejseren det alene, som er Kejserens. Denne Regel blev fulgt i Evangeliets første Tider af alle. Men aldrig saa snart blev denne Religion antagen af den romerske Regerings Overhoved, førend den blev berøvet sin Karakter som almindelig og indskrænket ved en vanhellig Forbindelse med en vanhellig Stat. Og saaledes vedblev det, indtil den nye Nation — den Nation, som var mindst besmittet af det attende Aarhundredes tomme Spot, den, som mest almindelig troede paa Kristendommen af alle Folk paa den Tid, Reformationens fornemste Arvinger i dens reneste Form — da den oprettede en Regering i de Forenede Stater, nægtede at betragte Troen som en Sag, der kunde bestyres af et Statsraad eller af en Monark eller have en Stat til Overhoved.

„Den nye Nation forsvarede den enkeltes Ret ogsaa i Religionen, ja i den fremfor alt, og den dristede sig til i sit Forhold til Gud at give et Exempel paa at følge det Princip, som Gud anordnede i Judæa. Den overlod Bestyrelsen af de

verdslige Ting til den verdslige Magt. Men de Forenede Staters Grundlov unddrog fra Regeringen i Overensstemmelse med Folkets Ønske Magten til at gjøre Indgreb paa Forstandens Hjem, Samvittighedens faste Stad, Sjælens Helligdom. Og Bevæggrunden hertil var ikke Ligegyldighed, men Ønsket om, at den evige Sandheds Guddomsaand kunde bevæge sig i sin Frihed og Renhed og Kraft." History of the Formation of the Constitution, sidste Kapitel.

Saaledes staar de Forenede Staters Grundlov, som den er, som det eneste Mindesmærke i Historien, der repræsenterer det Princip, som Kristus oprettede for jordiske Riger. Og under den har denne Nation, som den ogsaa vel har fortjent, staaet som et Fyrtaarn for Verden med Hensyn til borgerlig og religiøs Frihed, Oplysning og Fremskridt i et Hundrede Aar.

Tredje Kapitel.

De Øvrigheder, som ere.

For at stadfæste den Lære, at den borgerlige Regering har Ret til at gribe ind i de Ting, som tilhøre Gud, anfører man det Skriftsted, som siger: „De Øvrigheder, som ere, har Gud beskikket." Disse Ord findes i Rom. 13: 1. De første ni Vers af Kapitlet omhandler denne Gjenstand. De vise, at Gud har beskikket de Øvrigheder, som ere, og formane kristne, ja alle Mennesker, til at lyde den borgerlige Regering med al Ærefrygt. Vi anføre det hele som følger:

„Hvert Menneske være de foresatte Øvrigheder underdanig; thi der er ikke Øvrighed uden af Gud, men de Øvrigheder, som ere, har Gud beskikket, saa at hvo, som sætter sig imod Øvrigheden, imodstaar Guds Anordning; men de, som imodstaa, skulle faa deres Dom. Thi de regerende ere ikke til Skræk for gode Gjerninger, men for onde. Vil du da ikke frygte for Øvrigheden, saa gjør det, som godt er, og du skal have Ros af den. Thi den er Guds Tjener, dig til gode. Men dersom du gjør det, som er ondt, da frygt dig; thi den bærer ikke Sværdet forgjæves, den er Guds Tjener, en Hævner til Straf over den, som gjør det onde. Derfor er det fornødent at være underdanig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for Samvittighedens. Derfor betale I dem ogsaa Skat; thi de ere Guds Tjenere, som just skulle tage vare paa dette. Betaler derfor alle, hvad I ere dem skyldige: den, som I ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told; den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære. Bliver ingen noget skyldige, uden dette, at elske hverandre; thi hvo, som elsker den anden, har opfyldt Loven. Thi det: du skal ikke

bedrive Hor; du skal ikke ihjelslaa; du skal ikke stjæle; du skal ikke bære falsk Vidnesbyrd; du skal ikke begjære; og om der er noget andet Bud, det befattes som i en Hovedsum i dette Ord: Du skal elske din Næste som dig selv.“ Rom. 13:1–9.

Det er let at se, at dette Skriftsted blot er en Forklaring af Kristi Ord, „saa giver Kejseren det, som Kejserens er“. Vor Frelsers Befaling om at give Kejseren det, som Kejserens er, indeholder tydelig en Anerkjendelse af, at den borgerlige Regering har Ret til at styre; at den borgerlige Regering har Krav paa os, som det er vor Pligt at anerkjende; og at der er Ting, som Pligten fordrer, at vi skulle give den borgerlige Regering. Skriftstedet i Rom. 13 fremstiller det samme med andre Ord: „Hvert Menneske være de foresatte Øvrigheder underdanig; thi der er ikke Øvrighed uden af Gud, men de Øvrigheder, som ere, har Gud beskikket.“

Frelserens Ord fremkaldtes ved et Spørgsmaal angaaende Skat. De sagde til ham: „Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej?“ Rom. 13:6 omhandler samme Spørgsmaal. Der staar: „Derfor betale I dem ogsaa Skat; thi de ere Guds Tjenere, som just skulle tage vare paa dette.“ Til Svar paa Farisæernes Spørgsmaal om Skat sagde Jesus: „Saa giver Kejseren det, som Kejserens er.“ Rom. 13:7 fremstiller den samme Tanke: „Betaler derfor alle, hvad I ere dem skyldige: den, som I ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told; den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære.“ Disse Henvisninger stadfæste nimodsigelig, hvad vi have sagt — at denne Del af Skriften er en guddommelig Tolkning af Kristi Ord i Math. 22:17–21.

I det foregaaende Kapitel have vi fremført mange Beviser for, at den borgerlige Regering ikke har noget at gjøre med noget, som henhører til Gud. Dersom vor Bevisførelse i nævnte Kapitel er ret, saa stadfæster Vidnesbyrdet i Rom.

13: 1–9 det Standpunkt, vi have taget, eftersom det er Herrens Tolkning af de Ord, hvorpaa denne Bevisførelse er grundet.

Skriftstedet i Romerne henviser først til den borgerlige Regering, den foresatte Øvrighed — ikke den højeste Øvrighed, men den Øvrighed, som er beskikket. Derefter siger det om de regerende, at de bære Sværdet og tage vare paa Skatten. Derpaa befaler det at betale Skat til dem, som vi ere Skat skyldige, og siger: „Bliver ingen noget skyldige, uden dette, at elske hverandre; thi hvo, som elsker den anden, har opfyldt Loven." Derefter henviser Apostelen til det sjette, syvende, ottende, niende og tiende Bud og siger: „Og om der er noget andet Bud, det befattes som i en Hovedsum i dette Ord: Du skal elske din Næste som dig selv."

Der er andre Bud i den Lov, Paulus henviser til. Hvorfor siger han da: „Og om der er noget andet Bud, det befattes som i en Hovedsum i dette Ord: Du skal elske din Næste som dig selv"? Der er fire Bud paa den første Tavle af den samme Lov — de ti Bud —, som sige: „Du skal ikke have andre Guder for mig;" „du skal ikke gjøre dig udskaaret Billede eller nogen Lignelse;" „du skal ikke tage Herren din Guds Navn forfængeligen;" „kom Sabbatens Dag ihu at holde den hellig." Desuden er der et andet Bud, hvori alle disse kortelig indbefattes som i en Hovedsum: „Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjærte og af din ganske Sjæl og af dit ganske Sind og af din ganske Styrke."

Paulus kjendte meget godt de ti Bud. Hvorfor siger han da: „Og om der er noget andet Bud, det befattes som i en Hovedsum i dette Ord: Du skal elske din Næste som dig selv"? Svar: Fordi han skrev om vor Frelsers Ord, som angaa vore Pligter mod den borgerlige Regering.

Vore Pligter under den borgerlige Regering henhøre udelukkende til Regeringen og til vore Medmennesker, fordi den borgerlige Regering kan alene befatte sig med Menneskene i

deres Forhold til hverandre og til Regeringen. Men vor Frelsers Ord i samme Forbindelse adskille fuldstændig det, som henhører til Gud, fra det, som henhører til den borgerlige Regering. De Ting, som henhøre til Gud, skulle ikke gives til den borgerlige Regering — til de foresatte Øvrigheder; derfor siger Paulus, omendskjønt han meget godt vidste, at der var andre Bud: „Og om der er noget andet Bud, det befattes som i en Hovedsum i dette Ord: Du skal elske din Næste som dig selv;“ det vil sige, dersom der er noget andet Bud, som tilhører Forholdet mellem Menneskene og den borgerlige Regering, saa indbefattes det i dette Ord, at de skulle elske sine Medmennesker som sig selv. Saaledes viser han klarlig, at de foresatte Øvrigheder, omendskjønt de ere beskikkede af Gud, simpelthen ere beskikkede til det, som henhører til Menneskets Forhold til sine Medmennesker og dertil alene.

I denne guddommelige Undervisning om de Pligter, Menneskene have mod de foresatte Øvrigheder, findes desuden ikke en eneste Henvisning til Lovens første Tavle. Heraf følger, at de foresatte Øvrigheder, omendskjønt de ere beskikkede af Gud, ikke have det mindste at gjøre med Menneskets Forhold til Gud. Det indbefatter Menneskenes Pligter mod Gud, og med dem kunne de beskikkede Øvrigheder ikke have noget at gjøre; thi Kristus har befalet at give Gud — ikke Kejseren eller gjennem Kejseren — det, som er Guds.

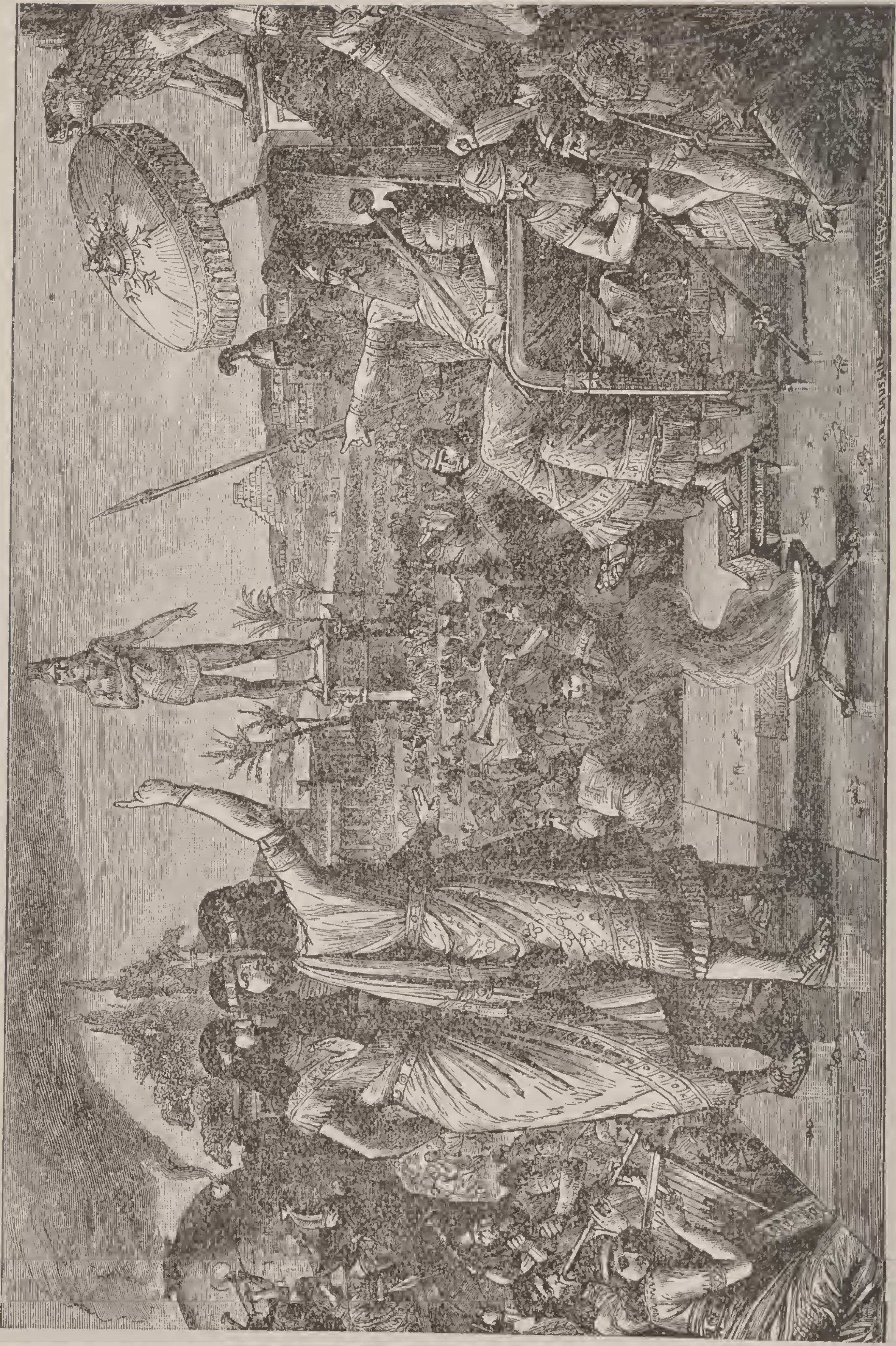
Dette stadfæstes af et andet Skriftsted:

„I Begyndelsen af Jojakims, Josias' Søns, Judas Konges, Regering kom dette Ord til Jeremias fra Herren, saa lydende: Saa sagde Herren til mig: Gjør dig Baand og Aag og læg dem paa din Hals, og send dem til Kongen i Edom og til Kongen i Moab og til Amons Børns Konge og til Kongen i Tyrus og til Kongen i Zidon, ved de Sendebud, som ere komne til Jerusalem til Zedekias, Judas Konge. Og du skal befale dem at sige saaledes til deres Herrer: Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Saaledes skulle I sige til eders Herrer:

Jeg har skabt Jorden, Menneskene og Dyrene, som ere paa Jordens Kreds, ved min store Magt og ved min udrakte Arm; og jeg har givet dem til den, hvem det synes mig ret. Og nu har jeg givet alle disse Lande i Nebukadnezars, Kongen af Babels, min Tjeners Haand; endogsaa de vilde Dyr paa Marken har jeg givet ham til hans Tjeneste. Og alle Folkefærd skulle tjene ham og hans Søn og hans Søns Søn, indtil ogsaa hans eget Lands Tid kommer, da skulle mange Folk og mægtige Konger gjøre ham til Træl. Og det skal ske, naar et Folk og et Rige ikke vil tjene Nebukadnezar, Kongen af Babel, og ikke vil bøje sin Hals under Kongen af Babels Aag, da vil jeg hjemsøge dette Folk med Sværdet og med Hungeren og med Pesten, siger Herren, indtil jeg faar gjort Ende paa det ved hans Haand." Jer. 27: 1–8.

Dette Skriftsted siger klarlig, at Nebukadnezars, Kongen af Babels, Regering var en Øvrighed beskikket af Gud, og ikke blot Nebukadnezars Regering, men hans Søns og Sønnesøns. Det vil altsaa sige, at det babyloniske Rige som en kongelig Magt var beskikket af Gud. Herren kaldte Nebukadnezar sin Tjener og sagde: „Og nu har jeg givet alle disse Lande i Nebukadnezars, Kongen af Babels, min Tjeners Haand." Og han sagde videre: „Naar et Folk og et Rige ikke vil tjene Nebukadnezar, Kongen af Babel, og ikke vil bøje sin Hals under Kongen af Babels Aag, da vil jeg hjemsøge dette Folk."

Lader os nu se, om denne Magt var beskikket af Gud i de Ting, som henhøre til Gud. I Dan. 3dje Kapitel læse vi, at Nebukadnezar gjorde et stort Guldbillede og oprejste det i Dalen Dura. Og han forsamlede „Statholderne, Befalingsmændene og Landshøvdingerne og Overdommerne, Rentemesterne, de lovkyndige, Dommerne og alle de mægtige i Landskaberne til Indvielsen af Billedet, som Nebukadnezar havde oprejst; og de stode foran Billedet, som Nebukadnezar havde oprejst." Da raabte en Herold fra Kongen med Vælde og sagde:

„Lader det være eder sagt, I Folk, Stammer og Tungemaal! paa den Tid, I høre Lyden af Hornet, Fløjten, Citharen, Harpen, Salteren og alle Slags Spil, skulle I falde ned og tilbede Guldbilledet, som Kong Nebukadnezar har oprejst. Og hvo, som ikke falder ned og tilbeder, skal i den samme Time kastes midt i den brændende Ilds Ovn." Dan. 3: 4–6.

Folket adlød denne Befaling. De bøjede sig ned og tilbade for Billedet med Undtagelse af tre Jøder, Sadrach, Mesach og Abed-Nego. Deres Ulydighed blev berettet for Kong Nebukadnezar, og han befalede, at de skulde fremstilles for ham, hvorpaa han spurgte dem, om de havde vist forsætlig Ulydighed mod hans Befaling. Han gjentog nu selv Befalingen for dem.

Disse Mænd vidste godt, at Herren selv havde bragt dem under Kongen af Babel. Baade Esaias (Kapitel 39) og Jeremias profeterede derom. Da Nebukadnezar belejrede Jerusalem sidste Gang, formanede Herren Folket ved Jeremias til at underkaste sig Kongen af Babel og sagde, at det skulde gaa vel med enhver, som vilde gjøre dette; men de, som ikke vilde gjøre det, skulde det gaa ilde med. Men omendskjønt disse Mænd meget godt vidste alt dette, saa svarede de dog Nebukadnezar saaledes:

„Vi have ikke fornødent at svare dig et eneste Ord herpaa. Dersom vor Gud, som vi dyrke, kan redde os, saa redder han os fra den brændende Ilds Ovn og af din Haand, o Konge! Men hvis ikke, skal det være dig vitterlig, o Konge! at vi ikke ville dyrke dine Guder, som du har oprejst." Dan. 3: 16–18.

Da bleve disse Mænd kastede midt i den brændende Ilds Ovn, som var „syv Gange hedere, end man plejede at hede den". Men pludselig stod Nebukadnezar op med Hast og Forbauselse og sagde til sine Raadsherrer: „Lode vi ikke kaste tre Mænd bundne midt i Ilden?" De svarede: „Vísselig, o Konge!"

Men han sagde: „Se, jeg ser fire Mænd, som gaa løse midt i Ilden, og der er intet beskadiget paa dem; og den fjerdes Udseende er ligesom en Guds Søns." Da bleve Mændene kaldte frem.

Og „Nebukadnezar svarede og sagde: Lovet være Sadrachs, Mesachs og Abed-Negos Gud! som sendte sin Engel og reddede sine Tjenere, som forlode sig paa ham; og de handlede imod Kongens Ord og hengave deres Legemer, fordi de ikke vilde dyrke eller tilbede nogen Gud uden deres Gud." 28de Vers.

Her ere følgende Kjendsgjerninger klarlig beviste: 1. Gud gav Magt til Babels Rige. 2. Han tillod, at hans Folk kom under denne Magts Herredømme. 3. Han frelste sit Folk ved et underfuldt Mirakel fra denne Magts Grumhed. Modsiger Gud sig selv eller strider han mod sig selv? — Det være langt fra. Hvad beviser da dette? — Det viser uimodsigelig, at Regeringen misbrugte den Magt, Gud havde givet den. Omendskjønt Babels Rige var beskikket af Gud, saa var det dog ikke beskikket til at bruge sin Magt paa nogen saadan Maade, som det gjorde ved denne Lejlighed, og omendskjønt det var beskikket af Gud, saa var det dog ikke beskikket til at anvende sin Myndighed i de Ting, som tilhøre Gud, eller i de Ting, som tilhøre Menneskenes Samvittighed. Og dette blev skrevet til Undervisning for de kommende Tider og til Advarsel for os, til hvilke de sidste Tider ere komne.

Atter læse vi, at Magten i Babel blev given til Nebukadnezar og til hans Søn og til hans Søns Søn, at alle Folkefærd skulde tjene Babel til en Tid, og derefter skulde Folk og mægtige Konger gjøre ham til Træl. Andre Profetier vise, at Babel paa den Tid skulde ødelægges. I Jer. 51:28 læse vi, at Kongen af Medien og alt hans Land og alle hans Fyrster skulde berede sig mod Babel for at ødelægge det. Es. 21:2 viser, at Elam (Persien) skulde deltage med Medien i Babels Ødelæggelse. Es. 45:1–4 nævner Cyrus som Leder for de

angribende Hære over et Hundrede Aar, før han blev født. „Jeg opvækker ham i Retfærdighed og vil jævne alle hans Veje; han skal bygge min Stad og løslade mine bortførte, ikke for Løsepenge, ej heller for Skjænk, siger den Herre Zebaoth." Es. 45:13.

Men da Babel blev indtaget, var Cyrus blot Anfører. Riget blev givet til Mederen Darius. Daniel sagde til Belsazar den Nat, da Babylon faldt: Adsplittet er dit Rige og givet Mederne og Perserne. Derpaa fortæller Historien videre: „I den samme Nat blev Belsazar, Kaldæernes Konge, ihjelslagen. Og Mederen Darius modtog Riget." Om ham læse vi i Dan. 11:1 i Engelen Gabriels Ord til Profeten: „Og jeg stod ogsaa for ham som Hjælper og Værn i Mederen Darius' første Aar."

Der kan derfor ikke være mindste Tvivl om, at den medopersiske Magt var beskikket af Gud. Darius satte Daniel til overordnet Statholder over Riget. Men mange af Raadsherrerne og Landshøvdingerne misundte Daniel hans Embede og søgte at styrte ham. Efter at de havde anstrængt sig med at finde noget at anklage ham for i de Sager, som tilhørte Regeringen, vare de tvungne til at bekjende, at de ingen Forseelse eller slet Handling kunde finde hos ham.

„Da sagde disse Mænd: Vi finde ingen Sag mod denne Daniel, med mindre vi kunne finde den imod ham i hans Guds Lov." Dan. 6:6.

De kom derfor i Hobetal til Kongen og sagde til ham, at alle overordnede i Riget, Befalingsmænd og Statholdere, havde raadslaaet tilsammen for at oprette en kongelig Lov og udstede et Forbud, at dersom nogen bad en Bøn til nogen Gud eller noget Menneske i 30 Dage uden af Kongen, han skulde kastes i Løvekulen. Darius fattede ingen Mistanke til deres Hensigt og underskrev Forbudet.

Daniel vidste, at Forbudet var udstedt og underskrevet af Kongen. Han kunde ikke godt undgaa at faa det at vide, da han var en af de øverste Ministre. Men han gik lige fuldt ind i sin Sal, hvor Vinduet var aabent mod Jerusalem, faldt paa sine Knæ tre Gange om Dagen og bad og lovprisede Gud, alt som han havde gjort tilforn. Han lukkede ikke en Gang Vinduet. Han brød sig ikke om Forbudet, som var udstedt, omendskjønt det forbød ham at handle saaledes, som han gjorde, og Straffen for dets Overtrædelse var at blive kastet i Løvekulen. Han forstod godt, at omendskjønt Gud havde beskikket den medo-persiske Øvrighed, saa havde han dog ikke beskikket den til at indblande sig i saadanne Ting, som alene angik Pligterne mod Gud.

Som man kunde vente, fandt de Mænd, som havde faaet Kongen til at udstede Forbudet, Daniel i Bøn til sin Gud. De gik straks til Kongen og spurgte ham, om han ikke havde underskrevet et Forbud, at ethvert Menneske, som bad nogen Gud eller noget Menneske uden Kongen om noget i 30 Dage, skulde kastes i Løvekulen. Kongen svarede, at det var sandt, og at Medernes og Persernes Lov ikke kunde tilbagekaldes. Derpaa fortalte de ham, at Daniel ikke agtede Kongen eller det Forbud, han havde underskrevet. Kongen forstod strax, at han var bleven besnæret, men det kunde ikke afhjælpes. De, som søgte at gjennemføre Sagen, fremholdt Loven for ham og sagde: „Vid, o Konge, at det er Medernes og Persernes Lov, at intet Forbud og ingen Befaling, som Kongen stadfæster, kan forandres.“

Intet kunde gjøres. Forbudet var blevet Lov og maatte gjennemføres. Daniel blev kastet i Løvekulen. Om Morgenen gik Kongen til Løvekulen og kaldte paa Daniel, og Daniel svarede: „Kongen leve evindelig! Min Gud sendte sin Engel og lukkede Løvernes Mund, saa at de ikke have gjort mig Skade, efterdi jeg er funden uskyldig for ham, og heller

ikke for dig har jeg begaaet nogen Misgjerning, o Konge."

Saaledes viste Gud atter, at omendskjønt Øvrigheder ere beskikkede af Gud, saa ere de dog ikke beskikkede til at befatte sig med Ting, som henhøre til Menneskets Forhold til Gud.

Kristi Ord ere en bestemt Erklæring i denne Henseende, og Rom. 13:1–9 forklarer denne Grundsætning videre.

Lader os betragte dette Spørgsmaal et Øjeblik paa en rimelig Maade. Naar et Samfund dannes, saa maa hver enkelt opofre visse Rettigheder, og til Gjengjæld for denne Opofrelse sikrer han sig adskillige andre Rettigheder, som henhøre til hans Person eller Ejendom, uden hvis Beskyttelse Samfundet ikke kan bestaa.

Jeg har Ret til at beskytte min Person og Ejendom mod alle Indfald. Ethvert andet Menneske har samme Ret. Men dersom ethvert Menneske brugte denne Ret personlig i alle Tilfælde, saa vilde ifølge den menneskelige Naturs nærværende Tilstand ethvert Menneskes Haand blive opløftet mod hans Næste. Dette vilde simpelthen blive Anarki, og Samfundet kunde ikke bestaa i en saadan Tilstand. Lader os nu antage, at 100 af os boede paa en Egn, hvor der ikke var nogen Orden eller Øvrighed, men alle havde lige megen Ret. Dersom nu ethvert Menneske sørger for at beskytte sig selv, saa har han ikke Løfte om mere, end han kan skaffe sig selv, hvilket er meget lidet. Derfor samles de alle og overgive denne Del af sin personlige Ret til hele Samfundet. Til Gjengjæld herfor ville de forene deres Kræfter til hans Beskyttelse. Saaledes erholder han Hjælp af de andre 99 til at beskytte sig selv mod Angreb paa sine Rettigheder. Paa denne Maade er han meget bedre sikret mod Angreb paa sin Person og Ejendom, end han vilde være, dersom han ikke overlod noget af sin Ret til Samfundet.

Men hvilken Tilstand kan man tænke sig, der vilde blive blandt Mennesker, som vilde styrke nogen til at opgive sin Ret til at tro? Hvad kunde han saa til Gjengjæld? Naar han har opgivet sin Ret til at tro, saa har han i Virkeligheden opgivet sin Ret til at tænke. Naar han opgiver sin Ret til at tro, saa opgiver han alt, og det er umuligt for ham nogensinde at erholde en passende Godtgjørelse. Han har solgt sin Sjæl. Evigt Liv er afhængigt af Tro paa vor Herre Jesus Kristus, og det Menneske, som frasiger sig sin Ret til at tro, frasiger sig det evige Liv. Skriften siger: „Saa tjener da jeg den selvsamme Gud med Sindet." Det Menneske, som forkaster sin Ret til at tro, forkaster Gud. Derfor kan intet Menneske eller noget Samfund af Mennesker nogensinde have Ret til at forlange af noget Menneske, at det skal frasige sig sin

Ret til at tro. Enhver har Ret til at tro, som han behager, saa vidt som menneskelige Samfund angaar, og denne Ret bør han aldrig frasige sig, saa længe han er en Protestant, saa længe han er en Kristen, ja saa længe han er en Mand.

Et andet vigtigt Spørgsmaal at betragte i denne Forbindelse er: Hvorledes ere Øvrigheder beskikkede af Gud? Ere de beskikkede umiddelbart ved et Mirakel eller ved Forsynets Styrelse? Vi have set i Bibelen, at Nebukadnezar var beskikket af Gud til Konge over Babel. Sendte Gud en Profet eller en Præst, som salvede ham til Konge? Eller sendte han en Engel som til Moses og Gideon? — Nej, ingen af Delene. Nebukadnezar var Konge, fordi hans Fader havde været Konge.

Hvorledes blev hans Fader Konge? Aaret 625 før Kristus var Babel blot en Provins af det assyriske Rige. Medien var en anden. Begge gjorde Oprør paa samme Tid. Kongen af Assyrien satte Nabopolassar til Anfører for en stor Hær og sendte ham til Babylon for at undertrykke Oprøret, medens han selv trængte ind i Medien med en anden Hær for at undertrykke Oprøret der. Nabopolassar udførte sit Værk saa vel i Babel, at Kongen af Assyrien belønnede ham med Befalingen over denne Provins og gav ham Titelen Babels Konge.

Vi se altsaa, at Nabopolassar erholdt sin Magt fra Kongen af Assyrien. Kongen af Assyrien erholdt den af sin Fader Assurbanipal; Assurbanipal erholdt den af sin Fader Asarhaddon; Asarhaddon erholdt den af sin Fader Senacherib; Senacherib erholdt den af sin Fader Sargon; og Sargon erholdt den af Hæren eller af Folket. Vi se saaledes, at Magten over Babels Rige blev given Kong Nebukadnezar og hans Sønner ved Guds Forsyns Styrelse, og at den havde sin Oprindelse fra Folket.

Tag for Exempel Storbritanniens Dronning, Victoria.

Hvorledes erholdt hun sin Magt? — Simpelthen derved, at hun var den første i Slægtlinien, da Vilhelm IV døde. Paa samme Maade kunde hun følge sin kongelig Slægtlinie tilbage lige til Vilhelm Erobreren. Men hvem var Vilhelm Erobreren? — Han var en normannisk Hærfører, som erobrede England Aar 1066 og oprettede sin Magt der. Hvorledes blev han Høvding over Normannerne? — De valgte ham dertil, saa at det er tydeligt, at Dronning Victorias Magt paa den Maade har sin Oprindelse fra Folket.

Følger man den anden Linie, saa er det Hus, som nu hersker over Storbritannien ved sin Repræsentant Dronning Victoria, Huset Hannover. Hannover er en Provins af Tyskland. Hvorledes kom Huset Hannover til at regere i England? — Da Dronning Anna døde, var Georg af Hannover den næste i Slægtlinien; og han blev Konge i England under Navn af Georg I. Hvorledes erholdt han sin fyrstelige Værdighed? — Fra Vilhelm den yngre, hvis Myndighed kan føres tilbage gjennem de regerende i Hertugdømmet Sachsen helt til Alamannerne, som i Oldtiden oprettede sit Rige i det sydlige Tyskland. Saaledes har Dronning Victoria ogsaa i denne Slægtlinie erholdt sin kongelige Værdighed fra Folket.

Og foruden alt dette er Dronning Victorias kongelige Magt saaledes, som hun nu regerer, begrænset eller indskrænket af Folket. Man har fortalt en liden Historie, som meget godt oplyser dette Punkt. Den har staaet i Aviserne. Ved en vis Lejlighed, da Gladstone var Premierminister og Formand for Underhuset, tog han et vist Forslag til Dronningen for at faa hende til at underskrive det. Hun syntes ikke videre om det og sagde, at hun ikke vilde underskrive det. Gladstone talte om Lovens gode Sider. Men Dronningen erklærede, at hun ikke vilde underskrive den. Gladstone svarede: „Deres Majestæt maa underskrive den.“ „Maa underskrive!“ udbrød Dronningen; „maa underskrive! Ved De, hvem jeg er?

Jeg er Dronning af England." Gladstone svarede ganske roligt: „Ja, deres Majestæt; men jeg er Folket af England," og hun maatte undertegne den. Folket af England kan befale Dronningen af England. Folkets Magt er større end Dronningens. Hun er blot som Dronning en Repræsentant af Folkets Magt. Og dersom Folket af England foretrak at afstaa fra deres kostbare kongelige Luxus og omdanne deres Regeringsform til en Republik, saa vilde de blot udøve deres lovlige Ret, og den Regering, som blev saaledes dannet, vilde være lige saa meget beskikket af Gud som den Regering, der nu er, eller nogen anden Regering.

Det er ikke selve Regenten, Skriften har Hensyn til med disse Ord: „De Øvrigheder, som ere, har Gud beskikket." Det er den regerende Magt, som Fyrsten repræsenterer, og Fyrsten erholder sin Magt fra Folket. Udenfor Israels Gudsherredømme (Theokrati) har der aldrig været nogen Regering paa Jorden, hvis Myndighed ikke oprindelig eller senere hen helt eller for en Del er kommen fra Folket. Det er ikke visse Fyrster eller Magter, som ere beskikkede af Gud, ej heller visse Regeringsformer. Det er selve Regeringen. Mangel paa Regering er Anarki. Anarki er blot Forvirring i Regeringen. Men Skriften siger, at Gud er ikke Forvirrings Gud. 1 Kor. 14:33. Han har beskikket Orden; og han har nedlagt i Mennesket de Begreber om Regering og Selvbeskyttelse, som ere Naturens første Lov, og som fremtræde i en eller en anden Form over alt, hvor Menneskene bo paa Jordens Kreds. Og Menneskene maa selv bestemme, hvilken Regeringsform de ville underlægge sig. Et Folk har én Form, et andet en anden.

Sjælen i den borgerlige Orden er udgaaet fra Gud. At gjennemføre den indenfor dens lovlige Grænse har Gud beskikket; og Uafhængighedserklæringen fremholder blot Guds evige Sandhed, naar den siger: „Regerende erholde deres rette

Magt ved Folkets Tilladelse." Lige meget enten denne Magt bliver brugt i én Regeringsform eller i en anden. Den Magt, som regerer saaledes, følger ogsaa den Orden, som er indført eller beskikket af Gud. Dersom Folket foretrækker at forandre sin Regeringsform, saa er det fremdeles den samme Magt. Den maa fremdeles respekteres, fordi den er beskikket af Gud i dens lovlige Udøvelse — i Ting, som henhøre til Mennesker og deres Forhold til deres Medmennesker. Men ingen Magt, enten den udøves i én Form eller en anden, er beskikket af Gud til at indvikle sig i Ting, som henhøre til Gud; ej heller har den det mindste at gjøre med Menneskets Forhold til Gud.

I det foregaaende Kapitel have vi vist, at de Forenede Staters Grundlov indeholder den eneste Regeringsform, som nogensinde paa Jorden har været i Harmoni med den Grundsætning, som Kristus forkyndte — en Regering, som blot fordrer af Menneskene det, som er Kejserens, og som ikke paa nogen Maade vil befatte sig med Menneskets Forhold til Gud. Oprindelsen til denne Grundlov findes i Uafhængighedserklæringens Grundsætninger, og vi have set, at Uafhængighedserklæringen i dette Stykke blot paastaar Guds Sandhed.

Det amerikanske Folk sætter ikke halvt nok Pris paa den Grundlov, hvorunder de leve. De ære ikke, som de burde, de ædle Mænd, som gave deres Liv, deres Lykke og deres hellige Ære til Pant, for at disse Grundsætninger skulde gaa i Arv til deres Efterkommere. Al Ære til disse ædle Mænd! Al Hæder til Uafhængighedserklæringens Grundsætninger! Al Troskab mod Grundloven, saaledes som den er; thi den giver Kejseren alt, som tilhører ham, og giver Menneskene Frihed til at give Gud alt, hvad han i sit hellige Ord fordrer af dem!

Fjerde Kapitel.

Det religiøse Angreb paa de Forenede Staters Grundlov og de, som angribe den.

Den Lære, som er fremholdt i de tre foregaaende Kapitler, er Jesu Kristi sande Lære. De Forenede Staters Grundlov, som den er, med fuldstændig Adskillelse mellem Religionen og Staten, er i fuldkommen Harmoni med denne Lære. Det er derfor klart, at ethvert Forsøg paa at indføre nogen Slags Religion i Landets Grundlov, selv om man udgiver den for at være den kristelige Religion, strider mod Kristi Lære. Ethvert saadant Forsøg vilde være antikristeligt og vilde medføre den største Fare, som kunde true Menneskenes Frihed, og det værste Onde, som kunde komme over dette Folk. Men et saadant Forsøg er ikke blot gjort, men det er saa langt fremskredet, at dette Æmne er blevet et Æmne af højeste Vigtighed for enhver, som elsker kristelige og menneskelige Rettigheder.

Følgende Beslutning blev fremlagt i de Forenede Staters Senat den 25de Maj af Senator Henry W. Blair af New Hampshire. Vi fremlægge en nøjagtig Afskrift:

50de Kongres, } S. R. 86.
1ste Møde. }

„Fælles Beslutning med Forslag om et Tillæg til de Forenede Staters Grundlov angaaende Indførelse af Religion og frie offentlige Skoler.

„Besluttet af Senatet og Repræsentanterne for de Forenede Stater af Amerika forsamlede i Kon-

gressen (med Samtykke af to Tredjedele af hvert Hus), at følgende Tillæg til de Forenede Staters Grundlov skal foreslaas og bliver herved foreslaaet for Staterne, saa at det kan blive gyldigt, naar det bliver stadfæstet i Legislaturen af tre Fjerdedele af Staterne saaledes, som Grundloven foreskriver:

Artikel.

„Paragraf 1. Ingen Stat skal nogensinde udstede eller stadfæste nogen Lov, som angaar Indførelse af Religion, eller som forbyder at øve den frit.

„Par. 2. Enhver Stat i Unionen skal oprette og vedligeholde et System af frie offentlige Skoler, som ere i Stand til at oplære de Børn, som bo i Staten, mellem 6 og 16 Aars Alderen, de nævnte Aar indbefattede, i de almindelige Skolekundskaber, i Tyd, Moral og i den kristelige Religions Læresætninger. Men ingen Penge samlede ved Skat, som Loven har paalagt, eller Penge eller anden Ejendom eller Tilgodehavende, som tilhører noget borgerligt Samfund, nogen Stat eller de Forenede Stater, skal nogensinde anvendes, overdrages eller gives til noget Øjemed eller Brug for nogen Skole, Anstalt, Forening eller Person, hvorved Undervisning eller Indøvelse vil blive given i Læresætninger og Trossætninger eller i den Tro og de Ceremonier eller Vedtægter, som ere særegne for nogen Sekt eller Menighed, noget Samfund eller Selskab, som er eller paastaar at være religiøst i sin Natur; ej heller skulle saadanne Lærdomme, Trossætninger, saadan Tro og saadanne Ceremonier eller Vedtægter læres eller indskærpes i de frie offentlige Skoler.

„Par. 3. For at enhver Stat, de Forenede Stater og hele Folket, som bor deri, kan have og bevare en Regering, som er republikansk i Form og Væsen, skulle de Forenede Stater garantere enhver Stat og Folket i enhver Stat og i de Forenede Stater, at de ville understøtte og vedligeholde et saadant System af frie offentlige Skoler, som heri er bestemt.

„Par. 4. Kongressen skal indskærpe denne Artikel ved Lov, naar det er nodvendigt."

At antage et saadant Tillæg som dette vilde ikke være noget

andet end at oprette en Nationalreligion og at tvinge alle Staterne til antage denne Religion; og det vilde skaffe Nationen en uendelig Mængde religiøse Love og religiøs Strid. De første to Paragraffer af det foreslaaede Tillæg synes ligefrem at modsige hinanden. Den første Paragraf erklærer, at ingen Stat skal nogensinde udstede eller stadfæste nogen Lov, som angaar Indførelse af Religion, eller som forbyder at øve den frit; medens den første Sætning af den anden Paragraf erklærer, at „enhver Stat i Unionen skal oprette og vedligeholde et System af frie offentlige Skoler, som ere i Stand til at oplære alle Børn, som bo i Staten, mellem 6 og 16 Aars Alderen, de nævnte Aar indbefattede, i de almindelige Skolekundskaber, i Dyd, Moral og den kristelige Religions Læresætninger.“ Det vil sige, ingen Stat skal nogensinde udstede eller stadfæste en Lov, som angaar Indførelse af Religion; men enhver Stat i denne Union skal udstede og stadfæste Love, som indføre den kristelige Religions Læresætninger.

Disse to Paragraffer modsige hinanden, eller ogsaa den første mener blot, at ingen Stat skal udstede eller stadfæste nogen Lov, som angaar Indførelse af Religion, undtagen naar den nationale Magt byder det. Denne sidste Anskuelse synes at være den, man har havt for Øje i Tillægget, eftersom den tredje Paragraf tydelig siger, at „de Forenede Stater skulle garantere enhver Stat og Folket i enhver Stat og i de Forenede Stater, at de ville understøtte og vedligeholde et saadant System af frie offentlige Skoler, som heri er bestemt.“ Det vil sige, de Forenede Staters Regering skal enten tvinge enhver Stat til at oprette og vedligeholde den kristelige Religions Læresætninger i dens offentlige Skoler, eller ogsaa vil Nationalregeringen gjøre dette selv.

Dette bringer os til et vigtigt Spørgsmaal angaaende

Sammendragningen og Begrænsningen af Nationens Magt over Staterne; men vi ville ikke indlade os paa at behandle dette Spørgsmaal. Hvilken Virkning det foreslaaede Tillæg end kan have paa dette Spørgsmaal, saa er én Ting hævet over al Tvivl, nemlig, at den umiddelbare Følge af det foreslaaede Tillæg er, at Kristendommen bliver oprettet som Nationalreligion i de Forenede Stater; thi

1. Det garanterer tydelig, at den nationale Magt skal oprette og stadfæste den kristelige Religions Læresætninger.

2. Det giver Kongressen Magt til at udstede Love angaaende den kristelige Religion og ved Love at indskærpe Undervisning i denne Religions Læresætninger i alle Nationens offentlige Skoler.

3. Dersom dette foreslaaede Tillæg blev antaget, saa maatte der naturligvis blive en national Bestemmelse, som erklærede nøjagtig, hvilke den kristelige Religions Læresætninger ere. Naar denne var bleven offentliggjort, saa maatte enhver Stat og Folket i enhver Stat modtage de Lærdomme af Nationen som den kristelige Religions Læresætninger, hvilke Nationen havde erklæret for at være saadanne; og da vilde den garantere for, at de skulde blive lærte i de offentlige Skoler i enhver Stat. Med andre Ord, Folket i de Forenede Stater vilde da blive tvunget til at modtage sin Religion af de Forenede Staters Regering.

Heraf følger, at dersom Senator Blairs foreslaaede Tillæg til den nationale Grundlov ikke indbefatter Indførelsen og Stadfæstelsen af en Nationalreligion, saa er ingen Religion nogensinde bleven indført eller stadfæstet i Verden som Statsreligion.

Et andet vigtigt Spørgsmaal er: Hvorledes skal denne nationale Bestemmelse angaaende den kristelige Religions Hovedlærdomme ske? Det synes, som den anden Sætning i Paragraf 2 tager sig af dette Punkt. Den erklærer, at ingen

„Undervisning eller Indøvelse vil blive givet i de Læresætninger, Trossætninger, den Tro, de Ceremonier eller Vedtægter, som ere særegne for nogen Sekt, Menighed, noget Samfund eller Selskab, som er eller paastaar at være religiøst i sin Karakter; ej heller skulle saadanne særegne Lærdomme, Trossætninger, saadan Tro og saadanne Ceremonier eller Vedtægter læres eller indskærpes i de frie offentlige Skoler."

Naar ingen religiøs Lærdom, Trossætning eller Tro kan læres i Skolerne undtagen saadan, som er almindelig for alle Samfund, der antage den kristelige Religion, saa følger deraf uundgaaelig, at Regeringen maa sammenkalde et Kirkeraad for at afgjøre, hvilke Læresætninger de alle ere enige om, og for at oprette en national Trosbekjendelse, som kan blive indskærpet og indprentet ved Nationens Magt i alle de Forenede Staters offentlige Skoler.

Dette stadfæstes af Forfatteren af det foreslaaede Tillæg. I et Brev til Sekretæren for den nationale Reformforening siger Senator Blair:

„Jeg tror, at man kan udarbejde en Lærebog med Undervisning i Moral, Dyd og den kristelige Religions Hovedgrunde til Brug i de offentlige Skoler ved de forenede Bestræbelser af dem, som repræsentere enhver Bekjendelse af den kristne Kirke, baade Protestanter og Katholiker, og tillige af dem, som ikke ere forenede „med nogen af disse".

Dette er virkelig det samme som at sige, at der skal dannes en national Trosbekjendelse ved de forenede Bestræbelser af dem, som repræsentere enhver Trosbekjendelse af den kristne Kirke baade Protestanter og Katholiker, hvilke de Forenede Staters Regering skal antage og indskærpe i alle Nationens offentlige Skoler.

Enhver, som er noget bekjendt med Historien, vil let kunne se den fuldstændige Lighed mellem dette og den Forening af Kirken og Staterne i det fjerde Aarhundrede, som frembragte

Pavedømmet og den religiøse Despotisme og Ufordrageligyed, som har vist sig i Evropa og Amerika fra hin Tid til denne.

Det var netop paa denne Maade, Statskirken udviklede sig i det fjerde Aarhundrede. Konstantin gjorde Kristendommen til den anerkjendte Religion i det romerske Rige. Derved blev det strax nødvendigt, at der maatte være en kejserlig Bestemmelse angaaende den Kristendomsform, som skulde være den kejserlige Religion. For at indføre dette var det nødvendigt, at et kejserligt Raad maatte skrive en Trosbekjendelse af den Slags Kristendom, som var fælles for alle. Kirkeforsamlingen i Nicæa samledes Aar 325 ifølge Kejserens Befaling, og en kejserlig Trosbekjendelse blev udstedt og indskærpet ved Kejserens Magt. Denne Oprettelse af en kejserlig Religion sluttede med Pavedømmets mægtige Despotisme. Og lige saa vist som Pavedømmet fuldstændig oprettedes og udvikledes af denne kejserlige Anerkjendelse af Kristendommen i det fjerde Aarhundrede, lige saa vist vil den fuldstændige Oprettelse af religiøs Despotisme efter Pavedømmets levende Lignelse følge og udvikles af den nationale Erkjendelse af Kristendommen, som er udtrykt i det foreslaaede Tillæg til Grundloven af Senator Blair, hvilket nu er forelagt Kongressen.

Til Bevis for dette have vi ikke blot den logiske Slutning af historiske Exempler, men vi have tillige levende Vidners Bevis. Vi have omtalt Senator Blairs Brev til Sekretæren for den nationale Reformforening. Dette Brev blev skrevet til Svar paa en Indbydelse til Senatoren om at overvære et Møde i Philadelphia for at støtte det foreslaaede Tillæg. Denne Forening har arbejdet i 25 Aar for at erholde et Tillæg til den nationale Grundlov, hvorved Kristendommen bliver gjort til Statens Religion. Senator Blairs foreslaaede Tillæg har netop skaffet dem det, som de saa længe have ønsket at erholde, og lige siden han forelagde det, have de arbejdet ivrig for at gjøre det populært.

The Christian Statesman, som udgives i Philadelphia, er Foreningens officielle Organ. I dette Blad for den 12te Juli 1888 siger Redaktøren, at Tillægget „burde understøttes paa det kraftigste af alle amerikanske kristne“. I Bladets Udgave den 19de Juli siger han:

„Senator Blairs foreslaaede Tillæg til Grundloven skaffer os en udmærket Anledning til at gjøre Folket bekjendt med den nationale Reformforenings Idéer.“

Derpaa siger han efter at have omtalt „Kristendommen som Nationens Religion“ og „Bibelen som Lærebog for os i almindelig Kristendom i alle Skolerne“:

„Disse Ting have været vort Thema i alle vore Afhandlinger de sidste 25 Aar. Og nu ere disse Idéer virkelig fremlagte for de Forenede Staters Senat i Form af en Fællesbeslutning, som foreslaar, at de skulle antages som en Del af de Forenede Staters Grundlov. Her er en stor Anledning for os. Skulle vi benytte den frimodig og viselig?“

I The Statesman for 26de Juli 1889 siger Pastor J. C. Milligan, et ledende Medlem af Foreningen, til Redaktøren:

„Deres Redaktionsartikel af 12te Juli angaaende et kristeligt Tillæg til Grundloven, som er fremlagt i Senatet, bringer en meget tilfredsstillende Nyhed til enhver kristelig Patriot. Det synes at være for godt til at være sandt. Det er for godt til at gjennemføres uden en lang Bestræbelse, en kraftig Bestræbelse og en Bestræbelse af alle dets Venner tilsammen. Det er saa godt, at det visselig vil faa mange Venner, som ville gjøre alle nødvendige Bestræbelser. Det er sandt, at det fremlagte Tillæg især udmærker sig ved ét Udtryk, „den kristelige Religion“; men dersom det faar Plads i vor Grundlov, saa vil det ene Udtryk gjøre lige saa megen Virkning som „almægtige Gud“, „den Herre Kristus“, „den hellige Bibel“ eller „den kristne Verden“. Ved Brev til Senatorerne og Repræsentanterne i Kongressen, ved Andragender med talrige Underskrifter, som fremsendes til dem, ved at holde lokale Møder, Stats- og nationale Møder og offentlige Møder i ethvert Skoledistrikt kunde man snart faa en saadan Indflydelse, som

vilde tvinge vore Lovgivere til at antage Forslaget og indskærpe det ved fornødne Love. Dersom de kristne Prædikanter vilde, saa kunde de sikre sig dets Antagelse, før Hundedagene sluttede. Den nationale Reformforening, The Christian Statesman, og Sekretærerne i Missionsmarken ere ansatte til at udføre dette Arbejde, og de ville ikke undlade at virke som Ledere i denne Sag."

I samme Blad for den 9de August roser Pastor R. C. Wylie det foreslaaede Tillæg, fordi det vilde skaffe Reformforeningen en Fordel, som den nu savner, dersom det blev antaget. Han siger:

„Vi vilde da have en Fordel, som vi ikke nu have. Den fornemste Indvending, som er bleven fremført mod os, vilde da have tabt sin Kraft. Den Indvending, som har saa ømme Følelser for Fritænkernes Samvittighed, vilde have opbrugt sin Kraft mod dette Tillæg og vilde ikke længere kunne bruges mod os."

Den fornemste Beskyldning mod den nationale Reformforening har været, at den har til Hensigt at omstyrte Samvittighedsfriheden. Men, siger Hr. Wylie, dersom dette Tillæg bliver gjennemført, saa vilde denne Beskyldning falde paa Tillægget og vilde udtømme sig selv mod det, medens Reformforeningen vilde gaa fri. Denne Beskyldning fremføres med Rette mod Reformforeningen; thi de paastaa tydelig, at den borgerlige Magt har Ret til at tvinge Menneskenes Samvittighed. Og naar de indrømme, at Beskyldningen vil falde paa Tillægget, dersom det bliver antaget, saa tilstaa de derved, at det foreslaaede Tillæg vilde omstyrte Samvittighedsfriheden, dersom det blev antaget. Og det er Sandhed. Det vilde det naturligvis gjøre.

John Alexander er Fader til denne Bevægelse. Han giver 500 Dollars hvert Aar for at hjælpe den frem. Og han har bestemt i sit Testamente, at den samme Sum skal betales hvert Aar af hans Ejendom, indtil Bevægelsens Hensigt op-

naas. Desuden giver han 1,000 Dollars af og til foruden alt dette. Han gratulerer Foreningen i The Christian Statesman for den 6te September 1888 paa Grund af Blairs Forslag og siger: „Den nationale Reformforening burde ikke undgaa nogen Bestræbelse, som kunde hjælpe til at sikre dens Antagelse." Han siger derpaa videre:

„Lader os begynde med uden Ophør at sende Andragender omkring (som Foreningen forsyner os med i den rette Form), og lad der gives Anledning til over alt i Landet at samle en saadan Masse Andragender, at man vilde behøve en hel Række Vogne til at kjøre den mægtige Masse frem for Nationens Repræsentanter i Kongressen. . . . Lad saa Vennerne holde et Massemøde i Washington, naar Blairs Forslag skal behandles, saa at de kunne give sin Indflydelse til disse Andragender, naar de fremlægges, og tage saadanne andre Skridt, som man maatte anse for bedst til at vække en sand Begejstring blandt Folket til Gunst for vor nationale Kristendom."

Saaledes betragte disse Mennesker Blairs Tillæg til Grundloven. Lader os nu se, hvad de foreslaa at gjøre med det, naar de erholde det.

The Christian Statesman for den 2den Oktober 1884 siger:

„Lad alle Mennesker forstaa, at denne er en kristelig Nation, og at vi tro, at vi omkomme uden Kristendommen, derfor maa vi for enhver Pris bevare vor kristelige Karakter. Indskærp denne Karakter i vor Grundlov. Lader os tvinge alle Mennesker, som komme iblandt os, til at antage den kristelige Morallov."

At tvinge Mennesker til at antage den kristelige Morallov er det selvsamme som at tvinge dem til at blive kristne, og det bringer dem til at blive Hyklere. Man ser strax, at dette ikke er andet end at omstyrte Samvittighedsfriheden. Og dette erklærer en af Viceformændene for Foreningen, at den borgerlige Øvrighed har Ret til at gjøre. Pastor David Gregg, D. D., for nærværende Pastor for Park Street Menighed i Boston og Viceformand for den nationale Reform-

forening, erklærer i The Christian Statesman for den 5te Juni 1884, at den borgerlige Øvrighed „har Ret til at befale over Menneskers Samvittigheder".

Pastor M. A. Gault, en Distrikt-Sekretær og ledende Arbejder i Foreningen siger: „Vort Middel mod alle disse fordærvelige Indflydelser er simpelt hen at faa Regeringen til at stadfæste den moralske Lov og erkjende Guds Authoritet i den og lægge Haanden paa enhver Religion, som ikke vil bøje sig for den."

Pastor S. B. Graham, som ogsaa er Viceformand for Foreningen, siger i et Foredrag, som han holdt i York, Neb., refereret i The Christian Statesman den 21de Maj 1885:

„Vi kunne med god Ret tilføje, at dersom Bibelens Modstandere ikke synes om vor Regering og dens kristelige Form, saa lad dem gaa til et vildt, øde Land og gjøre sig det underdanig i Djævelens Navn og for Djævelens Skyld, og oprette deres egen Regering efter deres vantro og gudsfornægtende Idéer. Dersom de kunne udholde det, saa lad dem blive der, til de dø."

Hvor stor Forskjel er der mellem dette og Russernes Despotisme? I The Century for April 1888 gav Hr. Kennan en Fremstilling af Russernes Love angaaende Forbrydelser mod Troen. Han anførte Lov efter Lov, som paabød, at enhver, som nedsatte den kristne Tro, den sande Kirke, den hellige Skrift, de hellige Sakramenter, Helgener, deres Billeder, Jomfru Maria, Englene, Kristus eller Gud skulde berøves alle borgerlige Rettigheder og landsforvises for Livstid til de længst bortliggende Dele af Siberien. — Dette er Ruslands System, og det er aldeles det samme, som den nationale Reformforening ønsker at faa oprettet, med den Forskjel, at Rusland nøjes med at sende Dissenterne til Siberien, hvorimod Reformforeningen ønsker at sende dem lige til Djævelen.

Jonathan Edwards, D. D., sagde i en Tale, som blev holdt i et nationalt Reformmøde i New York den 26de og 27de Feb. 1873:

„Vi ønske en Statsreligion, og vi ville faa den. Saa langt, som Statens Affærer fordre Religion, skal det være Religion — Jesu Kristi Religion. Den kristnes Ed og den kristnes Moral skal have en uimodsigelig, lovlig Grundvold i dette Land. Vi bruge Ordet Religion i dets rette Betydning, nemlig Menneskets personlige Forhold i Tro og Lydighed mod Gud."

Efter deres egen Forklaring er det altsaa den nationale Reformforenings Hensigt, at Staten skal befatte sig med ethvert Menneskes personlige Forhold i Tro og Lydighed mod Gud. Hr. Edwards vedbliver:

„Man advarer os rigtig nok og siger, at det vil bringe Undertrykkelse, dersom man indfører denne Lære i Grundloven; at det vil gjøre Skaar i Samvittighedsfriheden; og man fortæller os, at det er Gudsfornægtere, Deister, Jøder og Syvende-Dags Baptister, som ville lide under det."

Derpaa forklarer han, hvem Gudsfornægtere, Deister, Jøder og Syvende-Dags Baptister ere, og regner dem alle for Gudsfornægtere som følger:

„Disse ere i dette Tilfælde, og for saa vidt det angaar vort Tillæg, alle én Klasse. De bruge de samme Argumenter og den samme Taktik mod os. De maa regnes sammen, hvilket vi meget beklage, men ikke kunne afhjælpe. De førstnævnte ere Ledere i Misfornøjelsen og Opraabet mod os — Gudsfornægtere, for hvem intet er højere eller mere helligt end Mennesket, og intet overlever Graven. Det er Gudsfornægternes Klasse. De andres Arbejde fremmer næsten udelukkende deres Interesse; dersom hine fik Fremgang, vilde det næsten alene være Gudsfornægterne, som triumferede; thi de øvrige ere kun Medhjælpere i denne Kamp. De maa kaldes og betragtes som én Klasse, saa vidt dette Spørgsmaal angaar."

Hvilke Rettigheder have nu disse Gudsfornægtere efter

Reformforeningens Fremstilling? Hr. Edwards fremsatte dette Spørgsmaal og besvarede det saaledes:

„Hvilke Rettigheder have Gudsfornægtere? Jeg vilde taale dem, ligesom jeg vilde taale en stakkels sindssvag; thi ifølge min Overbevisning er deres Sjæl ikke sund. Jeg vilde taale en Gudsfornægter saa længe, som han ikke raser, saa længe, som han ikke er farlig; jeg vilde taale ham ligesom en Oprører. En Gudsfornægter er en farlig Mand."

Lader os undersøge et Øjeblik, hvilke Rettigheder Gudsfornægtere have. Har ikke et Menneske, saa vidt som jordiske Regeringer angaar, lige saa megen Ret til at være en Gudsfornægter, som et andet Menneske har til at være en kristen? Hvorfor ikke? Kan nogen sige os det? Har ikke ethvert Menneske lige saa megen Ret til at være en Gudsfornægter, som Jonathan Edwards har til at være theologisk Doktor? Kan man tvinge det til at være noget andet?

Men hvor længe foreslaar Hr. Edwards at taale en Gudsfornægter? — „Saa længe han ikke raser." En sindssvag Mand kan være uskadelig, og man kan lade ham gaa omkring, som han vil; dog maa man bestandig have Opsyn med ham, da man ikke ved, hvilket Øjeblik den urene Aand, som er i ham, kunde gjøre ham rasende, og han saaledes vilde blive farlig.

Saaledes foreslaar Reformforeningen at behandle dem, som ikke stemme overens med dem. Saa længe som Dissenterne finde sig i at være bundne som en Flok Hunde og lade disse selvophøjede Despoter dominere over sig, saa længe kan alt gaa godt. Men dersom nogen opfører sig som en Mand og aabent udtaler sine Overbevisninger, som en Mand bør, saa „raser" han; saa bliver han „farlig" og maa behandles som et rasende, farligt, afsindigt Menneske.

Dernæst siger man, at Dissenterne bør taales ligesom en Oprører. En politisk Oprører er én, som søger at omstyrte

selve Regeringen. Han lægger hemmelige Planer til at dræbe ethvert Medlem af Regeringen; derfor har han forspildt alle Fordringer paa Regeringens Beskyttelse og Folkets Agtelse. Og paa denne Maade skal Dissenterne behandles af Reformforeningen, naar de erholde den Magt, de ønske. Og det er disse Mænd, for hvem Senator Blairs foreslaaede Tillæg til Grundloven er overordentlig tilfredsstillende, eftersom det, naar det bliver antaget, tilsidst vil skaffe dem, hvad de ønske.

Hr. Edwards fortsætter:

„Ja, saa vid vilde jeg taale Gudsfornægteren, men ikke længere. Hvorfor skulde jeg? Gudsfornægteren taaler ikke mig. Han smiler ikke hverken af Medlidenhed eller Foragt over min Tro. Han hader min Tro, og han hader mig for min Tro."

Husk paa, at disse Mænd foreslaa at gjøre dette Folk til en kristelig Nation. Disse ere de Mænd, der fremstille sig selv som de højeste Fortolkere i denne Nation af den kristelige Lære. Er der nogen Harmoni mellem disse Ord af Hr. Edwards og vor Frelsers Bjærgprædiken? Siger vor Frelser: Hader dem, som hader eder, foragter dem, som ikke ville taale eder, og forfølger dem, som ikke ville smile til eders Tro? Er det Jesu Bjærgprædiken?

Jesus siger: „Elsker eders Fjender, velsigner dem, som eder forbande, gjører dem godt, som eder hade, og beder for dem, som gjøre eder Skade og forfølge eder, paa det I skulle være eders Faders Børn, som er i Himlene." Math. 5:44, 45. Men Reformforeningens Kristendom vil lyde saaledes: „Hader eders Fjender; undertrykker dem, som hade eder, og forfølger dem, som ikke ville smile til eders Tro enten af Medlidenhed eller Foragt, at I maa blive den nationale Reformforenings sande Børn," — og det vil enhver blive, som handler saaledes.

Men Hr. Edwards er ikke færdig endnu med at udfolde sine tolerante Idéer. Han siger:

„Jeg kan fordrage Meningsforskjel og Diskussion; jeg kan fordrage Kjætteri og falsk Religion; jeg kan samtale om Brugen af Bibelen i vore Almueskoler, hvorvidt der bør lægges Skat paa Kirkeejendom, hvorvidt det er passende at have Kapellaner og lignende Spørgsmaal, men der er nogle Spørgsmaal, som ere udenfor al Debat. Taale Afgudsdyrkelse, mine Herrer! Der er intet indenfor Helvede, som jeg ikke lige saa godt kunde taale. Afgudsdyrkere maa leve, som sagt, men med Guds Hjælp skal deres fordærvelige Trosbekjendelse ikke besmitte nogen borgerlig Indretning i hele dette skjønne Land. Lader os gjentage det, Gudsfornægtelse og Kristendom ere modstridende Udtryk. De ere uforanderlige Systemer. De kunne ikke bo sammen paa samme Fastland."*)

Dette er atter værre end Rusland. Rusland tillader Dissenterne at bo paa samme Fastland, om end det maa være i de fjærneste Dele af Siberien. Men disse Mennesker, for hvem Senator Blairs religiøse Tillæg til Grundloven er saa tilfredsstillende, foreslaa endog at gaa videre end Rusland og ville ikke tillade Dissenterne at leve paa samme Fastland som de.

Naar man betragter disse Vidnesbyrd fra Mennesker, som nu leve og arbejde flittig for det foreslaaede Tillæg, saa er det aabenbart, at Senator Blairs religiøse Tillæg til Grundloven nødvendigvis vil lede til en religiøs Despotisme, som er mere ubarmhjærtig end Ruslands og alene kan sammenlignes med Pavedømmet, da det udøvede sin højeste Magt.

Men som om dette ikke var nok, saa foreslaa de foruden alt dette at forene sig med den katholske Kirke og hverve dens Bestræbelser til at støtte deres Værk. The Christian States-

*) Læseren maa ikke tænke, at dette er forældet, fordi det blev talet for femten Aar siden; thi Reformforeningen bekjendtgjør og sælger endnu denne Tale som passende Literatur fra Foreningen, og man kan erholde den Afhandling, hvori den forekommer, naar man sender 25 Cents til The Christian Statesman, 1520 Chestnut St., Philadelphia, Pa.

man for den 11te Dec. 1884 siger: „Saa snart som de (de romersk-katholske) ere villige til at hjælpe os at stride mod de politiske Gudsfornægtere, saa ville vi med Glæde forene os med dem."

Hvad befaler Pave Leo XIII alle Katholiker at gjøre?

„Alle Katholiker skulle gjøre alt, som staar i deres Magt, for at Staternes Grundlove og Lovgivning kunne blive dannede efter den sande Kirkes Læresætninger."

Reformforeningen gjør netop, hvad Paven har befalet alle Katholiker at gjøre; og hvorfor skulde den ikke med Glæde forene sig med dem? Og vi kunne være visse paa, at Rom vil antage Reformforeningens Tilbud, saa snart som denne Forenings Indflydelse bliver saa stor, at den bliver til Nytte for den katholske Kirke. Senator Blairs foreslaaede Tillæg leder ligefrem til at give Magten i Pavedømmets Hænder. Saaledes have vi tydelig bevist, at dersom Senator Blairs foreslaaede Tillæg til Grundloven bliver Lov, saa vil det blot lede til at oprette Religionsforfølgelse i vort gode Land. Og det er netop de Menneskers Hensigt, som mest begunstige det, at benytte det paa denne Maade. At begunstige dette Forslag er derfor at begunstige religiøs Despotisme.

Men man kunde spørge, om det er vor alvorlige Mening, at en Forening, som fremkommer med et saa afskyeligt Forslag, kan have nogen Indflydelse i denne oplyste Tidsalder, om den kan være værd at give Agt paa, eller om oplyste og agtværdige Folk ville forene sig med den. Lader os se.

Senator Blair er en agtværdig Mand, og han siger i det før omtalte Brev til Sekretæren for Foreningen:

„Jeg haaber af hele mit Hjærte, at denne Bevægelse maa udbrede sig stærkt, ja trænge igjennem overalt; thi Tiden er kommen, da det er nødvendigt at handle, og videre Udsættelse er farlig."

Om Udsættelse af Bevægelsen er mere farlig end dens Fremgang, ville vi overlade til Læseren at bedømme.

Joseph Cook, som holder Foredrag i Boston hver Mandag, er Viceformand for denne Forening. Forstanderen for Amherst Højskole, Hr. Seelye, er ogsaa en af Viceformændene, Biskop Huntington af New York ligeledes, saavel som Formanden for Kvindernes kristelige Afholdsforening. Det samme kan siges om Mrs. J. C. Bateham af Nationalunionen og Mrs. Woodbridge af samme Forening. Vi nævne videre: Miss Mary A. West, Redaktør af The Union Signal; Mrs. Hoffman, Formand for Missouri Union; Mrs. Lathrop, Formand for Michigan Union; Mrs. Sibley af Georgia Unionen; Mrs. J. Ellen Foster af Jowa Union. Alle disse Navne findes paa den trykte Liste over Foreningens Viceformænd for dette Aar, og de ere alle agtede Personer. De have stor Indflydelse. I et Brev dateret Cliff Seet, Ticonderoga, New York, den 6te August 1887 siger Joseph Cooke, at han haaber at hjælpe denne Bevægelse frem baade med sin Mund og Pen.

Fra The Christian Statesman for den 15de Nov. 1888 anføre vi følgende af en Beretning om Arbejde fra Sekretær M. A. Gault:

„De fire Uger, jeg tilbragte for kort siden under Tilsyn af K. k. A. (Kvindernes kristelige Afholdsforening), vare blandt de mest behagelige Uger, jeg har tilbragt, siden jeg begyndte at holde Foredrag. Vejret var overordentlig smukt, og i de aller fleste Møder var alting i fortræffelig Orden. Damerne, smykkede med det betydningsfulde hvide Baand, mødte mig ved Stationen og tog mig ofte til den fornemste Plads i Byen. K. k. A. giver den bedste Anledning for saadant Arbejde, bedre end nogen anden Forening. Den er i Sympathi med vore Bestræbelser for at sætte Kristus paa vor Regerings Trone. Det ottende Distrikt af K. k. A. i Augusta, Wis., antog følgende Beslutninger:

„Eftersom Gud vil, at alle Mennesker skulle ære Sønnen, ligesom de ære Faderen; og —

„Eftersom den borgerlige Lov, hvilken Kristus gav paa Sinai, er den eneste fuldkomne Lov og den eneste Lov, som vil skaffe alle Samfundsklasser Ret; derfor

„Besluttet, at den borgerlige Regering bør anerkjende Kristus som dens moralske Regent og hans Lov som Regel for Lovgivning."

Naar en saadan Beslutning bliver antaget, uden at en eneste stemmer derimod ved et Distriktmøde, som repræsenterer 15 Countier, saa viser dette tydelig, hvad denne store Forening er interesseret i. Hvad mere behøve vi for at vise, at den nationale Reformforening staar i den inderligste Forbindelse med K. f. A.?

Ved K. f. A.'s nationale Møde i 1888 udtalte Foreningen sig ved en Beslutning til Gunst for Blairs foreslaaede Tillæg som noget, der fortjener deres alvorlige og forenede Understøttelse.

Men mere end dette: begge Foreninger have offentlig erklæret, at deres Hensigt er den samme. Den nationale Reformforening arbejder for at forandre denne Regering til et kirkeligt Herredømme, og K. f. A.'s Maanedsskrift for September 1886 siger det samme:

„Der skal endnu blive et sandt Guds Herredømme, og Kristus skal ophøjes i Loven blandt Lovgiverne. Derfor beder jeg inderlig, som en kristelig Fædrelandsven, at Kvinderne maa faa Stemmeret, og jeg glæder mig over, at K. f. A. saa længe har kæmpet for denne Sag."

Den nationale Reformforening foreslaar at gjøre denne Regering til Kristi Rige, og K. f. A. siger i en national Sammenkomst i 1887:

„K. f. A., hvor den findes paa enkelte Steder, i hele Stater og over hele Verden, har en eneste levende, gjen=

nemgaaende Tanke, én Hensigt over alle andre, én Sag, som de omfatte med udødelig Begejstring, og det er, at Kristus skal blive denne Verdens Konge — ja sandelig **denne Verdens Konge** i alle Henseender — Konge over dens Hoffer, dens Lejre, dens Handel, Konge over dens Højskoler og Klostre, Konge over dens Skikke og Grundlove. . . . Kristi Rige maa træde ind paa Lovens Omraade gjennem Politikens Porte."

I Overensstemmelse med denne Idé har Reformforeningen givet vor Frelser Titelen „den guddommelige Politiker". Kristus siger selv: „Mit Rige er ikke af denne Verden". Disse to Foreninger erklære, at Kristus skal blive denne Verdens Konge. Der er derfor ikke den mindste Fare for, at vi tage Fejl, naar vi sige, at hele Reformforeningens Plan tilligemed Senator Blairs foreslaaede Tillæg til Grundloven og K. k. A.'s Virksomhed for at danne en kirkelig Regering er antikristelig.

Vi tro, at ikke en Tiendedel af de mange Medlemmer, som tilhøre K. k. A. har noget Begreb om, hvad denne Forening med den nationale Reformforening betyder. Ingen har større Agtelse end vi for K. k. A. eller ønske inderligere end vi, at det skal gaa den vel i dens lovlige Gjerning. Vi have meget tilovers for Afholdsforeninger, for kristelige Afholdsforeninger og for Kvindernes kristelige Afholdsforening; men vi synes ikke om nogen Slags politisk-kristelig Afholdsforening, ej heller om en theokratisk Afholdsforening. Det var ønskeligt, at K. k. A. vilde holde sig til sin Opgave og arbejde for kristeligt Afhold med kristelige Midler.

Jowa-Unionen handlede rosværdigt, da den skilte sig fra Nationalunionens politiske Virksomhed. Den burde gaa et Skridt videre og skille sig fra den nationale Unions theokratiske Virksomhed, og alle de øvrige Medlemmer af Foreningen vilde gjøre vel i at protestere mod de nærværende Lederes politiske og theokratiske Virksomhed, og især imod, at Unionen

længere skulde være et Redskab for den nationale Reformforening. Ved Hjælp af K. k. A. har denne Forening Tusende Gange saa megen Indflydelse, som den kunde have, dersom den blev overladt til sig selv.

Den nationale K. k. A. besluttede i 1888, at

„Kristus og hans Evangelium som Konge og Regel for alle skulde være den højeste Konge og Regel for vor Regering og vore politiske Affærer.“

Lader os betragte denne Beslutning. Lader os antage, at Evangeliet bliver indført som Regel for denne Regering. Enhver Domstol er skyldig at handle i Overensstemmelse med Lovens Regel. Der er en Lov blandt disse Regler, som siger:

„Men dersom din Broder synder imod dig, straf ham; og dersom han omvender sig, da tilgiv ham. Og dersom han syv Gange om Dagen syndede imod dig, og syv Gange om Dagen vender tilbage til dig og siger: Det fortryder mig, da skal du tilgive ham.“ Luk. 17: 3, 4.

Husk paa, at de have besluttet, at dette skal være en Lov for vor Regering. Lader os sige, at en Mand stjæler en Hest. Han bliver arresteret, forhørt og funden skyldig. Saa siger han: Det fortryder mig. Nu skal du tilgive ham, siger Loven, og Regeringen maa følge Loven. Han bliver sat fri og gjør atter det samme. Han bliver atter arresteret og funden skyldig, og han siger igjen: Det fortryder mig. Nu skal du atter tilgive ham. Og dersom han begaar den samme Forbrydelse syv Gange om Dagen og syv Gange om Dagen vender tilbage til Dommeren og siger: Det fortryder mig, saa maa Regeringen tilgive ham; thi saaledes staar her i den Regel, som Kvindernes kristelige, theokratiske Forening har besluttet, at Regeringen skal følge.

Man kan let se, at et saadant System vilde forstyrre den borgerlige Regering. Hermed ville vi ikke sige noget mod Bibelen eller mod dens Grundsætninger. Vi anføre det blot

for at vise, hvor urimelig Menneskene handle, naar de forvanske disse Principer og søge at indføre et System af religiøs Lovgivning her i Landet.

Guds Regering er moralsk, og han har sørget for at bevare sin Regering paa samme Tid, som han forlader Overtrædere. Men han har ikke indført noget saadant i den borgerlige Regering, og intet saadant kan indføres, dersom den borgerlige Regering skal bevares. Bibelen meddeler os, hvorledes Gud frelser dem, som synde mod hans moralske Regering. Den borgerlige Regering er det Middel, hvorved Menneskene bevare Orden, og den har intet at gjøre med Synd eller med Synderes Frelse. Den borgerlige Regering arresterer en Person og finder ham skyldig. Dersom han angrer sin Synd, før Straffen udføres, saa tilgiver Gud ham; men Regeringen straffer ham, og det bør den ogsaa gjøre.

Dette er imidlertid ikke den eneste allierede, som den nationale Reformforening har. Tredjeparti-Forbundspartiet er en anden Forbundsfælle, som ogsaa hjælper til i dette Angreb paa Grundloven. Geo. W. Baine er Viceformand for denne Forening. Da nogle satte sig imod Kirkens og Statens Forening ved Statsforbudets Møde, som blev holdt i San Francisco i 1888, saa peb og hylede Modstanderne for at faa dem til at tie. Den samme Forening antog ved sin Sammenkomst en Beslutning, hvori den erkjendte Herren for den øverste Regent, efter hvis Love alle kristelige Love skulle dannes.

Sam Small var Sekretær ved det nationale Forbudsmøde, som blev afholdt i Indianapolis i 1888. I en Vækkelsesprædiken, som han holdt i Kansas i Jan. 1888, siger han, hvad han ønsker at se:

„Jeg ønsker at se den Dag komme, da Kirken skal bestemme hele Lovgivningen baade for Nationen, Staten og Stæderne; da Landets store Menigheder kunne samles i Fred og udstede deres Edikt, og den lovgivende Magt vil anerkjende det og gjøre det til en Lov."

Hvad har Pavemagten været mere end dette? Hvad mere har den nogen Tid fordret? Hvad mere kunde den fordre?

Sam Jones er en anden ivrig, Tredjeparti-Forbudsmand. Han prædikede i Windsor i Canada i den sidste Del af Juli 1888 for en Forsamling, som fornemmelig bestod af Amerikanere, som gik derover for at høre ham. Her er en af hans fromme, elegante, meget fine og overordentlig lærerige Paragrafer:

„Jeg siger eder, jeg tror, at vi nu kæmpe den sidste politiske Kamp i den Retning, vi hidtil have kæmpet. Denne er en Kamp mellem Republikanerne og Demokraterne, og den er den sidste, Republikanerne ville kæmpe i Amerika. Demokraterne faa aldeles Overmagt. Men om fire Aar vil Forbudselementet sønderbryde det forenede Syden. Da vil Kampen dreje sig om Gud eller ingen Gud, Drukkenskab eller Ædruhed, Sabbat eller ingen Sabbat, Himmel eller Helvede. Da ville vi udrydde Demokratpartiet og lade Gud regere Amerika for Fremtiden."

Og dette indfører The Christian Statesman under Overskriften: Den nationale Reformbevægelse. Det er meget passende. Det er et værdigt Tillæg til den nationale Reformbevægelses Literatur.

Paa Vejen hjem fra Mødet i Indianapolis kjørte et Medlem af Reformpartiet og en Tredje-Parti Forbudsven, som er en bekjendt Taler, i samme Jærnbanevogn. En af mine bekjendte sad i næste Sæde. Den, som tilhørte Reformpartiet sagde, at Forbudspartiet gjorde ikke nok af de nationale Reformprinciper. Forbudsvennen svarede:

„Vi begunstige disse Principer lige saa meget, som I gjøre; men Tiden er endnu ikke kommen, da vi kunne fremholde dem saa meget, som vi ønske. Men hjælp I os at faa Magten, saa ville vi give eder alt, hvad I ønske."

Saaledes ser man, at Tredjeparti-Forbudspartiet blot er en anden allieret af den nationale Reformforening.

Nu, kjære Læser, ville vi oprigtig overlade dette Spørgsmaal til dig. Naar man ser, at denne Lovgivning er det første Skridt til at oprette en religiøs Despotisme dannet efter Pavedømmets Grundsætninger, og naar denne Lovgivning understøttes af saadanne Mænd som Joseph Cook, Forstander Seelye, Biskop Huntington og de andre ovennævnte Personer af K. f. A. og af Tredjeparti-Forbudspartiet, saa er det høj Tid, at en eller anden burde sige noget til Forsvar for vor Grundlov saaledes, som den er, og for de Rettigheder, vi nyde under den.

Femte Kapitel.

Religiøs Lovgivning.

Det foreslaaede religiøse Tillæg til Grundloven, fremlagt i de Forenede Staters Senat af Senator Blair, er ikke det eneste Forsøg, man har gjort, paa at faa Kongressen til at udgive Love om Religionen. Det foreslaaede religiøse Tillæg til Grundloven blev fremlagt den 25de Maj 1888; men den 21de Maj 1888 havde den samme Senator fremlagt følgende Forslag, som blev læst to Gange og derpaa henvist til Komitéen for Undervisning og Arbejde:

50de Kongress, 1ste Session. } S. 2983.

„Et Lovforslag for at skaffe Folket den Glæde at hvile paa den første Dag i Ugen, almindelig kjendt som Herrens Dag, og for at fremme dens Helligholdelse som en Dag til Gudstjeneste.

„Det erklæres herved for Lov af Senatet og Repræsentanternes Hus for de Forenede Stater af Amerika, forsamlede i Kongressen, at ingen Person eller Forening eller nogen Agent, Tjener eller Betjent hos nogen Person eller Forening skal udføre eller tillade Udførelsen af nogen verdslig Gjerning, noget Arbejde eller nogen Forretning, som kan forstyrre andre, med Undgelse af Nødvendigheds-, Barmhjærtigheds- og Menneskekjærlighedsgjerninger; ej heller skal nogen Person deltage i nogen Leg, noget Spil, nogen Fornøjelse eller Adspredelse, hvorved andre forstyrres, paa den første Dag i Ugen, almindelig bekjendt som Herrens Dag, eller paa nogen Del af den i noget Territorium, Distrikt, Skib eller paa nogen Plads, som henhører under de Forenede Staters Domstole; ej heller

skal det være lovligt for nogen Person eller Forening at modtage Betaling for Arbejde eller Tjeneste, som er udført, hvorved denne Paragraf er bleven overtraadt.

„Par. 2. At ingen Post eller Postsager herefter skal transporteres i Fredstid over nogen Postroute til Lands, ej heller skulle Postsager indsamles, sorteres, haandteres eller leveres paa nogen Del af den første Dag i Ugen. Dog tilføjes, at naar noget Brev henhører til en Nødvendigheds- eller Barmhjærtighedsgjerning eller angaar nogen Persons Helbred, Liv eller Død, og dette er tydelig skrevet paa Udsiden af den Konvolut, som indeholder samme, saa skal Generalpostmesteren sørge for, at et saadant Brev bliver transporteret.

„Par. 3. At vi herved forbyde al Handel og Samkvem mellem Staterne og med Indianerstammerne (saa vidt det ikke er en Nødvendigheds-, Barmhjærtigheds- eller Menneskekjærlighedsgjerning), hvorved Personer eller Ejendom transporteres til Lands eller Vands paa en saadan Maade, at det hindrer eller forstyrrer Folk i deres Hvile fra Arbejde paa den første Dag i Ugen eller nogen Del deraf (med mindre det er Nødvendigheds-, Barmhjærtigheds- eller Menneskekjærlighedsgjerning) eller hindrer dens Helligholdelse som en Dag til Gudstjeneste. Og enhver Person, Forening, Agent, Tjener eller Betjent for nogen Person eller Forening, som forsætlig overtræder denne Paragraf, skal straffes med en Bøde paa 10 til 1,000 Dollars; og ingen Tjeneste, som udføres ved at deltage i saadan forbudt Handel, skal være lovlig, ej heller skal nogen Erstatning derfor betales eller kunne inddrives.

„Par. 4. At alle Militærøvelser, Mønstringer, Parader til Lands og Vands, naar det ikke er paa en Tid, da der er Krigsgudstjeneste eller øjeblikkelige Forberedelser dertil, af Soldater, Søfolk, Marinesoldater eller Kadetter af de Forenede Stater herved forbydes paa den første Dag i Ugen, undtagen de samles til pligtskyldig og ordentlig Gudstjeneste. Ej heller skal noget unødvendigt Arbejde udføres eller tillades i de Forenede Staters Militærtjeneste til Lands eller Vands paa Herrens Dag.

„Par. 5. At det skal være ulovligt at betale eller at modtage Betaling eller Løn paa nogen Maade for Tjeneste eller

Arbejde, som udføres, eller for at transportere Personer eller Ejendom, hvorved denne Lov overtrædes; ej heller skal nogen ved Lov kunne inddrive den, og dersom Betalingen er saaledes erlagt enten i Forskud eller paa anden Maade, saa kan samme erholdes tilbage af den, som først sagsøger for at faa den.

„Par. 6. Det Arbejde eller den Tjeneste, som udføres paa den første Dag i Ugen paa Grund af Ulykkestilfælde eller uundgaaelig Forsinkelse i de regelmæssige Forbindelser paa Postrouter eller paa Rejserouter og ved Transportation, Bevarelse af Ejendom, som let beskadiges eller er udsat for Ødelæggelse, og den regelmæssige og nødvendige Transportation og Levering af Fødemidler i sund Tilstand, og saadan Transportation paa kortere Afstand fra en Stat, et Distrikt eller Territorium til en anden Stat, et andet Distrikt eller Territorium, som de stedlige Love erklære for nødvendig for det offentliges bedste, skal ikke betragtes som Overtrædelse af denne Lov; men det samme skal ordnes saa vidt muligt saaledes, at man skaffer hele Folket Hvile fra Arbejde paa den første Dag i Ugen samt Anledning til aandelig og moralsk Uddannelse og til at helligholde Sabbatsdagen."

Den første Paragraf i denne Lov strider mod Kristi Ord. Idet den paabyder Helligholdelsen af Herrens Dag, fordrer den, at Menneskene skulle give Kejseren det, som tilhører Gud. Men Kristus siger: „Saa giver Kejseren det, som Kejserens er, og Gud det, som Guds er." Det, som er Herrens, skal ikke gives Kejseren, men Herren. Kejseren repræsenterer den borgerlige Regering, derfor skulle vi ikke give den borgerlige Regering det, som er Herrens. Selvfølgelig kan ingen borgerlig Regering have Ret til at befatte sig med at give Love angaaende Herrens Dag. Senator Blairs Lovforslag stiller sig tydelig imod Kristi Ord, idet det vil give Love angaaende det, som tilhører Herren. Derfor er det antikristeligt.

Atter erklærer denne Paragraf, at ingen Person skal gjøre noget Arbejde eller „deltage i nogen Leg, noget Spil, nogen Fornøjelse eller Adspredelse, hvorved andre forstyrres

paa den første Dag i Ugen, almindelig kjendt som Herrens Dag, eller paa nogen Del af den.“ Det overlades aldeles til andre at afgjøre, om det, som du gjør, forstyrrer dem, og derved gjøres enhver Mands Handlinger paa Søndagen til Gjenstand for hans Nabos Indfald eller Lune. Og enhver ved, at der ikke behøves meget til at gjøre en Mand til Overtræder i dens Øjne, som har Fordom eller Nag imod ham.

Ved Søndagslov-Forsamlingen for Staten Illinois i 1888 (den 20de og 21de Nov.) holdt Dr. R. O. Post en Tale angaaende Søndags-Adspredelse, hvori han fremsætter følgende Regel for denne Gjenstand:

„Der er ingen Slags Adspredelse, som er passende eller nyttig paa Søndagen udenfor Hjemmet eller Kirken.“

Lad blot en saadan Lov, som indeholdes i Senator Blairs Lovforslag, træde i Kraft, hvor R. O. Post er, saa vil visselig enhver Slags Adspredelse udenfor Hjemmet eller Kirken forstyrre ham, og den, som deltager i saadanne Adspredelser, kan blive arresteret og sagsøgt. Men man kunde paastaa, at ingen Dommer eller Jury vilde være med paa en saadan Sagsøgelse. Det er aldeles ikke vist, hvilket vi snart skulle se. Men enten de vilde eller ikke, saa er det vist, at dersom din Nabo sagde, at det, som du gjorde, forstyrrede ham, saa kunde han arrestere dig ifølge en saadan Lov og kunde paadrage dig det Besvær og den Udgift at forsvare dig selv for Retten.

I 1887 havde Staden San Francisco, Kal., en Anordning angaaende en anden Gjenstand, som omfatter det selvsamme Princip som denne Del af Senator Blairs Søndagslov. Den lød som følger:

„Ingen Person skal paa noget Sted tillade sig en saadan Opførsel, som kan bidrage til at besvære Personer, som pas-

sere forbi eller ere paa den offentlige Landevej eller paa de nærmeste, tilstødende Ejendomme."

Det er let at se, at Grunden i denne Anordning er lige den samme som den første Del af første Paragraf i Blairs Lovforslag, som forbyder at gjøre noget, der forstyrrer andre.

Medens denne Anordning stod ved Magt i San Francisco, var der en Mand, som hed Ferdinand Pape, som uddelte nogle Løbesedler paa Gaden, hvilket besværede en vis Person. Pape blev arresteret. Han henvendte sig til Overretten for at blive sat fri, idet han paastod, at den Overtrædelse, han blev beskyldt for, ikke var nogen Forbrydelse, og at den Anordning, som gjorde en saadan Handling til en Forbrydelse, var ugyldig og intetsigende, fordi den var urimelig og ugrundet. Den videre Beretning om Sagen lyder saaledes:

„Ansøgningen blev fremlagt for Dommer Sullivan og forsvaret af Henry Hutton til Gunst for den fængslede Overtræder. Dommeren afgjorde Spørgsmaalet og tilkjendegav derpaa sin Mening skriftlig ganske udførlig. Han udtalte en temmelig stræng Kritik over det urimelige ved den omtalte Anordning, og lod Pape gaa fri. Dommeren sagde:

„Dersom denne Anordning skal være Lov og indskærpes ved Mulkter og Fængsel, saa er al Opførsel en Forbrydelse, hvor uskyldig og uskadelig den end er i sig selv, og hvor ubevidst den end gjøres, naar den paa nogen Maade besværer en anden. En Handelsmand, som gaar forbi en andens Butik og lægger Mærke til, hvor stor hans Forretning er, er skyldig i en Forbrydelse, fordi den bare Tanke paa, at han muligvis kan tage noget af Forretningen fra ham, kan let besvære den anden. Naar den mest overbærende Kreditor gaar forbi, saa kan det besvære hans Skyldner, fordi det minder ham om Pligter, som han ikke har opfyldt Naar en flittig Borger gaar forbi, hvis Udseende viser, at han gjør Fremgang, saa kan det let besvære Lediggængeren, hvis Dovenskab bringer ham Fattigdom og Utilfredshed. Avisdrengens Paatrængenhed, idet han saa utrættelig søger at sælge sine Blade, kan snart besvære den fornemme Borger, som allerede har læst Bladene, eller som venter at finde dem ved Døren, naar han kommer hjem.

„Men man kan sige, at ingen Dommer eller Jury vilde benytte en saadan Anordning til at fordømme en uskyldig Borger eller til uretfærdig at berøve ham hans Frihed eller stemple ham som en Forbryder. Loven bør ikke taale nogen Lære, som er saa farlig, eller noget Princip, som saaledes omstyrter al Frihed, saa at en Undersaats Liv eller Frihed bliver afhængig af en Dommers eller Jurys Indfald eller Lune, idet de maa bestemme, om en vis Opførsel er eller ikke er Forbrydelse. Loven bør indskrives saa tydelig og klart paa Lovgivningens Tavler, at enhver Borger kan forstaa den, enten det er Dommeren paa sin Bænk, Jurymanden i sin Sal eller Fangen for Skranken. Enhver Egenskab ved Loven, som gjør Forbrydelser afhængige af en Dommers eller Jurymands Indfald eller Lune, er besmittet af Tyranni. . . . Efter min Mening er den Del af Anordningen, som her er Tale om, ugrundet og urimelig."

Denne Kjendelse er fuldt anvendelig paa Senator Blairs foreslaaede, nationale Søndagslov. Under den Lov vilde alt, som var nødvendigt for at udsætte en Person for kriminel Sagsøgning, være, at han deltog i en eller anden Slags Leg, Spil, Fornøjelse eller Adspredelse paa Søndagen; thi Reformvennerne ere lige saa ivrige for denne Søndagslov, som de ere for Blairs religiøse Tillæg til Grundloven; og der er mange af disse strænge Reformvenner, som vilde blive meget besværede ved en eller anden Fornøjelse eller Adspredelse, som man tillod sig paa Søndagen, hvor uskyldig den end kunde være i sig selv. Og det er fuldstændig overladt til vedkommendes Indfald eller Lune eller til Dommeren eller Juryen at sige, enten en saadan Handling virkelig har eller ikke har besværet dem.

Kjendelsen fra Kalifornien er, at en saadan Lov „bestemmer en meget stræng Straf, nemlig Tab af Frihed og Ejendom, for en Opførsel, som mangler det væsentlige Element i en Forbrydelse." Domstolene i Kalifornien „ville ikke have noget at gjøre med en saa farlig Lære eller med noget Princip, som er

saa ødelæggende for Friheden," eller som har saa meget „Udseende af Tyranni" som den Lære eller det Princip, der indeholdes i Blairs Søndagslov.

Paragraf 4 gaar aldeles i samme Retning som Konstantins Søndags-Lovgivning. Han gik imidlertid et Skridt videre og lod sine Soldater paradere særlig for at tilbede paa Søndagen; og han skrev en Bøn, som han lod dem alle fremsige ved et givet Tegn. Noget lignende kunde meget passende følge efter, dersom dette Forslag bliver Lov; thi naar Hensigten med Forslaget er at fremtvinge Gudsdyrkelse og Søndagshelligholdelse, hvorfor skulde man saa ikke forlange Soldaterne til at bede om Søndagen saa vel som at helligholde Dagen paa andre Maader?

Vi ville ikke forsøge at gjøre Anmærkninger over enhver Paragraf i Forslaget, men Paragraf 5 fortjener særlig at omtales. Denne Paragraf byder, at dersom nogen Person arbejder for en anden paa Søndagen og nogen Tid faar Betaling derfor, saa kan hvilken som helst Person i den vide Verden, undtagen de Parter, som Sagen vedrører, sagsøge den, som har faaet Pengene, og tage dem fra ham. Dersom du arbejder for mig om Søndagen, og jeg betaler dig derfor, saa kan den første Mand, som faar det at vide, sagsøge dig og faa Pengene. Det er, hvad Forslaget siger. Naar Løn betales for Søndagsarbejde „enten i Forskud eller paa anden Maade, saa kan den erholdes tilbage af hvem som helst, der først sagsøger derfor."

Det er virkelig forbausende at tænke paa, at en saadan Lovgivning som den, der indeholdes i denne Paragraf, skulde opkomme i noget fornuftigt Menneskes Tanker. Og det er endnu mere forbausende, at man ej blot har tænkt derpaa, men har indført den i de Forenede Staters Senat. Det overgaar næsten alt, hvad man kan tro. Men her ere Kjendsgjerninger, som vise, at man har ytret saadanne Ting i dette Frihedens

Land, i dette Aar af det 19de Aarhundrede. Naar de Forenede Staters Senatorer vilde bruge sin Tid til en saadan Lovgivning, hvem kan saa stole paa Friheden?

Den sidste Paragraf viser Hensigten med hele Lovforslaget, nemlig „at skaffe hele Folket Hvile, . . . og at de skulle helligholde Sabbatsdagen.“ Ingen behøver derfor at forsøge at omgaa Indvendingerne mod dette Lovforslag ved at sige, at det ikke er den religiøse, men den borgerlige Jagttagelse af Dagen, som kræves; fordi Forslaget selv erklærer tydelig, at Hensigten ikke blot er at skaffe hele Folket Hvile, men ogsaa at bevirke, at Sabbatens Dag bliver helligholdt.

Der er ingen Hentydning i Forslaget til nogen borgerlig Jagttagelse af Dagen. Ordet borgerlig forekommer ikke i Forslaget. Det er et religiøst Forslag helt igjennem. Forslagets Titel erklærer, at det er dets Hensigt at skaffe Folket Anledning til at glæde sig ved Herrens Dag som en Hviledag, „og at fremme dens Helligholdelse som en Dag for Gudsdyrkelse“.

Den første Paragraf siger, hvilken Dag Herrens Dag er. Den anden henviser til Dagen som en Dag for Tilbedelse og Hvile. Den tredje Paragraf henviser til den som en Dag for Gudsdyrkelse. Den fjerde Paragraf henviser til dens Helligholdelse som Gudsdyrkelse. Og den sjette Paragraf erklærer tydelig, hvad der forøvrigt viser sig helt igjennem, at Hensigten med Lovforslaget er „at skaffe hele Folket Hvile, ... og at Sabbatens Dag skal helligholdes“ paa den første Dag i Ugen.

Det er altsaa Religionen, som dens Forsvarere helt igjennem have for Øje. I Søndagsmødet i Washington den 12te Dec. 1888 sagde Dr. Crafts:

„Dersom man tager Religionen bort fra Dagen, saa tager man Hvilen bort.“

I sine „Mandags-Foredrag“ i Boston i 1887 sagde Joseph Cook, idet han talede om Søndagsloven:

„Erfaring gjennem Aarhundreder viser imidlertid, at man forgjæves vilde forsøge at bevare Søndagen som en Hviledag, med mindre man bevarede den som en Dag til Gudsdyrkelse. Dersom Sabbatens Helligholdelse bliver bygget paa religiøse Grunde, saa vil man ikke længe kunne bevare dens Anseelse alene støttet af økonomiske, fysiologiske og politiske Hensyn.“

Og i Søndagsmødet for Staten Illinois, som blev holdt i Elgin den 8de Nov. 1887, erklærede Dr. W. W. Everts, at Søndagen var „en Prøve for al Religion“.

Søndagen er udelukkende en religiøs Anordning. Hvor man finder nogen Lovgivning angaaende Søndagen, saa er den udelukkende religiøs; og som vi have set, udgiver Senator Blairs Søndagslov sig ikke for noget andet end religiøs Lovgivning. Den strider derfor aldeles imod Grundloven. Til Bevis herfor fremlægge vi følgende Betragtninger.

Det første Tillæg til Grundloven erklærer, at „Kongressen ikke skal udstede nogen Lov, som angaar Indførelsen af Religion, eller som forbyder den frie Udøvelse deraf“. Dette viser, at de med Forsæt undlod at give saadan Magt til Kongressen, og det gjør Hensigten endnu mere klar, idet det forbyder Kongressen at udøve nogen Magt med Hensyn til Religion. Det er umuligt at danne en Lov angaaende Religion, som ikke paa en eller anden Maade forbyder den frie Udøvelse af Religion. Derfor forbyder det første Tillæg til Grundloven Kongressen bestemt at udstede Love angaaende et religiøst Emne eller Jagttagelsen af nogen religiøs Skik eller Anordning. Da Senator Blairs Lovforslag er religiøst, saa viser dette tydelig, at det ikke er grundlovsmæssigt.

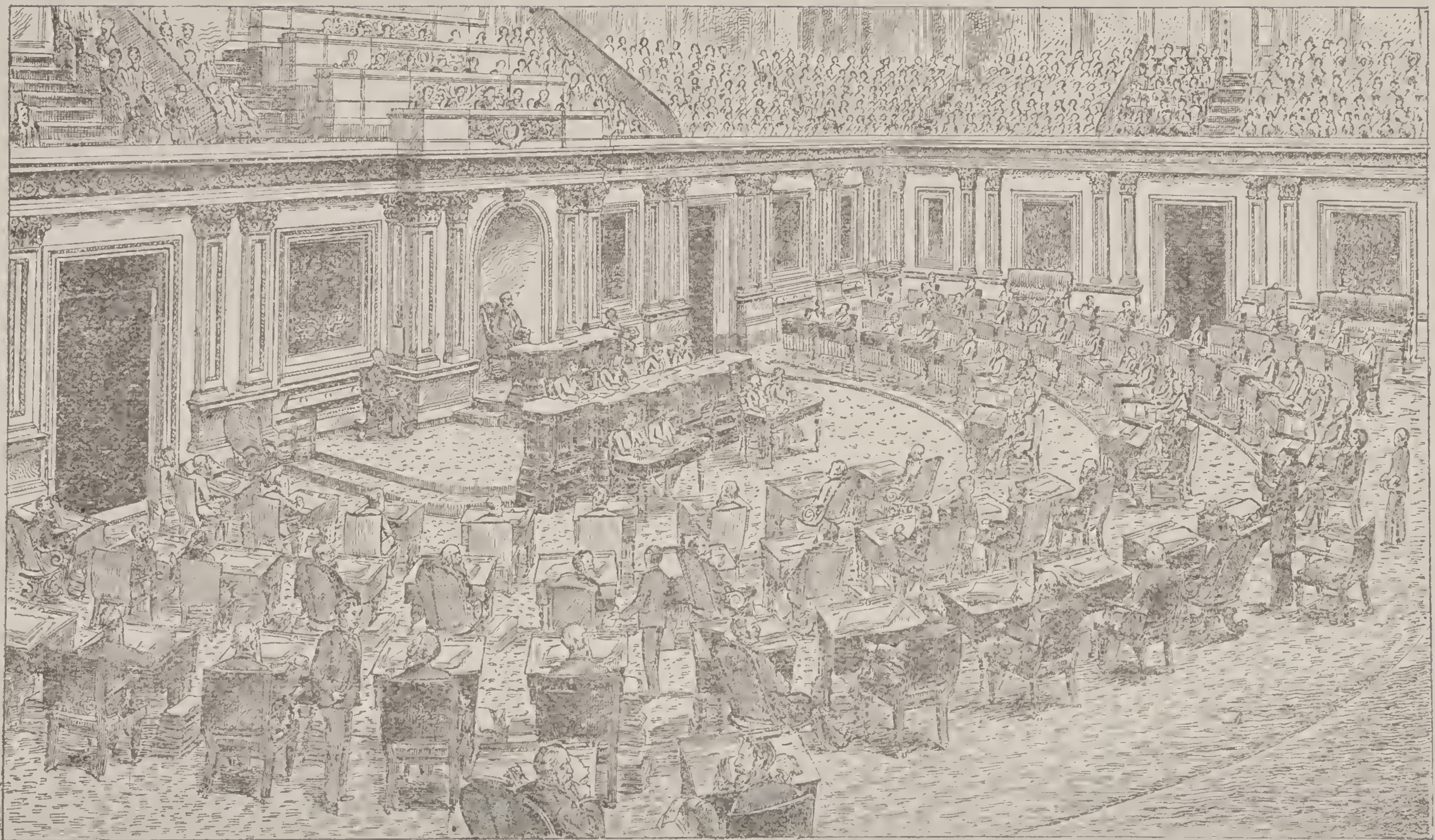
De nationale Reformvenner vide og have selv paastaaet i 25 Aar, at det vilde være grundlovsstridigt for Kongressen at

udstede nogen Søndagslov. Og dog er den nationale Reformforening den mest fremstaaende til at arbejde for Indførelsen af Senator Blairs Søndagslov. Dette viser blot, at de ere villige til at gribe til grundlovsstridende Midler for at skaffe sig den forønskede Magt og gjennemføre deres Hensigter.

Hvad Dr. Crafts og hans Medhjælpere, K. k. A., angaar, saa vide vi ikke, om de forstaa, at Forslaget er grundlovsstridende. Og vi tvivle meget paa, at de vilde bryde sig derom, selv om de vidste det, og det af følgende Grunde:

Da de bekjendtgjorde de nationale Søndagsmøder, som skulde holdes i Washington den 11te til den 13de Dec. 1888, havde man sagt, at den Kirke, hvori Mødet skulde holdes, vilde blive prydet med Navnene af sex Millioner Underskrifter paa Ansøgninger. Men lige ved Begyndelsen af det første Møde blev det sagt, at der var fjorten Millioner Underskrifter. Der blev fremlagt et Spørgsmaal om, hvorledes Antallet saa pludselig kunde være blevet saa meget større. Mrs. Bateham blev kaldt frem for at besvare Spørgsmaalet. Hun forklarede, at Aarsagen til denne pludselige, uhyre Vært kom af, at Kardinal Gibbons havde skrevet et Brev, hvori han sluttede sig til Blairs Forslag, og ene og alene i Kraft af hans Navn bleve syv Millioner og to Hundrede Tusende Katholiker talte med som ansøgende.

Dette var ikke noget fuldstændigt Svar paa Spørgsmaalet; thi Kardinalens Brev gav dem ingen Ret til at bruge det saaledes, som de havde gjort, i det mindste saa meget af Brevet, som blev læst offentlig. Hele Brevet blev ikke læst offentlig, fordi, sagde Dr. Crafts, det var skrevet til Senatets Komité. Men saa meget deraf, som blev læst, henviste blot til Baltimore-Raadets Bestemmelse, som befalede, at Søndagen skulde helligholdes mere strængt. Han sagde:

Ansøgning om en Søndagslov i de Forenede Staters Senat, 1889.

„Det glæder mig meget at kunne føje mit Navn til de Millioner Navne af andre Personer, som saa rosværdig arbejde mod den kristelige Sabbats Overtrædelse ved unødvendigt Arbejde, og som bestræbe sig for at fremme dens anstændige og passende Helligholdelse ved forstandig Lovgivning."

Dette var alt. Han sagde: „Det glæder mig at føje mit Navn til" o. s. v. Han sagde ikke, at han tilføjede eller ønskede at tilføje 7,200,000 andre Navne med sit Navn eller i sit Navn. Men den overvældende Iver blandt disse kristne, protestantiske(?) Arbejdere for Søndagsloven for at skaffe Ansøgninger var saa stor, at de uden at blinke kunde forvandle én Katholiks Navn til 7,200,000 og én.

Dog kan man ikke undres saa meget over dette; thi de have fulgt det samme Princip over alt i Landet, og naar de kunde faa 50 Underskrifter ud af én og 240,000 ud af 240, saa var det vel let og helt rimeligt at faa 7,200,000 og én ud af én.

De handlede ogsaa fuldstændig i Overensstemmelse med det samme Princip i en anden Henseende. Der stod paa Ansøgningen: „Vi undertegnede voxne Indbyggere i de Forenede Stater ansøge herved om", o. s. v. Idet de regne 7,200,000 Ansøgere til Fordel for Søndagsloven, saa bevidne de derved, at alle disse vare Katholiker, 21 Aar gamle og derover. Men der var ikke en Mand i Mødet, og der var ikke en Kvinde i K. k. A., som ikke vidste, at der i de Forenede Stater ikke er saa mange Katholiker, som ere 21 Aar gamle eller derover. De bevidnede i Virkeligheden, at alle Katholikerne i de Forenede Stater ere 21 Aar gamle og derover; thi de erklærede tydelig, at alle de romerske Katholiker indgav Ansøgning om Søndagsloven.

Men da de i Virkelighed havde vidnet det samme om alle de protestantiske Menigheder i hele Landet, hvorfor skulde de saa ikke vedblive med dette og svinge de romersk-katholske ind paa samme Maade? De kunde gjøre det ene paa en lige saa ærlig

Maade som det andet. Naar Mænd og Kvinder, som bekjende sig til at være protestantiske kristne, ville handle saaledes for at faa den katholske Kirke med sig, kan man saa undres over, at de ville gribe til grundlovsstridende Midler, for at deres religiøse Nidkjærhed kan faa Indflydelse i Nationens Love.

Men naar Folk, som bekjende sig til at være protestantiske kristne, ville gjøre saadanne Ting for at faa dèn katholske Kirkes Indflydelse med sig, er det saa ikke paa høj Tid, at de høre op med at kalde sig selv Protestanter? Og naar de ville gjøre saadanne Ting i noget som helst Øjemed, er det saa ikke paa Tide, at de høre op med at kalde sig selv kristne? Kristendom og Ærlighed kunne ikke skilles.

Lader os endnu betragte en Ting til. Er det overensstemmende enten med Protestanternes religiøse Læresætninger eller den amerikanske Grundlovs Principer at tillade det som passende, at én Mand optager i sig 7,200,000 Menneskers Selvstændighed, saaledes som de have ladet Kardinal Gibbons gjøre i dette Tilfælde?

De logiske, lovmæssige, grundlovsmæssige og skriftmæssige Vidnesbyrd, som vi have fremlagt i dette Kapitel, bevise, at Blairs nationale Søndagslov-Forslag er ugrundet og urimeligt; at det omstyrter Frihed og leder til Tyranni, og at det er grundlovsstridende og antikristeligt.

Sjette Kapitel.

Søndagsloven i det fjerde Aarhundrede og dens Lignelse i det nittende Aarhundrede.

En lige saa god Overskrift for dette Kapitel vilde være: Pavedømmets Oprettelse og dets fuldkomme Lignelse. I 2 Thess. 2:2–4, 7 skriver Paulus:

„Men vi bede eder, Brødre! angaaende vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse og vor Forsamling til ham, at I ikke snarligen lade eder forvilde i Sindet eller forfærde, hverken ved nogen Aand eller ved Lære eller ved Brev, som fra os, som var Kristi Dag for Haanden. Lader ingen bedrage eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvelsens Søn, han, som modsætter og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel som en Gud og udgiver sig for at være en Gud. . . . Thi Uretfærdighedens Hemmelighed ytrer sig allerede kraftigen."

Idet Paulus taler med Menighedens Ældste i Efesus, oplyser han os om, hvad der er Kilden til Pavedømmet. Ap. Gj. 20:28–30. „Og af eder selv skulle opstaa Mænd, som skulle tale forvendte Ting, at drage Disciplene efter sig." Apostelen talte her til Menighedens Ældste eller Biskopper. Enten han nu mente, at der blandt disse Biskopper i Efesus vilde blive Mænd, som vilde gjøre dette, eller at Bispeembedet vilde blive forvendt fra dets rette Brug og vilde blive ophøjet, indtil Pavedømmet blev fuldt udviklet, gjør intet til Sagen; thi selve Ordene vise tydelig det, som skete i Historien siden efter.

Bispeembedet i Rom udviklede sig tilsidst til Pavedømmet, hvilket er Legemliggjørelsen af „Uretfærdighedens-Hemmelighed“. Dette Værk begyndte, som han siger, derved, at Biskopperne talede forvendte Ting for at drage Disciple efter sig. Dette blev ganske almindeligt omtrent 20 Aar efter Johannes' Død.

Mosheim siger:

„Biskopperne forøgede Antallet af religiøse Ceremonier i den kristelige Gudsdyrkelse for at føje sig baade efter Jødernes og Hedningernes Svagheder og Fordomme og saaledes befordre deres Omvendelse til Kristendommen.“ „I denne Hensigt kaldte man Evangeliets Anordninger Mysterier og prydede det hellige Sakrament med denne højtidelige Titel. Ved denne hellige Anordning saavel som ved Daaben benyttede de flere af de Benævnelser, som Hedningerne anvendte ved deres Mysterier, og de gik tilsidst saa langt, at de antoge nogle af de Ceremonier, som disse berømte Mysterier bestode i. Denne Efterligneise begyndte i de østlige Provinser, men efter Hadrians Tid (han var Kejser Aar 117–138), som først indførte Mysterierne blandt Latinerne, bleve de indførte blandt de kristne, som boede i den vestlige Del af Kejserdømmet. En stor Del af Menighedens Gudstjeneste i dette Aarhundrede havde derfor en vis Lighed med de hedenske Mysterier.“ Church History, 2det Aarhundrede, 2den Del, 4de Kapitel, § 2 og 5.

Et andet Middel, hvorved disse ærgjerrige Biskopper droge et stort Antal Disciple efter sig fra Hedningerne, var, at de antoge Solens Dag som en Højtidsdag.

„Den ældste og mest udbredte Form og den Form, som vedblev længst af alle Afgudsdyrkelsens Former, som man har kjendt [er] Solens Tilbebedelse.“ T. W. Chambers i Old Testament Student, Januar 1886.

Og Mosheim siger:

„Før Kristus kom, tilbade alle de østlige Nationer med deres Ansigter vendte mod den Del af Himmelen, hvor den

opgaaende Sol udsendte sine Straaler. Denne Skik var grundet paa den almindelige Mening, at Gud, hvis Væsen de antoge at være Lys, og hvem de betragtede som et Væsen, der var indskrænket til visse Grænser, boede i den Del af Himmelrummet, hvorfra han udsender Solen, det klare Billede paa hans Mildhed og Herlighed. De omvendte til Kristendommen forkastede visselig denne store Vildfarelse (at Gud boede i den Del af Himmelrummet), men de beholdt den gamle almindelige Skik at tilbede mod Østen, hvilken havde sin Oprindelse derfra. Og denne Skik er ikke en Gang afskaffet paa vor Tid, men hersker endnu i mange kristne Menigheder." Church History, 2det Aarhundrede, 2den Del, 4de Kap., § 3. Ez. 8:16.

Denne Skik blev først vedtagen i Forbindelse med Herrens Sabbat. Men efter nogen Tid drev den hedenske Form i Gudstjenesten Sabbaten aldeles ud, og de, som vilde helligholde den, bleve forbandede. I Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede havde dette Frafald gjort saa stor Fremgang, at det kunde have Indflydelse paa de politiske Bevægelser i det romerske Rige. De frafaldne, ærgjerrige Biskopper havde ved denne Tid opfundet en Regeringstheori, som de besluttede at skaffe Anerkjendelse, hvorved den borgerlige Magt kunde blive den gejstlige Magt underlagt.

Neander siger:

„Der var virkelig opstaaet en falsk theokratisk Theori i Kirken, som ikke havde sin Oprindelse fra Evangeliets Væsen, men fra en Sammenblanding af det gamle og det nye Testamentes religiøse Anordninger, hvilken . . . medførte en ukristelig Modstand af den gejstlige mod den verdslige Magt, som let kunde have til Følge, at der vilde dannes en Kirkestat, der vilde underlægge sig den verdslige Magt paa en falsk og udvortes Maade." Torrey's Neander, Boston, 1852, Side 132.

Israels Regering var et sandt Gudsherredømme. Det var virkelig Guds Regering. Ved den brændende Busk befalede Gud Moses at lede hans Folk ud af Ægypten. Ved Tegn og

Under og mange mægtige Mirakler udførte Gud Israel af Egypten og ledte dem gjennem Ørkenen og indførte dem tilsidst i det forjættede Land.

Der regerede han dem ved Dommere indtil Profeten Samuels Tid. Til ham talede Gud, da han var et Barn, og kundgjorde sin Vilje ved ham. I Samuels Dage bad Folket om, at de maatte faa en Konge. Dette blev tilladt, og Gud valgte Saul, og Samuel salvede ham til Konge over Israel. Saul undlod at gjøre Guds Vilje, og da han forkastede Herrens Ord, saa forkastede Herren ham fra at være Konge, og sendte Samuel til at salve David til Konge over Israel, og Gud stadfæstede Davids Trone evindelig.

Da Salomon besteg Tronen i Steden for sin Fader David, hedder det: „Saa sad Salomo paa Herrens Trone som Konge i sin Fader Davids Sted." 1 Krøn. 29: 23. Davids Trone var Herrens Trone og Salomon sad paa Herrens Trone som Konge over Guds jordiske Rige. Efterfølgerne paa Tronen nedstege i Davids Linie til Zedekias, som blev overvundet af Kongen af Babel. Han indgik i en højtidelig Pagt med Gud, at han vilde vise Troskab mod Kongen af Babel. Men Zedikias brød denne Pagt. Da sagde Gud til ham:

„Og du gjennemborede, du ugudelige, du Israels Fyrste, hvis Dag kommer til den Tid, naar Misgjerningen medfører Enden! Saa siger den Herre, Herre: Ypperstepræste-Huen skal ikke borttages, og Kongekronen bortføres; hvad der er, skal ikke være mere, det nedtrykte skal ophøjes og det høje nedtrykkes. Omvæltning, Omvæltning, Omvæltning vil jeg gjøre det til; heller ikke denne skal vare ved — indtil han kommer, hvem Retten hører til, og jeg giver ham den." Ez. 21: 25–27; 17: 1–21.

Riget var paa den Tid lagt under Babel. Da Babylon faldt og blev efterfulgt af Medo-Persien, blev det omstyrtet første Gang. Da Medo-Persien faldt og blev efterfulgt af

Grækenland, blev det omstyrtet anden Gang. Da det græske Rige blev indtaget af Rom, blev det omstyrtet tredje Gang. Og da siger Skriften, at det skal ikke vare ved eller være mere, „indtil han kommer, hvem Retten hører til, og jeg giver ham den."

Hvem er den, „som Retten hører til"? „Du skal kalde hans Navn Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders, Trone. Og han skal være Konge over Jakobs Hus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige." Luk. 1: 31–33.

Og da han var en Profet paa Jorden, en Mand fuld af Piner, vidnede han selv den Nat, han blev forraadt: „Mit Rige er ikke af denne Verden."

Saaledes er Herrens Trone bleven flyttet fra denne Verden og vil ikke være mere, indtil han kommer, hvem Retten hører til; da vil den blive ham given. Da kommer Verdens Ende og den tilkommende Verdens Begyndelse. Derfor kan intet sandt Gudsherredømme findes, saa længe denne Verden staar. Selvfølgelig er enhver Theori om et jordisk Gudsherredømme fra Kristi Tid til Verdens Ende en falsk Theori. Enhver, som udgiver sig for at have nogen Adgang dertil, fremkommer med en falsk Paastand. Og hvor nogen saadan Theori bliver foreslaaet eller anbefalet enten i Rom i det fjerde Aarhundrede eller i noget andet Aarhundrede, saa indeholder den alt, hvad der er i Pavedømmet, eller som det nogensinde har udgivet sig for at være. Den sætter Mennesket paa Guds Plads.

Disse theokratiske Biskopper gjorde sig selv og sin Magt uundværlige for Konstantin. For at sikre sig deres Understøttelse blev han en politisk Proselyt til Kristendommen og gjorde den til Rigets anerkjendte Religion.

Neander siger videre:

„Den theokratiske Theori var allerede den herskende paa

Konstantins Tid, og . . . Biskopperne gjorde sig med Forsæt afhængige af ham ved deres indbyrdes Strid og ved den Beslutning, de havde fattet, nemlig at bruge Statens Magt til at fremme deres egne Hensigter."

I disse to Stykker fra Neander er hele Pavedømmets Historie sammendragen. Hele Pavedømmet er ikke andet end Frugten af denne Theori. Thi det første Skridt i det menneskelige Gudsherredømme er en Pave. Det andet Skridt er at erklære denne Pave for ufejlbar. Og det tredje Skridt er Inkvisitionen for at gjøre denne Ufejlbarhed til Virkelighed, hvilket vi nu ville bevise.

1. Et sandt Gudsherredømme er en Regering, som styres ligefrem af Gud; derfor maa et falskt Gudsherredømme være en Regering af et Menneske i Guds Sted. Men et Menneske, som styrer i Guds Sted, er en Pave. Et Menneske, som regerer Verden i Guds Sted, er alt, hvad Paven har gjort Fordring paa at være.

2. Et falskt Gudsherredømme bekjender sig til at være Guds Regering, og den, som styrer det, sidder paa Tronen som Guds Repræsentant. Han repræsenterer den guddommelige Myndighed. Naar han taler eller handler offiicielt, taler og handler han som Gud. Men at saaledes gjøre et Menneske til Guds Repræsentant er blot at iklæde de menneskelige Lidenskaber med guddommelig Magt og Myndighed. Og da han er et Menneske, saa vil han altid handle ulig Gud, og naar han har faaet Magt og er uansvarlig, saa vil han undertiden handle som Djævelen.

For nu at faa alle sine Handlinger til at stemme overens med sin Bekjendelse er han tvungen til at skjule dem med sine guddommelige Egenskaber og gjøre alt, hvad han gjør officielt, til Guds Gjerning. Dette er netop den pavelige Ufejlbarheds Logik og Bekjendelse. Man paastaar ikke, at alt, hvad Paven siger, er ufejlbart. Det er blot, hvad han taler officielt —

hvad han taler fra sin Trone. Ifølge denne Theori sidder han paa sin Trone som Hoved for Guds Regering i denne Verden. Han sidder der som Guds Repræsentant. Og naar han taler officielt, naar han taler fra Tronen, taler han som Guds Repræsentant. Derfor maa han være ufejlbar. Man kan ikke komme til anden Slutning, dersom man fastholder den falske, theokratiske Theori. De, som gjøre dette, maa derfor nødvendigvis antage det pavelige System.

3. Gud er den moralske Regent. Hans Regering er moralsk. Hans Lov er den moralske Lov. Hans Regering og hans Lov befatte sig med det menneskelige Hjærtes hemmelige Tanker og Forsætter. Intet mindre end dette kan være Guds Regering. Dersom Paven er Hovedet for det, som man udgiver for at være Guds Regering, og han regerer der i Guds Sted, saa maa hans Regering ogsaa befatte sig med Moral og maa give Agt paa Hjærtets hemmelige Raad. Men han er et Menneske. Hvorledes kan han da opdage, hvad der er i Menneskenes Hjærter, om de ere gode eller onde, saa at han kan dømme dem?

Ved mange omhyggelige Forsøg og ved overordentlig Skarpsindighed opdagede man Midler, hvorved de hemmeligste Tanker kunde udpresses af Menneskenes Hjærter, og det var ved Inkvisitionen.

Men Inkvisitionen var blot den uundgaaelige Følge af den theokratiske Theori, hvorpaa Pavedømmet er bygget. Og Pavedømmets Historie er blot en Følge af den theokratiske Theori, hvorpaa Pavedømmet er bygget. Først var der en Pave. Dernæst kom Pavens Ufejlbarhed; og derefter kom Inkvisitionen for at gjøre hans ufejlbare Myndighed virkelig. Og det er Følgen af enhver theokratisk Theori, som gjennemføres af en jordisk Regering, efter at Kristus er død.

Da nu dette var deres Theori, og det var deres Beslutning at bruge Statens Magt til at fremme deres Hensigt, saa

opstaar det Spørgsmaal: Hvilke Midler brugte de for at sikre sig Heredømmet over denne Magt? — De brugte Søndagslove. De fik Konstantin til at udstede følgende Søndagslov:

„Kejser Konstantin til Helpidius.

„Paa Solens ærværdige Dag skal Øvrighederne og Folk, som bo i Byer, hvile, og alle Værksteder lukkes. Men paa Landet kunne de, som beskjæftige sig med Agerdyrkning, arbejde frit og lovlig; thi det hænder ofte, at en anden Dag ikke er saa skikket til at saa Korn eller plante Vinranker, at man ikke ved at efterlade at bruge den bedste Tid skulde miste den Overflod, Himmelen giver. Given den syvende Dag i Marts, da Krispus og Konstantin vare Konsuler, begge for anden Gang." (Aar 321.)

Naar man læser ovenstaaende Lov, saa ser man, at de begyndte meget moderat. De standsede ikke alt Arbejde. Det var blot Dommere, Kjøbstadfolk og Haandværkere, som skulde hvile, medens Folk paa Landet kunde arbejde frit og lovlig. Kejseren lod sine Soldater paradere om Søndagen og forlangte, at de alle paa en Gang skulde fremsige følgende Bøn:

„Dig alene erkjende vi som den sande Gud; dig erkjende vi som Regent; dig paakalde vi for Hjælp; fra dig have vi erholdt Sejer; ved dig have vi overvundet vore Fjender; dig skylde vi vore nærværende Velsignelser; af dig haabe vi ogsaa at erholde Hjælp i Fremtiden; til dig ville vi henvende vore Bønner; vi bede dig, at du vil bevare vor Kejser Konstantin og hans fromme Sønner i Helbred og Lykke gjennem et langt Liv."

Denne Søndagslov fra Aaret 321 varede til 386, da

„Disse ældre Forandringer indførte af Kejser Konstantin bleve mere strængt indskærpede, og i Almindelighed bleve alle Slags verdslige Forretninger om Søndagen strængelig forbudte. Enhver, som overtraadte denne Lov, skulde betragtes som en Gudsbespotter." Neander's Church History, Side 300.

De romerske Biskopper indgive Ansøgning til Kejseren om en Søndagslov, 401 ef. Kr.

Da Folket nu ikke fik Lov til at foretage noget Slags Arbejde, begyndte de at more sig, og den naturlige Følge blev, at Skuepladserne og Theatrene over hele Riget bleve overfyldte hver Søndag. Men Hensigten med Loven fra den første, som blev udgiven, var, at Dagen skulde bruges til Gudsdyrkelse, og at Folket skulde gaa i Kirke. For at denne Hensigt kunde opnaas, maatte der tages et andet Skridt, og det blev taget. Ved et Kirkemøde, som blev holdt i Karthago i 401 vedtoge Biskopperne en Beslutning om at sende en Ansøgning til Kejseren, hvori de bade ham,

„At de offentlige Forestillinger maatte blive overførte fra den kristelige Søndag og fra Højtidsdagene til andre Dage i Ugen." — Neander's Church History.

Og den Grund, de anførte for at støtte Ansøgningen, var som følger:

„Folket samles mere til Skuepladserne end til Kirkerne, og det er ikke passende, at kristne skulle samles til disse Forestillinger, efterdi det, som der foregaar, er imod Guds Bud; og dersom de ikke vare aabne, saa vilde de kristne snarere vende sine Tanker til guddommelige Ting." Neander's Church History, Anm. 5.

Dette var hele Besværligheden. Ved Biskoppernes forvendte Lærdomme, ærgjerrige Planer og verdslige Forbindelser vare Menighederne blevne fyldte med en Masse uomvendte Mennesker, som havde langt større Interesse i verdslige Fornøjelser end i Religion. Og eftersom Regeringen nu var en Regering af Gud, saa ansaa man det for passende, at den borgerlige Magt skulde bruges for at tvinge alle til at vise Agtelse for Gud, enten de havde nogen Agtelse for ham eller ej. Men saa længe de kunde vinde noget ved at arbejde om Søndagen, vilde de hellere arbejde end gaa til Kirke. Da fik man en Lov, som forbød alle Slags Arbejde om Søndagen.

Saa opfyldte de Skuepladserne og Theatrene i Stedet for at gaa til Kirken.

Men dette var ikke Biskoppernes Ønske. Alt Arbejde var forbudt, for at Folket skulde gaa i Kirke. I Stedet for opfyldte de Skuepladserne og Theatrene, og Biskoppernes Tilhørere bleve altfor faa. Dette tilfredsstillede slet ikke deres Ærgjerrighed. Derfor var det næste Skridt, og det var meget rimeligt, som ogsaa Ansøgningen bad om, at Skuepladsernes og Theatrenes Forestillinger maatte blive overførte til en anden Dag i Ugen, saa at Kirkerne og Theatrene ikke skulde være aabne paa samme Tid; thi dersom de begge vare aabne, saa vilde de kristne (?) saavel som de andre, da de ikke kunde gaa til begge Steder paa en Gang, gaa til Theatrene i Stedet for til Kirken.

Neander siger:

„Paa Grund af den herskende Tilbøjelighed paa den Tid (i Særdeleshed i de store Stæder) til at løbe efter de forskjellige offentlige Forestillinger, saa hændte det, at naar disse Forestillinger faldt paa de samme Dage, som vare blevne helligede af Kirken til en eller anden religiøs Højtid, saa blev det til stor Hinder for de kristnes Gudsdyrkelse, omendskjønt man maa tilstaa, at det var hovedsagelig for dem, hvis Kristendom ikke havde meget at gjøre med Livet og Hjærtet."

Visselig! Et aabent Theater vil altid være en stor Hindring for saadanne kristnes Gudsdyrkelse, hvis Kristendom ikke har noget at gjøre med Livet og Hjærtet. Med andre Ord, et aabent Theater vil altid være en stor Hindring for de Menneskers Gudsdyrkelse, som ikke have Religion nok til at holde dem fra at besøge det, men som blot bruge Religionen til at bevare deres Anseelse og fremme deres egenkjærlige Hensigter.

Paa den anden Side vil et aabent Theater ikke være det mindste Hinder for saadanne kristne, hvis Gudsdyrkelse virkelig tilhører deres Liv og Hjærte, enten det saa er aabent

paa samme Tid som Kirken eller hele Tiden. Men disse Mennesker havde ikke Religion nok eller Kjærlighed nok til Sandheden til at gjøre, hvad de troede, der var ret; derfor ønskede de, at Staten skulde borttage al Anledning fra dem til at gjøre Uret, saa at de alle kunde blive kristne. Satan selv kunde blive gjort til kristen paa den Maade, men han vilde endda være Satan. Kirken kunde ikke paa den Tid bestaa i Kampen mod sin Modstander, derfor ønskede den at erholde Eneret. Og det fik den.

Ansøgningen fra Kirkemødet i Karthago kunde ikke blive bevilget paa én Gang, men i 425 erholdt de den forønskede Lov, og til denne tilføjede man tillige den Grund, som blev given for den første Søndagslov, som nogensinde blev udstedt, nemlig, —

„For at de frommes Gudsdyrkelse kunde blive fri for al Forstyrrelse.“ Neander's Church History, Side 301.

Dog bør man bestandig erindre, at den eneste Maade, hvorpaa disse fromme Menneskers Gudsdyrkelse blev forstyrret ved disse Ting, var, at naar Theatret var aabent paa samme Tid som Kirken, saa vilde de fromme gaa til Theatret i Stedet for til Kirken, og derfor blev deres Gudsdyrkelse forstyrret. Derfor var den eneste Maade, hvorpaa saadanne fromme Menneskers Gudsdyrkelse kunde blive fri fra al Forstyrrelse, naturligvis at lukke Theatrene, naar det var Tid at gaa i Kirke.

I denne theokratiske Plan var der endnu et Skridt, som maatte tages. Det skete paa følgende Maade: Først fik Kirken alt Arbejde paa Søndagen forbudt, for at Folket kunde give Agt paa guddommelige Ting. Men Folket gik til Theatret i Stedet for til Kirken. Saa fik Kirken indført Love, som lukkede Theatrene, for at Folket kunde give Agt paa guddommelige Ting. Men endda blev Folket ikke gudfrygtigt

eller gav Agt paa guddommelige Ting; thi de havde ingen virkelig Religion. Det næste Skridt, som var nødvendigt at tage i en saadan Stilling, var at tvinge dem til at være gudfrygtige — at tvinge dem til at give Agt paa guddommelige Ting. Og det blev taget. De theokratiske Biskopper forstode deres Forretning. De havde en Theori ved Haanden, som passede nøjagtig til det, som udkræve des, og den store katholske Kirkefader og Helgen, Augustinus, var Fader til denne katholske, hellige Theori. Han skrev:

„Det er i Sandhed bedre, at Menneskene skulde bringes til at tjene Gud ved Undervisning, end af Frygt for Straf eller ved Smerte. Men fordi det første Middel er bedre, bør man ikke efterlade det andet. . . . Mange Mennesker maa ofte bringes tilbage til Herren ligesom ugudelige Tjenere ved jordiske Lidelsers Ris, før de opnaa den højeste Grad af religiøs Udvikling." Schaff's Church History, 2det Bind, § 27.

Om denne Theori anmærker Neander:

„Det var altsaa Augustinus, som foreslog og grundlagde den Theori, der . . . indeholdt Spiren til det hele System af aandelig Despotisme, Ufordragelighed og Forfølgelse, hvilket endte med Inkvisitionens Domstole." Church History, Side 217.

Inkvisitionens Historie er blot en Historie om, hvorledes denne Augustinus' djævelske Theori blev gjennemført. Men denne Theori er blot en logisk Følge af den Theori, hvorpaa hele Rækken af Søndagslove blev grundet.

Derpaa siger Neander:

„Paa denne Maade erholdt Kirken Hjælp af Staten for at fremme sine Hensigter."

Dette Vidnesbyrd er ret. Konstantin gjorde mange Ting for at begunstige Biskopperne. Han gav dem Penge og begunstigede dem politisk. Han lod deres Bestemmelser gjælde i omtvistede Sager, som om de vare Jesu Kristi Bestemmelser.

Men i alt, hvad han gjorde for dem, gav han dem ingen Magt over dem, som ikke tilhørte Kirken, saa at de kunde tvinge dem til at handle, som om de tilhørte den, undtagen i én Ting, og det var Søndagsloven.

Deres Bestemmelser, som han erklærede for afgjørende, gjaldt blot for dem, som valgte denne Domstol. Dersom nogen før denne Tid gik til Biskoppernes Domstol og var misfornøjet med deres Dom, saa kunde de appellere til den borgerlige Øvrighed. Denne Anordning gjorde Ende paa dette; men den angik dog ikke andre end dem, som selv valgte Biskoppernes Afgjørelse. Men ved Søndagsloven fik Kirken Magt til at tvinge dem, som ikke tilhørte den eller havde noget at gjøre med dens Domstole, til at lyde Kirkens Befalinger. Søndagsloven gav Kirken Raadighed over den borgerlige Magt, saa at Kirken ved den kunde tvinge dem, som ikke tilhørte den, at handle, som om de tilhørte Kirken. Man kan ransage Historien om Konstantins Tid fra først til sidst, saa vil man finde, at han ikke i nogen Ting gav Kirken saadan Magt som i denne ene Ting, nemlig i Søndagsloven. Neanders Vidnesbyrd er bogstavelig ret, at „det var paa denne Maade, Kirken erholdt Hjælp af Staten til at fremme sine Hensigter".

Se nu paa det foregaaende Billede og derefter paa dette.

I et af de foregaaende Kapitler have vi anført Blairs Forslag om en national Søndagslov, og have betragtet noget af dets Indhold. Som vi have set, erklæres det tydelig, at Hensigten med den er at skaffe hele Folket Hvile paa Herrens Dag og at fremme dens Helligholdelse som en Dag for Gudsdyrkelse, og alle Ting i Forslaget skulle forstaas saa vidt muligt saaledes, at det skal stadfæste Helligholdelsen af Sabbaten som en Dag til Gudsdyrkelse. Dette er Lovforslagets Hensigt. Hvad er deres Hensigt, som arbejde saa ivrig for, at Forslaget skal blive indført som Lov?

Den 8de Nov. 1887 blev der holdt et Møde i Elgin, Illinois, hvilket var „sammenkaldt af Medlemmerne af Elgins Forening for Independenternes Prædikanter og Menigheder, for at overveje den herskende Vanhelligelse af Sabbaten, og hvorledes man kunde forhindre den." I dette Møde sagde Dr. W. W. Everts fra Chicago:

„Denne Dag er bestemt til Gudsdyrkelse og Beredelse for et andet Liv. Den er en Prøvesten for al Religion."

Dette viser klart, at deres Hensigt, som arbejde for Søndagsloven er udelukkende religiøs, og at de stræbe efter ved Hjælp af Statens Magt at fremme deres egne Hensigter. Sabbaten er i Sandhed bestemt til Gudsdyrkelse og Beredelse for et andet Liv. Men alt, som tilhører Gudsdyrkelse og Beredelse for et andet Liv, har Jesus Kristus betroet Menigheden. Staten har ingen Ret til at befatte sig med Gudstjeneste, og det er umuligt for den borgerlige Magt at berede Mennesker for et andet Liv. Da nu dette virkelig udelukkende tilhører Menigheden, og Kirken ønsker at bruge den borgerlige Magt for at fremme det, saa følger heraf, at Kirkens Ledere paa vor Tid ligesom Kirkens Ledere i det fjerde Aarhundrede have besluttet at bruge Statens Magt til at fremme deres egne Hensigter.

„Den er en Prøvesten for al Religion", siger Dr. Everts. Hvad kan da Søndagshelligholdelsens Indskærpelse nogensinde blive andet end en religiøs Prøve? Det er netop, hvad den er. Atter siger samme Taler:

„De Mennesker, som ikke holde Sabbaten, have ingen Religion".

Meget vel. Det modsatte af dette er ogsaa Sandhed. De Mennesker, som holde Sabbaten, have Religion. Derfor er dette Forlangende om at faa Love, som tvinge Mennesker til

at holde Sabbaten, ikke andet end et Forlangende om at udstede Love, som tvinge Folk til at have Religion.

Atter siger Dr. Everts:

„Den, som ikke holder Sabbaten, tilbeder ikke Gud, og den, som ikke tilbeder Gud, gaar fortabt.

Dette indrømme vi. Derfor er dette Forsøg paa at faa Love, som tvinge Menneskene til at holde Sabbaten, ikke andet end et Forsøg paa at faa Love, som tvinge dem til at tilbede Gud.

Ej heller er Hr. Everts alene om dette. Joseph Cook sagde i et af sine Mandags-Foredrag i Boston i 1887:

„Erfaring gjennem Aarhundreder viser, at man forgjæves søger at bevare Søndagen som en Hviledag, dersom man ikke bevarer den som en Dag til Gudsdyrkelse."

Og Dr. W. F. Crafts sagde i den nationale Søndagsforsamling i Washington den 11te til 13de Dec. 1888:

„Dersom man tager Religionen bort fra Dagen, saa tager man Hvilen bort fra den."

Disse Vidnesbyrd fra disse Repræsentanter for Bevægelsen ere tilstrækkelige til at vise, at Bevægelsen er fuldstændig religiøs. Men vi gjentage, hvad vi før have sagt, at Gud har overladt Gudsdyrkelsen og Udbredelsen af Religionen udelukkende til Menigheden. Derfor er denne Bestræbelse for at erholde en Søndagslov, ligesom den i det fjerde Aarhundrede, blot en Bestræbelse af Kirken for at faa Staten til at bruge sin Magt til at fremme Kirkens Hensigter.

Ja mere end dette. Til Menigheden og til den alene har Gud betroet den Magt, som alene kan fremme Religionen. Det er den Helligaands Magt. Saa længe som Menigheden har denne Magt, behøver den ingen anden og vil heller ikke søge at faa nogen anden. Derfor beviser denne saa vidt ud-

bredte Bestræbelse blandt Menighederne for at sikre sig Statens Magt til at fremme Religionen og Gudstjenesten, at Menighederne have tabt den Helligaands Magt.

Hensigten med denne Bevægelse er ikke blot den samme som den i det fjerde Aarhundrede; men de Argumenter og Methoder, som bruges for at naa dette Maal, ere lige de samme som dem, man benyttede i det fjerde Aarhundrede. Da fremhævede man, at uden Søndagslovene vilde Folket ikke give tilstrækkelig Agt paa guddommelige Ting.

Ved Mødet i Elgin vedtog man følgende Beslutninger:

„Besluttet, at vi erkjende Sabbaten som en Anordning af Gud aabenbaret i Naturen og i Bibelen og gjældende til alle Tider for alle Mennesker og tillige som en borgerlig og amerikansk Anordning, sammenføjet i levende og historisk Forening med Oprindelsen og Grundvolden af vor Regering og vor Statsforfatnings Udvikling; at den er nødvendig for at bevare vort nationale System ufordærvet, og at den derfor har hellige Fordringer paa alle fædrelandskjærlige, amerikanske Borgeres Sympati."

Lader os læse Guds Bud i Harmoni med denne Beslutning: Kom Sabbatens Dag ihu, at du holder den borgerlig. Den syvende Dag er den amerikanske Sabbat, og du skal holde den borgerlig; thi i sex Dage gjorde Amerikanerne Himmelen og Jorden og hvilede paa den syvende Dag. Derfor velsignede de Sabbatsdagen og gjorde den borgerlig.

„Den syvende Dag er Sabbat for Herren din Gud." Dette er, hvad Budet siger, og det viser, hvem Sabbaten tilhører. Ordet Sabbat mener Hvile. Men Hvilen tilhører den, som hvilede. Hvem hvilede? — Gud. Hvorfra hvilede han? — Fra Skabelsens Værk. „Kom Sabbatens Dag ihu, at du holder den hellig," siger Budet. Den er fuldstændig religiøs. Der er intet hverken amerikanskt eller borgerligt ved den. Den er Herrens, og den er hellig. Dersom man ikke

holder den hellig, saa holder man den slet ikke. Og eftersom den er Herrens Sabbat — Herrens Dag — saa skal den gives til Herren — ikke til Kejseren. Den borgerlige Regering kan aldrig have Ret til at befatte sig med dens Helligholdelse eller Tilsidesættelse. Den anden Beslutning var denne.

„Besluttet, at vi med Skam og Sorg se paa, at mange kristelige Folk efterlade at holde Sabbaten, efterdi det er en herskende Skik iblandt dem at kjøbe Sabbatsaviser, deltage i og begunstige Sabbatsforretninger og Rejser, og i mange Tilfælde hengive sig til Fornøjelser og Nydelser, og paa Grund af Efterladenhed og Ligegyldighed tilsidesætte de store Pligter og Privilegier, som Guds Dag bringer dem."

Dette er sandt. De burde skamme sig derover. Men hvad gjøre de for at afhjælpe dette Onde?

Beslutte de at prædike Evangeliet bedre? — at bestræbe sig mere for at vække Folkets Samvittigheder, i det de vise dem deres Pligter med Hensyn til disse Ting? O nej! De beslutte at gjøre dette:

„Besluttet, at vi ville give vore Stemmer og vor Understøttelse til de embedssøgende og politiske Embedsmænd, som ville love at stemme for at udstede og indskærpe Love til Gunst for den borgerlige Sabbat."

Ja vist! De ere skamfulde og bedrøvede over, at de kristne ikke ville handle som kristne i moralsk og religiøs Henseende. Derfor ville de tvinge dem til at handle baade moralskt og religiøst ved at paatvinge dem en borgerlig Sabbat. Men dersom Menneskene ikke ville adlyde Guds Bud, uden at den borgerlige Lov tvinger dem dertil, adlyde de saa Gud, naar de adlyde den borgerlige Lov? — Nej, det gjøre de ikke.

Indføre disse Mennesker da ikke den borgerlige Lov i Stedet for Guds Lov og den borgerlige Regering i Stedet for Guds? — Det gjøre de visselig. Og det er altid den uundgaaelige Følge af saadanne Forsøg. De frembringe en yder=

lig Forvirring i alle borgerlige og religiøse Forholde; de føje blot Hykleri til Overtrædelse og forøge Ugudeligheden.

Der er et andet vigtigt Punkt her. De have aldrig havt til Hensigt at erholde eller indskærpe en borgerlig Søndag, men en Dag, som er udelukkende religiøs; thi i alle de Taler, som bleve holdte ved hele Mødet, blev der ikke sagt et Ord om nogen borgerlig Sabbat undtagen i to af disse Beslutninger. Ved Behandlingen af selve Beslutningerne var alting paa en religiøs Grundvold. Der er ikke noget saadant som en borgerlig Søndag, og intet Menneske kan tale tre Minutter og søge at forsvare en borgerlig Søndag uden at gjøre den til det, den virkelig er, nemlig udelukkende religiøs.

Ved et Søndagslov-Massemøde, som blev holdt i Hamiltons Sal, Oakland, Cal., i Januar, 1887, siger Pastor Briggs af Napa, Cal.:

„I overlade moralsk Undervisning til Kirken, og saa lade I Folket gaa, som de ville, om Søndagen, saa at vi ikke kunne komme til dem."

Og saa ville de have Staten til at sætte et Gærde om alle Folkene paa Søndagen, saa at Prædikanterne kunne komme til dem. Det er, hvad de ønskede at gjøre i det fjerde Aarhundrede, og de gjennemførte det tilsidst.

De forlange, at Søndagsbladene skulle afskaffes, fordi, som Dr. Everts sagde ved Mødet i Elgin:

„Den arbejdende Klasse er tilbøjelig til at staa sent op Søndag Morgen, læse Søndagsbladene og lade Timen for Gudstjenesten gaa forbi uden at agte paa den."

Og Dr. Herrick Johnson sagde om Søndagsaviserne i Farwells Sal i Chicago ved Illinois Søndagsmøde den 20de og 21de November 1888:

„Værtshusene kunne ikke komme ind i vore Hjem, Bordellerne kunne ej heller trænge ind i vore Stuer, men Søndags-

bladene ere over alt. De krybe ind i vore Hjem om Søndagen. De kunne saa let stikkes i en Lomme og tages med ind i Stuen og læses."

Derpaa omtalede han det eneste, som Søndagsbladene ere fyldte med — Forbrydelser, Skandaler, Sladder, Nyheder og Politik — og sagde:

„Hvilken Sammenblanding! Hvilken Ret at sætte frem for et Menneske før Frokost og efter Frokost for at berede det til at høre Guds Ord! Det gjør det dobbelt vanskeligt at gjøre Indtryk paa dem, som gaa i Kirke, og det holder mange aldeles borte fra Kirken. De læse Bladet; Tiden kommer, da man skal gaa i Kirke; men saa siger man: Her er noget interessant; det vil jeg læse og blive hjemme i Dag."

Søndags-Jærnbanetogene skulle ogsaa standses af samme Grund. I den Tale, som vi henviste til ovenfor, talede Dr. Johnson om Inter Ocean's Søndags-Avistog, og idet han beskrev, hvorledes Folket strømmede til Stationen for at se Toget, sagde han:

„I den Ro, som Sabbaten giver fra Politik og Forretninger, vilde Folket kunne gaa til Kirke, dersom det ikke var for den Tiltrækning, der er ved Inter Ocean's Extratog."

Ved Mødet i Elgin sagde Dr. Everts:

„Søndagstogene ere det andet store Onde. Det kan ikke betale sig for dem, at lade Togene gaa, med mindre de have en hel Mængde Passagerer, og saaledes forhindre de mange religiøse Forsamlinger. Søndags-Jærnbanetogene haste afsted med sine Passagerer til Fordærvelse. Hvilken Skam, at Jærnbanerne — dette store Middel til Civilisation — skulle omstyrte den kristelige Sabbat."

Og Pastor M. A. Gault af den nationale Reformforening sagde i Christian Statesman, den 25de Sept. 1884:

„Denne Jærnbane (Chicago og Rock Island) har havt

Rundrejse-Tog fra Des Moines til Colfax Springs paa Sabbaten en længere Tid, og Præsterne klage over, at deres Medlemmer gaa med paa disse Ture."

Det er ikke nødvendigt at tilføje flere Vidnesbyrd. De gaa alle i samme Retning. De vise alle tydelig, at den hemmelige og virkelige Hensigt med hele Søndagslov-Bevægelsen er at faa Folket til at gaa i Kirke. Søndags Toget maa standses, fordi Kirkens Medlemmer kjøre paa det, og de gaa for lidt i Kirke. Søndagsbladene maa afskaffes, fordi Folk læse dem i Stedet for at gaa til Kirke, og fordi de, som læse dem og gaa i Kirke, ikke ere saa godt skikkede til at høre paa Præsten.

Aldeles paa samme Maade gik det til i det fjerde Aarhundrede med Søndags-Løbebanerne og Theatrene. Folket, endog Kirkemedlemmerne, vilde gaa til dem i Stedet for til Kirken; og dersom der fandtes nogen, som gik til begge, saa maatte man bekjende, at de romerske Theatre ikke frembød nogen fortrinlig Ret. — „Hvilken Blanding" at sætte frem for et Menneske for at berede det til at høre Guds Ord! Det kunde ikke betale sig for Theatrene at holde dem aabne, undtagen de kunde faa en hel Mængde Tilskuere, og saaledes vilde de holde mange fra Kirkerne. Og eftersom de hastede afsted med sine Tilskuere til Fordærvelse, saa maatte de lukkes om Søndagen for at holde mange Menigheder fra at gaa til Fordærvelse.

Det er meget vanskeligt at forstaa, hvorledes et Søndagsskuespil i det fjerde Aarhundrede kunde haste afsted til Fordærvelse med nogen, som ikke besøgte det; eller hvorledes et Søndagstog i det nittende Aarhundrede kan haste afsted til Fordærvelse med nogen, som ikke kjører paa det. Og dersom nogen haster til Fordærvelse paa denne Maade, hvis er saa Skylden? — Søndagstogets eller dens, som kjører paa det?

Dr. Johnsons Klage over, at Søndagsbladene ere værre

end Værtshusene og Bordellerne, fordi de ikke kunne komme ind i vore Hjem, medens man stikker Bladet i Lommen og tager det med hjem, er af samme aandløse Beskaffenhed. Værtshuset kan tages hjem, dersom nogen vil stikke det i Lommen; og Bordellerne kunne tages med i Stuen, dersom nogen vil tage dem under sin Kappe; og dersom Søndagsbladet kommer hjem, fordi man stikker det i Lommen, hvis er saa Skylden? — Bladets eller dens, som stikker det i Lommen?

Her ligger netop Roden til dette Onde nu, ligesom den gjorde i det fjerde Aarhundrede. De lægge Skylden paa hver Mand, ja endog paa døde Ting for Manglen paa Religion, Vantroen og den Synd, som er i deres egne Hjærter.

Ej heller ere de fornøjede med lidet. Dr. Crafts sagde, idet han talede for de Forenede Staters Senat-Komité i April 1888 til Gunst for den nationale Søndagslov.

„Loven tillader de stedlige Postmestre, dersom de ønske (og nogle af dem ønske det), at aabne Posten paa samme Tid, som der er Gudstjeneste, og saaledes gjøre Postkontoret til Kirkens Medbejler.“ „En Lov, som forbød at aabne mellem Kl. 10 og 12, vilde forhindre dette og vilde være bedre end intet; men vi ønske mere.“

Hvor meget mere? Han vedbliver:

„En Lov, som forbød al Haandtering af Posten om Søndagen paa samme Tid, saa at der var Anledning for Betjente til at gaa i Kirke, vilde være bedre end intet; men vi ønske mere end dette.“

Hvor meget mere? Han vedblev:

„Hvad vi ønske er en Lov, som forbyder Generalpostmesteren at gjøre nogen Kontrakt, som indbefatter at føre Posten paa Sabbaten, og at sørge for, at ingen Postsager herefter blive indsamlede eller ombaarne paa den Dag.“

Og naar de faa Regeringens Hjælp, saa at de kunne tilfredsstille deres ærgjerrige Stræben efter Eneret saa vidt, ville

de saa være tilfredse? Langt fra! Intet mindre end en fuldstændig evigvarende Eneret kan tilfredsstille dem. Dette beviser Dr. McAllisters Ord ved Lakeside, Ohio, i Juli 1887 som følger:

„Lad et Menneske være, hvad han vil — Jøde, en, som helligholder den syvende Dag, af et andet Samfund, eller saadanne, som ikke tro paa den kristne Sabbat — Loven bør alligevel være anvendelig paa enhver, at der ikke skal være nogen offentlig Vanhelligelse af den første Dag i Ugen, den kristne Sabbat, Nationens Hviledag. De kunne holde en anden Dag i Ugen hellig og hvile paa den, men lad ikke den Dag, som er den eneste Dag i syv for hele Nationen, blive vanhelliget af nogen Embedsmand i Regeringen eller af private Borgere, høje eller lave, rige eller fattige."

Der har været sagt meget om mange Slags Eneret, som Menneskene saa graadig have grebet for at kunne undertrykke andre; men af alle Slags Eneret paa Jorden er den religiøse Eneret den mest graadige, den mest samvittighedsløse og den, som undertrykker mest.

Naar de have standset alt Søndagsarbejde og alle Søndagstog, for at Folket kan gaa i Kirke og give Agt paa guddommelige Ting, lad os saa antage, at Folk enten ere efterladne med at gaa i Kirke eller at give Agt paa guddommelige Ting, ville saa disse religiøse politiske Bestyrere standse der? Efter at have gjort alt dette for at gjøre Folk gudfrygtige, ville de saa lade deres gode Hensigter omstyrtes eller deres gode Bestemmelser foragtes? Ville de saa ikke tage det næste Skridt, som følger naturlig, det Skridt, som blev taget i det fjerde Aarhundrede, og tvinge Menneskene til at give Agt paa guddommelige Ting? Hvorfor ikke? Efter at have taget alle Skridt undtagen dette, ville de saa ikke tage dette med? — Jo, det ville de visselig. Den menneskelige Natur er den samme nu, som den var i det fjerde Aarhundrede. Politiken er den samme nu, som den var den Gang. Og hvad religiøst

Sværmeri angaar, saa forandrer det sig ikke med Tidens Løb. Det kjender intet til Fremskridt eller Oplysning; det er altid det samme. Og naar det har Kontrol over den borgerlige Magt, saa ere de grusomme Følger ogsaa altid de samme.

Denne Mulighed bliver endnu mere vis derved, at den Theori, som er Grunden til denne Lovgivning, er lige den samme, som den var i det religiøs-politiske Element i det fjerde Aarhundrede. Den theokratiske Regerings-Theori var Grundvolden for den religiøse Lovgivning i det fjerde Aarhundrede, og den er det samme nu. Kvindernes kristelige Afholdsforening er den mest virksomme og indflydelsesrige Forening i Søndagslov-Bevægelsen nu. Kvindernes kr. Afhf. har skaffet de aller fleste Underskrifter paa Ansøgningen om at antage Blairs Søndagslov, naar man undtager Kardinalen, som blev multipliceret med 7,200,000.

Vi have tilforn vist, at Kvindernes kr. Afhf. er forenet med den nationale Reformforening; og de erklære, at deres Hensigt er, i Overensstemmelse med den theokratiske Theori at gjøre denne Republik til Guds Rige. I den nationale Reformforenings Møde i Cincinnati i 1872 sagde Dr. J. R. W. Sloane.

„Enhver Regering, som har retfærdige Love, er Guds Regering. En Republik, som styres saaledes, er af ham gjennem Folket og er lige saa sandt et Gudsherredømme som Israels Rige."

Ved Udtrykket retfærdige Love mene Dr. Sloan og de nationale Reformvenner i Almindelighed en saadan Regering, som det nationale Reformparti søger at oprette. Ifølge deres Theori er vor Regering, saaledes som den er, ikke nogen Regering med retfærdige Love, men er grundet udelukkende paa Fritænkernes og Gudsfornægternes Principer. Derfor ville de have Grundloven forandret religiøst og formet efter deres Idéer; saa vil den blive en Regering med retfærdige Love og

vil blive et lige saa sandt og virkeligt Gudsherredømme som Israels Rige.

Søndagslov-Foreningen hylder ogsaa omtrent den samme Theori. I et Møde for Søndagsvennerne i Elgin sagde Dr. Mandeville af Chicago:

„Kjøbmændene fra Tyrus forsøgte at sælge Varer nær ved Templet paa Sabbaten, og Nehemias tvang Lovtjenerne til at gjøre deres Pligt og standse det. Saaledes kunne vi ogsaa tvinge Lovtjenerne til at gjøre deres Pligt."

Men Nehemias var en Leder paa den Tid i et virkeligt Gudsherredømme, en Regering af Gud. Guds Lov var Landets Lov, og Guds Vilje blev aabenbaret ved det skrevne Ord og ved Profeterne. Dersom derfor Dr. Mandevilles Argument har nogen Betydning, saa kan det alene være anvendeligt, naar man opretter et Gudsherredømme. Med denne Idé stemmer Dr. Crafts Anskuelse ganske overens, og Dr. Crafts er første Sekretær for den nationale Søndagslov-Forening. Han paastaar, som han selv udtrykker det, at

„Alle Prædikanter ere Profeternes Efterfølgere."

Lader os nu summe disse Ting sammen. Israels Regering var et Gudsherredømme. Profeterne aabenbarede Guds Vilje for Regenterne. Regenterne tvang Lovtjenerne til at forhindre de ugudelige fra at sælge Varer paa Sabbaten. Denne Regering skal nu gjøres til et Gudsherredømme. Prædikanterne ere Profeternes Efterfølgere, og de ville tvinge Lovtjenerne til at forebygge alt Salg af Varer og alle Slags Arbejde paa Søndagen. Dette viser tydelig, at disse Prædikanter have til Hensigt at tage Herredømmet i sine Hænder, at aabenbare Guds Vilje paa Embeds Vegne og tvinge alle Mennesker til at bøje sig for dem. Og denne Slutning bevises klart af Prof. Blanchards Ord ved Forsamlingen i Elgin:

„I dette Værk, som vi udføre for Sabbaten, ere vi Guds Repræsentanter."

Og den fornemste af disse Repræsentanter kan ikke blive andet end en ny Pave; thi naar Prædikanterne styre den borgerlige Magt som Guds Repræsentanter, saa er det uundgaaeligt, at der maa blive en Pave.

Disse Udtog bevise, at den hele Theori, som denne religiøs-politiske Bevægelse er bygget paa, er den selvsamme som den, man fulgte i det fjerde Aarhundrede, hvorved Pavedømmet blev oprettet. De vise ogsaa, at de Midler, man anvender — Søndagsloven — for at faa Herredømmet over den borgerlige Magt og saaledes gjøre denne ugudelige Theori virksom, ere lige de samme som de Midler, man anvendte i det fjerde Aarhundrede i samme Hensigt.

Det næste Spørgsmaal er: Ville de faa denne Theori til at træde i Kraft, ligesom de gjorde i det fjerde Aarhundrede og siden efter? Med andre Ord: Ville de bruge Magten til at undertrykke, naar de erholde den? Et tilstrækkeligt Svar herpaa synes at være det simple Spørgsmaal: Dersom det ikke er deres Hensigt at bruge Magten, hvorfor anstrænge de sig da saa meget for at faa den?

Men vi behøve ikke at svare; thi de have selv besvaret dette Spørgsmaal, og vi have deres egne Ord. Vi kunne først henvise Læseren til de Vidnesbyrd fra Reformpartiet, som vi have anført paa Side 59 til 65. Disse Vidnesbyrd ere ligesaa anvendelige paa Spørgsmaalet om Søndagshelligholdelsen; thi de erklære, at

„Helligholdelsen af Sabbaten (Søndagen) er en Anerkjendelse af Guds uindskrænkede Ret til at herske over os."

Naar de gjennemføre denne Lov, saa vil det blive en Anerkjendelse fra Nationen af Guds uindskrænkede Ret. Dersom nogen da nægter at holde Søndagen, saa vil det blive Forræderi, som en af deres egne Prædikanter (Pastor W. M. Grier, af Due West, South Carolina) erklærede ved Mødet i Philadelphia i 1888:

„Enhver Synd mod Gud, enten den er offentlig eller hemmelig, er en Synd mod vort Land og Højforræderi mod Staten.“ Christian Statesman, den 9de August 1888.

Dersom enhver Synd, enten den er offentlig eller hemmelig, er Højforræderi mod Staten, saa maa Staten straffe endog den hemmelige Synd. Men hvorledes kan Staten opdage hemmelige Synder uden ved en Inkvisition? Dette stadfæster atter, hvad vi have sagt om Følgerne af den theokratiske Theori i en jordisk Regering; — Inkvisitionen er den uundgaaelige Følge.

Hvad det nationale Reformparti angaar, er det altsaa vist, at det er færdigt til at bruge den Magt, som det saa ivrig bestræber sig for at erholde.

Ved Mødet i Elgin sagde Dr. Mandeville videre angaaende Søndagslovene:

„Naar Guds Menighed vaagner op og gjør sin Pligt paa den ene Side og Staten paa den anden, saa ville vi ikke faa videre Besvær med denne Sag.“

Ja vist! Vi erindre godt, hvorledes det var før, da Kirken og Staten vare forenede. De sagtmodige Albigenser i det sydlige Frankrige forstyrrede Kirken meget. Men Kirken var lys vaagen; thi Innocent III var Pave. Philip Augustus var Konge i Frankrige, og Kirken vækkede Staten med Raabet: „Op, aller kristeligste Konge! op og hjælp os med vort hævnende Værk!“ Og saaledes med Pavens Iver paa den ene Side og Kongens paa den anden marscherede Philips Soldater mod Albigenserne og udryddede dem af Jorden. Da Kirken saaledes gjorde sin Pligt paa den ene Side og Staten paa den anden, fik de ikke noget videre Besvær af Sagen.

I September 1888 sagde en Prædikant, som prædikede om Søndagsafhold og Søndagsforbud i Selma, California:

„Vi have Love, hvorefter vi kunne straffe en Mand, naar han stjæler vor Ejendom; men vi have ingen Lov, som kan

hindre Folk fra at arbejde paa Søndagen. Det er ret, at en Tyv bliver straffet, men jeg har mere Medlidenhed med ham, end med den, som arbejder paa Søndagen."

Lad denne Prædikant komme til at styre den Magt, der tvinger en Mand til at holde Søndag, saa vil han straffe den Mand, som arbejder paa Søndagen og lade Tyven gaa fri.

Ved et nationalt Reformmøde, som blev holdt af Kvindernes kr. Afhf. i Lakeside, Ohio, blev følgende Spørgsmaal fremlagt:

„Vil ikke den nationale Reformbevægelse bevirke Forfølgelse mod dem, som tro forskjellig fra Flertallet i noget Punkt, ligesom Følgen af, at den romerske Magt anerkjendte Kristendommen, blev, at de sande kristne bleve grusomt forfulgte?"

Svar af Dr. Mc Allister:

„Læg Mærke til Fejltagelsen her. Da Rom anerkjendte den romersk-katholske Religion, saa blev denne Stat en forfølgende Magt. Hvorfor? — Fordi den romersk-katholske Religion er en forfølgende Religion. Dersom den sande Kristendom er en forfølgende Religion, saa vil Statens Anerkjendelse af vort Princip gjøre Staten til en forfølgende Magt. Men dersom den sande, kristelige Religion er Frihedens Religion, en Religion, som beskytter alle Menneskers Rettigheder, saa vil Statens Anerkjendelse af disse Principer gjøre Staten til alle Menneskers Formynder, og Staten vil ikke blive nogen forfølgende Magt. Den sande Religion forfølger aldrig."

Her er i Sandhed en Fejltagelse. Den ligger dog ikke i Spørgsmaalet, men i Svaret. Det, som gjorde den romerske Stat til en forfølgende Magt, siger Hr. Mc Allister, var, at den anerkjendte den katholske Religion, som er en forfølgende Religion. Men den katholske Religion er ikke den eneste forfølgende Religion, som har været i Verden. Presbyterianerne forfulgte, da John Calvin havde Magten i Geneva; de forfulgte, da Kovenanterne herskede i Skotland; de forfulgte og-

saa, da de havde Magten i England. Independenterne forfulgte, da de havde Magten i Ny England. Episkopalerne forfulgte i England og Virginia. Enhver Religion, som har været forenet med den borgerlige Magt, eller som har haft Kontrol over den borgerlige Magt, har været en forfølgende Religion, og det vil altid blive Tilfældet.

Hr. McAllisters Paastand, at den sande Religion aldrig forfølger, er sand. Men den er sand, blot fordi den sande Kristendom aldrig vil forene sig med den borgerlige Magt eller vil modtage nogen Understøttelse fra den. Den nationale Reformforening foreslaar at indskærpe den kristelige Morallov blandt alle. Den foreslaar, at Regeringen skal antage den nationale Reform-Religion og siden efter lægge sine Hænder paa enhver Religion, som ikke vil følge den; og den paastaar, at den borgerlige Magt har Ret til at befatte sig med Menneskenes Samvittigheder. Men dersom de Ting blive gjennemførte, som Foreningen saaledes tydelig har foreslaaet, saa kan Virkningen deraf aldrig blive andet end Forfølgelse.

Hr. Mc Allister paastaar, at dersom den nationale Reformbevægelse faar Fremgang, saa vil det ikke lede til Forfølgelse; fordi den sande Religion aldrig forfølger. Doktorens Argument kan bedst fremstilles saaledes: Den nationale Reform-Religion er den sande Religion; den sande Religion forfølger aldrig; derfor er det ikke Forfølgelse at tvinge Menneskene til at adlyde den sande Religion, — det vil sige, den Religion, som styrer den borgerlige Magt.

I Aaret 556 opfordrede Pave Pelagius General Narses til at tvinge visse Partier til at adlyde Pavens Befaling. Narses nægtede at gjøre det, fordi det vilde blive at forfølge dem. Paven besvarede Narses' Indvending paa følgende Maade:

„Bliv ikke forfærdet over nogle Menneskers tomme Tale, som skrige om Forfølgelse og dadle Kirken, som om den havde

Lyst til Grusomhed, naar den straffer det onde med fornuftig Strænghed eller sørger for Sjæles Frelse. Blot den forfølger, som tvinger til det onde. Men at hindre fra at gjøre ondt eller at straffe dem, som have gjort det, er ikke Forfølgelse, men Kjærlighed til Menneskeslægten." Bower's History of the Popes, Pelagius, Aar 556.

Sammenlign dette med Dr. McAllisters Svar, og lad den, som kan, paapege nogen Forskjel imellem dem, hvad Principet angaar. Der er ingen Forskjel. Argumentet er lige det samme. Det er Pavedømmets egen Aand, som viser sig i begge, og den viser sig ikke mere i Pave Pelagius' Svar end i Dr. McAllisters.

Et andet Spørgsmaal eller rettere Vidnesbyrd var følgende:

„Der er en Lov i Staten Arkansas, som indskærper Søndagshelligholdelsen blandt Folket, og Følgen deraf har været, at mange skikkelige Mennesker ikke alene ere blevne fængslede, men have tillige mistet deres Ejendom, ja endog deres Liv."

Dr. McAllister svarede:

„Det er bedre, at nogle faa skulle lide, end at hele Nationen skulde miste sin Sabbat."

Dette Argument er lige det samme, som Farisæerne brugte paa Kristi Tid for at retfærdiggjøre sig selv, da de dræbte ham. De sagde:

„Det er os gavnligt, at et Menneske dør for Folket, og at ikke det ganske Folk skal fordærves." Joh. 11:50.

Og derefter siger Evangelisten:

„Fra den Dag af raadsloge de derfor om at ihjelslaa ham." 53de Vers.

Det Argument, som de brugte for at støtte deres Paastand om Retten til at bruge denne Magt, er lige det samme som det, Pavedømmet brugte for at faa sine Forfølgelser i

Gang, og deres Argument til Forsvar for Brugen af denne Magt er lige det samme som det, hvorved Jesu Kristi Mordere søgte at retfærdiggjøre sig selv, da de udførte deres ondskabsfulde Handling. Dersom nogen tror, at disse Mænd paa vor Tid kunne følge den selvsamme Theori paa den selvsamme Maade og kunne retfærdiggjøre deres Handlinger med de selvsamme Argumenter som Pavedømmet og de blodige Farisæer — dersom nogen tror, at disse Mænd kunne gjøre dette og dog undgaa at forfølge deres Modstandere, saa har han langt mere Tillid til den faldne Menneskeslægt, end vi have.

Vi ere ej heller overladte alene til logiske Slutninger i dette Stykke. Den 14de Dec. 1887 skrev Pastor W. T. Mc Connel af Youngstown, Ohio, i The Christian Nation et aabent Brev til Redaktøren af The American Sentinel, hvori han sagde.

„I vente Uroligheder i dette Land i Fremtiden, dersom disse Principer gjennemføres. Jeg tror nok, at de ville komme over eder, dersom I vedblive at fastholde eders nærværende Standpunkt. Et trodsigt Menneske, som vedbliver at staa paa Jærnbanesporet, naar Togets Torden forkynder dets Komme, har Grund til at vente Besværligheder. Dersom han læser Tidens Tegn i Lokomotivets Piben og dets flammende Lampe, saa kan han forandre sin Stilling og undgaa Faren; men dersom han ikke vil give Agt paa disse, saa vil hans mørkeste Anelser om Besværligheder blive opfyldte, naar Hurtigtoget støder mod ham. Saaledes ville ogsaa I, mine Naboer, med Rette finde Besværligheder, dersom I paa Grund af Fordom eller et nomvendt Hjærtes Fjendskab have besluttet at stride mod denne Nations Fremskridt, idet den opfylder sit Kald som et Redskab i det guddommelige Værk, hvorved det menneskelige Samfund bliver fornyet. Det vil visselig komme over eder."

Ja vist, det vil komme. Dette er den Aand, som gaar igjennem denne ugudelige Plan, fra den første Bestræbelse, de nogensinde gjorde for at erholde en Søndagslov, indtil den sidste.

Vi behøve ikke at ophobe flere Vidnesbyrd for at vise, at den hele religiøs-politiske Søndagslov-Bevægelse paa vor Tid er af samme Slags som den, der skete i det fjerde Aarhundrede. Theorien er den samme; Midlerne og Argumenterne ere de samme i begge Tilfælde; og to Ting, som ligne hinanden saa nøjagtig i deres Udvikling, ville ogsaa blive aldeles lige, naar de blive færdige. Bevægelsen i det fjerde Aarhundrede frembragte Pavedømmet; og Bevægelsen i det nittende Aarhundrede vil frembringe et levende Billede af Pavedømmet.

Derfor er det meget passende, at Kardinal Gibbons begunstiger det nationale Søndagslov-Forslag. Hvor naturligt er det ikke, at han med Glæde skulde føje sit Navn til de øvrige ansøgende for at understøtte denne Bevægelse, hvis Hensigt er at faa Love til at støtte Kirken. Han ved godt, hvorledes hans Brødre i det fjerde Aarhundrede gjennemførte dette Værk. Han ved, hvad Følgen af Bevægelsen blev den Gang, og han ved ogsaa meget vel, hvad Følgen af den nærværende Bevægelse vil blive. Han ved, at den Theori, som denne Bevægelse er bygget paa, er lige den samme som den Theori, der var Grundvolden for hin Bevægelse. Han ved, at den Maade, der maa arbejdes paa, er den samme nu som den Gang. Han ved, at de Midler, man maa bruge nu for at faa Kontrol over den borgerlige Magt, ere de samme som de Midler, man anvendte den Gang; og han ved, at Følgen maa blive den samme. Han ved, at naar Religionen bliver indført som et væsentligt Element i denne Regerings Grundlov, saa vil 1,500 skæbnerige Aars Erfaring og Statsmænds Opfindelsesevne og taalmodige Omhu gjennem 50 Slægter ikke gaa tabt i Bestræbelsen for at gjøre den pavelige Magt til den højeste over alle her og nu, ligesom den blev gjort til den højeste der og den Gang. Og i det Kardinalen følger Pave Leo XIII's Forskrifter, at alle Katholiker skulle gjøre alt, som staar i deres Magt, for at

bevirke, at Staternes Grundlove og Lovgivning kunne blive dannede efter den sande Kirkes Principer, maa det naturligvis glæde ham at have Lejlighed til at føje sit Navn til de sex Millioner Protestanter, som have besluttet at udføre det samme Værk

For disse saakaldte Protestanter, som længes saa meget efter at indføre Religionen i Lovgivningen, synes det nu at være meget ønskeligt, og det synes ogsaa at være meget behageligt at sikre sig Pavemagtens Alliance. Men naar de en Gang faa gjennemført dette Foretagende og finde sig selv midt i en uafladelig Hvirvel af politisk Strid med Pavemagten, ej blot om Overherredømme, men om Tilværelse, saa ville de finde, at det ikke er nær saa behageligt, som det nu viser sig for deres Blik, der ere forblindede af Lyst til ulovlig Magt.

Og naar de finde, at de blive tvungne til at betale mere, end de kom overens om, saa have de ikke andre at dadle end sig selv; thi naar de gjøre Religionen til Gjenstand for Lovgivning, saa anerkjende de derved, at den rettelig er noget, som kan styres af Flertallet. Naar den romerske Kirke da faar Majoriteten paa sin Side og tvinger Protestanterne til at følge Katholikernes Ceremonier og Anordninger, saa have Prosteſtanterne ingen god Grund til at klage.

Syvende Kapitel.

Virkningerne af en Søndagslov.

Vi have vist af det, som er skrevet om hele Søndagslovs-spørgsmaalet og fremført til Bevis derfor, at dersom denne Bevægelse bliver gjennemført, saa vil den ikke lede til andet end Oprettelsen af religiøs Despotisme i dette Land. Vi have vist af deres egne Vidnesbyrd, at de Principer, som det nationale Reformparti følger, ere virkelig pavelige, og naar de gjennemføre disse Principer, fremlægge de med velberaad Hu Forslag, som forraade Inkvisitionens Aand. Men vi ere ikke tvungne til at nøjes med at betragte Sagens Grundsætninger og Bevisførelse. Der er nogle Begivenheder, som vise, at den eneste Virkning af den Slags Søndagslove, som disse Mennesker fordre, saaledes som de ere fremstillede i Blairs Søndagslov-Forslag, er den, vi have paapeget.

I 1885 havde Arkansas' Søndagslove, hvori følgende Paragraffer forekomme:

„Par. 1883. Enhver, som bliver funden i Arbejde paa Sabbaten eller Søndagen, eller som tvinger sin Læredreng eller Tjener til at arbejde eller til at udføre nogen anden Tjeneste end almindelige Pligter i Hjemmet, som henhøre til daglig Nødvendighed, Bekvemmelighed eller Godgjørenhed, skal, naar han bliver overbevist derom, mulkteres en Dollar for hver særskilt Overtrædelse.

„Par. 1884. Enhver Læredrengs eller Tjeners tvungne Arbejde paa Søndagen skal betragtes som en særskilt Overtrædelse af hans Herre.

„Par. 1885. Denne Lovs Fordringer skulle ikke anven-

des paa Dampskibe eller andre Skibe, som sejle paa Statens Vande, ej heller paa saadanne Fabrikker, som nødvendigvis maa holdes i bestandig Virksomhed.

„Par. 1886. Personer, som ere Medlemmer af noget religiøst Samfund, der helligholde en anden Dag i Ugen som Sabbat end den kristne Sabbat eller Søndagen, skulle ikke kunne straffes efter denne Lov (Søndagsloven), saa fremt de holde en Dag i syv i Overensstemmelse med deres Menigheds eller Samfunds Tro og Vedtægt."

Da Arkansas' Legislatur var samlet i 1885, blev Par. 1886 tilbagekaldt ved en Lov, som udkom den 3dje Marts. Hensigten med at tilbagekalde denne Paragraf var ifølge deres Vidnesbyrd, som arbejdede for denne Sag, at lukke Værtshusene. Man paastod, at der var nogle Jøder, som holdt Værtshuse i Little Rock, hvilke under Skjul af denne Paragraf med Held havde trodset Loven mod at holde Værtshusene aabne om Søndagen, og at der ikke var nogen Maade, hvarpaa de kunde indskærpe Loven rigtig, med mindre den nævnte Paragraf blev tilbagekaldt. Lovgiverne troede de Vidnesbyrd, man fremlagde, og Paragraffen blev tilbagekaldt, som ovenfor meddelt.

Kom ihu, hvad man sagde, at Hensigten med denne Forandring var at lukke Værtshusene om Søndagen, og den Forhandling, der blev holdt baade i Senatet og i Huset, viser, at dette var Hensigten, saa vidt som Lovgiverne forstode den. Men da Forslaget blev Lov, blev ikke et eneste Værtshus lukket, ej heller var der nogen, som gjorde Forsøg paa at lukke dem mere, end man havde gjort før. Ikke ét af Værtshusene blev sagsøgt; og i selve Byen Little Rock, medens Legislaturen var samlet i 1887, da Loven var i fuld Kraft, holdt alle Værtshusene deres Døre vidt aabne om Søndagen intil den Tid, da den omtalte Paragraf blev gjenindført, og udførte deres Forretninger, ligesom de gjorde, før Loven blev udstedt, uden et eneste Forsøg paa at skjule dem. Men saa vidt vi have været i Stand til at finde ud ved flittig Undersøgning, blev Loven ikke

brugt i nogen anden Hensigt fra den Tid, den traadte i Kraft, end til at straffe Statens fredelige Borgere, der helligholdt den syvende Dag som Sabbat, og benyttede den Ret, Gud havde givet dem, til at arbejde om Søndagen.

Første Retssag.

J. W. Scoles.

J. W. Scoles, en Syvende-Dags Adventistprædikant, var rejst fra Michigan til Arkansas i Juni 1884 for at hjælpe D. A. Wellman at holde Møder i Springdale, Washington Co. Som en Følge af disse Møder antog en Del Personer Troen og handlede i Overensstemmelse dermed. I September 1884 døde Wellman, og Scoles vedblev at virke paa nævnte Sted. Om Vinteren 1884 til 1885 kom J. G. Wood fra Appleton City, Mo., for at hjælpe Scoles i Springdale. En Menighed blev ordnet i 1885, og man begyndte strax at bygge et Forsamlingshus. Scoles lovede at give en vis Sum til dette Foretagende og desuden at male Huset, naar det var færdigt. Forøvrigt have vi Scoles' egne Ord. Han siger:

„Jeg tilbød at male Huset som min Del af Arbejdet foruden den Gave, jeg havde lovet at give. Jeg arbejdede paa Forsamlingshuset til forskjellige Tider enten en halv Dag eller mere, eftersom jeg kunde undvære Tiden. Den sidste Søndag i April 1885 gik jeg over til Forsamlingshuset for at gjøre mit Arbejde færdigt, saa at jeg kunde have Lejlighed til at gaa med Teltet og virke i Missionen gjennem Sommeren. Jeg havde tænkt, at jeg skulde gaa tyve Mile næste Dag. Jeg malede altsaa om Søndagen det sidste lille Stykke, som var tilbage paa Husets Sydside, hvor ingen kunde se mig fra Landevejene. Her arbejdede jeg i Stilhed omtrent to Timer, til jeg var færdig, og gik hjem. Det var for denne Overtrædelse, jeg blev anklaget."

Da Omgangsretten blev holdt om Efteraaret i Fayetteville, blev Hr. J. A. Armstrong fra Springdale indkaldt for den store Jury. Han blev spurgt, om han kjendte nogle, som overtraadte Søndagsloven. Han svarade, Ja.

Retten. — „Hvilke ere de?"

Armstrong. — „Frisco-Jærnbanen kjører med sine Tog hver Søndag."

R. — „Kjender De andre?"

A. — „Ja, Hotellerne her i Byen ere aabne og drive lige saa stor Forretning paa Søndagen som andre Dage."

R. — „Kjender De andre?"

A. — „Ja, Apothekerne og Barberstuerne holdes alle aabne, og de drive deres Forretning hver Søndag."

R. — „Kjender De andre?"

A. — „Ja, Hyrestaldene have større Forretning paa Søndagen end nogen anden Dag i Ugen."

Efter at der gjentagne Gange var blevet spurgt og svaret paa samme Maade med Hensyn til andre Forretningsgrene, blev dette Spørgsmaal fremlagt:

R. — „Kjender De nogle Syvende-Dags Adventister, som nogen Tid arbejde paa Søndagen?"

A. — „Ja."

Da de havde erholdt hans Brødres Navne fra Vidnerne, bleve skrevne Anklager fremlagte mod fem Personer, som alle vare Syvende-Dags Adventister. Hr. Scoles var en af de fem. Anklagen lød som følger:

Staten Arkansas
imod } Anklage.
J. W. Scoles.

„Den store Jury af Washington Co., bemyndiget af Staten Arkansas, anklager i dens Navn J. W. Scoles for Sabbats-overtrædelse, begaaet som følger: Søndagen den 26de April 1885 udførte nævnte J. W. Scoles i fornævnte Stat og County ulovligt Arbejde, som ikke henhører til almindelige Husholdningspligter og daglig Bekvemmelighed, Nødvendighed eller Godgjørenhed, og som forstyrrede Staten Arkansas' Fred og var imod dens Værdighed.

J. P. Henderson, Anklagerens Sagfører."

Hr. Scoles blev erklæret skyldig. Han appellerede til Statens Højesteret. Den 30te Oktober blev Omgangsrettens Dom stadfæstet af Højesteretten. Henimod 20 Retssager af samme Beskaffenhed som Hr. Scoles ventede i de forskjellige Omgangsretter, indtil hans Sag blev afgjort i Højesteretten. Alle disse Retssager bleve nu behandlede. I Anledning heraf anføre vi følgende Kjendsgjerninger:

Anden Retssag.

Allen Meeks, Star of the West, Ark.

Hr. Meeks har boet i Arkansas siden 1856 saa nær som et Aar. Han har været Fredsdommer i flere Aar baade før og efter Krigen. Da han blev Syvende-Dags Adventist, afslog han at beklæde Embedet længere, fordi de Pligter, det medførte, kom i Strid med Sabbatens Helligholdelse.

Hr. Meeks blev anklaget af Omgangsretten ved Juli-Terminen i 1885 for Sabbatsovertrædelse. Han blev arresteret i November 1885. Han maatte stille $500 Sikkerhed for at møde i Januar. Den Forbrydelse, han var bleven anklaget for, var, at han havde plantet Kartofler om Søndagen — den tredje Søndag i Marts 1885. Arbejdet blev udført ved Hr. Meeks eget Hus, som laa mindst to og en halv Mil fra enhver Landevej og ethvert Sted for offentlig Gudstjeneste.

Den omtalte Dag besøgte Hr. La Fever og hans Hustru Hr. Meeks i hans Hjem og fandt Hr. Meeks i Færd med at plante Kartofler. Hr. Meeks holdt op med at arbejde og tilbragte Resten af Dagen i Samtale med Hr. La Fever. Siden efter meldte La Fever Hr. Meeks til den store Jury, og som en Følge heraf blev Hr. Meeks anklaget. Den fjerde Mandag i Januar fremstillede Meeks sig for Dommeren Herne. Hans Sag blev henlagt, indtil Scoles' Sag blev afgjort i Højesteretten.

Tredje Retssag.

Joe Mc Coy, Magnet Cove, Ark.

Hr. Mc Coy flyttede fra Louisville, Ky., til Arkansas i 1873. Han var Politibetjent i syv Aar, og to Terminer var han Fredsdommer i Hot Spring County. Han blev anklaget for Sabbatsovertrædelse ifølge Hr. Thomas Garrets Vidnesbyrd. Den særskilte Forbrydelse, han blev anklaget for, var, at han havde pløjet om Søndagen. Hr. Weatherford, et Medlem af Methodistkirken, var Vidne. Arbejdet blev udført en halv Mil fra enhver Landevej og aldeles afsondret fra ethvert Sted for offentlig Gudsdyrkelse.

Hr. Weatherford gik ud i Marken, hvor Hr. Mc Coy pløjede, og tilbragte flere Timer, i det han gik omkring med ham, medens han pløjede. Han blev indkaldt af den store Jury som et Vidne i Sagen. I September 1885 blev Hr. Mc Coy arresteret og maatte stille Kaution for, at han skulde møde senere. Da han mødte i Rettens Februar-Termin tillige med andre, blev hans Sag henlagt, indtil der faldt Dom i Højesteret.

Hr. Mc Coy ejede en liden Landejendom og et Spænd Heste. Da han tænkte, at det hele snart vilde blive opslugt af Bøder og Omkostninger, saa kunde han ikke godt tillade al sin Ejendom at gaa tabt paa denne Maade, dersom han skulde udføre sin Pligt mod sin Familie og følge sin Samvittigheds Overbevisning om Ret og Pligt; ej heller havde han Raad til at tabe en hel Dag hver Uge. Han besluttede derfor at forlade sin Ejendom, saa at den kunde tilfredsstille Lovens Krav paa ham i dette Tilfælde, og forlade Staten. Han haabede paa denne Maade i det mindste at beholde sine Heste og sin personlige Ejendom. Ifølge Hr. Dan. T. Jones' Raad og indtrængende Opfordring vendte Hr. Mc Coy tilbage til Hot Spring County paa den Tid, han skulde fremstille sig, i Februar 1887,

og antog Dommen, som faldt efter Anklagen. En Del af Omkostningerne blev eftergiven, og Mulkten og Resten af Omkostningerne betalte Hr. Jones, hvorpaa Hr. Mc Coy blev sat fri.

Hr. Mc Coy sagde til Hr. Jones med Taarer i sine Øjne, at medens han var et uomvendt og ugudeligt Menneske, var der ingen, som søgte at gjøre ham Skade, men saa snart han vendte om og søgte at leve for Herren, blev han anklaget og straffet for det

Fjerde Retssag.

James M. Pool.

James M. Pool, som helligholdt Sabbaten, blev anklaget for Sabbatsovertrædelse i Efteraarets Retstermin af Omgangsretten, som blev holdt i Fayetteville. Han forlangte ikke nogen Prøve for Jury. Det eneste Vidne i denne Sag var J. W. Cooper. Cooper var et Medlem af den presbyterianske Kirke og troede, at han var syndfri. Han gik til Pools Hus Søndag Morgen for at kjøbe Tobak og fandt, at Pool hyppede i sin Have. Dette bevidnede han for Retten, hvor Hr. Pittman var Dommer. Dommeren tog Anklagen gyldig, erklærede Pool for en Overtræder og dømte ham til at betale en Dollar og Omkostningerne, hvilket i alt beløb sig til $30.90.

Femte Retssag.

James A. Armstrong, Springdale, Ark.

Hr. J. A. Armstrong flyttede fra Warren Co. til Springdale, Ark., i 1878. I Sept. 1884 forenede han sig med Adventistmenigheden i Springdale. I November 1885 blev han anklaget af den store Jury for Sabbatsovertrædelse. Den 13de Februar 1886 blev han arresteret og holdt under $250 Kaution for at møde igjen i Maj-Terminen. Den særskilte Forbrydelse, hvorfor han blev anklaget, var, at han gravede

Kartofler op paa sin Mark om Søndagen. Millard Courtney var det Vidne, som anklagede ham. Hr. Armstrong havde Kontrakt paa at bygge Skolehuset i Springdale. Hr. Courtney tillige med en Ven gik til Armstrongs Hus om Søndagen for at slutte Kontrakt om at lægge Zinktag paa Skolehuset. Fra Huset gik de ud i Marken, hvor Hr. Armstrong var i Færd med at optage Kartofler. Her talede de sammen om hele Arbejdet, og Kontrakten om Taget blev afsluttet. Derefter blev denne samme Courtney Anklager og Vidne mod Hr. Armstrong, fordi han havde arbejdet om Søndagen.

Den første Mandag i Maj mødte Hr. Armstrong for Dommer Pittman i Fayetteville. Han forlangte ingen Jury, men overlod til Retten at dømme i hans Sag. Dommer Pittman paalagde Hr. Armstrong $26.50 i Bøder og Omkostninger, hvorpaa han blev frigiven.

Sjette Retssag.

William L. Gentry.

Hr. Gentry havde været Borger i Arkansas siden 1849. Han havde tjent som Fredsdommer i otte Aar, hvorefter han frabad sig dette Embede. Han havde tjent som Hjælpedommer i Countyretten i to Aar. Han havde været Syvende-Dags Adventist siden 1877 og var et Medlem af Menigheden i Star of the West, Pike Co., Ark.

I Januar-Retsterminen for Omgangsretten 1886 blev han anklaget af den store Jury for Sabbatsovertrædelse. Hans særegne Forbrydelse var, at han havde pløjet paa sit eget Land den 2den Juli 1886. Han blev arresteret og maatte stille $500 Sikkerhed for at møde ved Juli-Retsterminen. Efter hans eget Forlangende blev hans Sag henlagt, indtil Højesteretten fik afgjort Hr. Scoles' Sag.

Hr. Gentry antog Dommen, men havde ikke Penge nok til at betale Bøder og Omkostninger. Dommer Herne befalede, at

den anklagede skulde holdes i Arrest, indtil Bøderne og Omkostningerne bleve betalte. Arrestforvareren havde Tillid til Hr. Gentry og lod ham gaa omkring i Byen. Den sidste Dag Retten blev holdt, underrettede Arrestforvareren ham om, at dersom han ikke betalte Bøderne og Omkostningerne, saa maatte han leje ham bort. Loven i Arkansas byder i saadanne Tilfælde, hvor vedkommende ikke kunne tilfredsstille Lovens Fordringer, at Arrestforvareren skal fremstille dem offentlig og sælge dem til den højest bydende. Budet har Hensyn til, hvor meget vedkommende vil betale om Dagen. De maa da arbejde efter samme Regler som Forbrydere i Tugthusene. Hr. Gentry var 65 Aar gammel og ønskede ikke at blive behandlet saa barbarisk. Han betalte derfor to Dollars (det var alle de Penge, han havde), og gav dem et skriftligt Bevis for de øvrige $26.80, som han skulde betale.

Syvende Retssag.

Ples. A. Pannell, Star of the West, Ark.

Hr. Pannell, en Sabbatsholder, blev anklaget af den store Jury i Januar 1886 for Sabbatsovertrædelse. Den særegne Forbrydelse, han blev anklaget for, var, at han pløjede paa sin Mark om Søndagen. Han blev arresteret og maatte stille $250 Sikkerhed for at møde. Efter hans Forlangende blev hans Sag henlagt, indtil Højesteretten havde afgjort Scoles' Sag. Han mødte ved Januar-Terminen i 1887 og antog Dommen. Hans Bøder og Omkostninger beløb sig til $28.80. Da han ikke kunde betale, blev han holdt i Arrest fire Dage, hvorpaa man underrettede ham om, at dersom han ikke ordnede Sagen tilfredsstillende, vilde han blive solgt og maatte arbejde for 75 Cents om Dagen (da Loven ikke tillader Arrestforvarere i saadanne Tilfælde at modtage mindre end denne Sum), indtil Bøderne og Omkostningerne vare betalte. Hr. Pannell betalte to Dollars i Penge og gav skriftlig Bevis for Resten, $25.80, hvorpaa han blev sat fri.

Ottende Retssag.

J. L. James, Star of the West, Ark.

Hr. James, en Syvende-Dags Adventist, blev anklaget for den store Jury i Januar 1886 for Sabbatsovertrædelse. Hans særskilte Forbrydelse var, at han havde gjort Snedkerarbejde om Søndagen. Anklagen var grundet paa Vidnesbyrd fra Hr. Powers, som var Prædikant i en Baptistmenighed. Hr. James arbejdede paa et Hus, som tilhørte en Enke, der boede nær ved Hot Springs Jærnbane. Han udførte Arbejdet uden at forlange Betaling, da hun var en fattig Enke, og han ønskede at hjælpe hende. Hun var et Medlem af Methodistmenigheden. Hr. James arbejdede i Regnen for at udføre dette, fordi Enken skulde strax kastes ud af det Hus, hvori hun boede, og ikke havde noget Sted, hvor hun kunde finde Ly for sig og sin Familie. Anklageren, Hr. Powers, boede omtrent 900 Alen fra det Sted, hvor Arbejdet blev udført. Paa den samme Søndag havde han baaret Brænde 120 Fod fra, hvor Hr. James arbejdede, og havde hugget det i Stykker for hans Øjne.

Hr. James blev arresteret og stillede Sikkerhed for at møde i Retten. Han mødte for Dommer Wood i Omgangsretten i Januar-Terminen 1886. Hans Sag tillige med nogle andres blev henlagt, indtil Højesteretten havde afgjort Scoles' Sag. Han mødte den første Mandag i Februar 1887. Han antog Dommen, og Bøderne og Omkostningerne bleve betalte.

Niende Retssag.

Z. Swearingen.

Hr. Z. Swearingen var Medlem af Syvende-Dags Adventistmenigheden. Han rejste fra Michigan til Arkansas i 1879 og nedsatte sig paa en lille Landejendom elleve Mile Syd for Bentonville. Han og hans Søn Franz, 17 Aar gammel,

bleve anklagede af den store Jury ved April-Terminen for Omgangsretten i 1886. De vare beskyldte for Sabbatsovertrædelse, i det de havde udført andet Arbejde end det, som henhørte til almindelige Husholdningspligter eller daglig Bekvemmelighed, Nødvendighed eller Godgjørenhed, den 14de Feb. 1886 og som forstyrrede Staten Arkansas' Fred og var imod dens Værdighed, og den samme Dag var en Søndag. De bleve begge arresterede i Maj mod $250 Kaution for at sikre deres Møde ved Omgangsrettens Efteraarstermin. Den 27de Sept. 1886 mødte de anklagede for Dommer Pittman.

J. G. Cowen, Vidne for Staten, bevidnede, at han havde set, at Hr. Swearingen og hans Søn kjørte Stænger til et Gærde Søndagen den 14de Feb. 1885. Hr. J. W. Walker, som var Sagfører for de anklagede, forklarede for Juryen, at de anklagede samvittighedsfuldt helligholdt den syvende Dag i Ugen som Sabbat i Overensstemmelse med den Menigheds Tro og Lære, hvilken de tilhørte. Den Sagfører, som anklagede dem, sagde til Juryen, at det var en af disse Advent-Retssager. Juryen dømte de anklagede skyldige. Da Hr. Swearingen ikke havde Penge til at betale Bøderne og Omkostningerne for sig selv og sin Søn, hvilke beløb sig til $34.20, bleve de bragte i Arrest, indtil de skaffede Pengene.

De bleve satte i Arrest den 1st Oktober 1886. Den 13de i samme Maaned lagde Arrestforvareren Beslag paa en Hest, som tilhørte Hr. Swearingen. Den 25de i samme Maaned solgte han den for $26.50. Saaledes skyldte Hr. Swearingen endnu $7.70. Dog bleve baade han og hans Søn løsladte samme Dag, som Hesten blev solgt. Den 15de December kom Fangevogteren i Hr. Swearingens Hus og fremlagde en Regning paa $28.95. Af dette Beløb var $21.25 Kostpenge for Hr. Swearingen og hans Søn, medens de vare i Arrest, og 7.70 var Restbeløbet af Bøderne. Hr. Swearingen havde ikke Penge til at betale Regningen med. Fangevogteren tog derfor

hans anden Hest, Seletøj og Vogn samt en Ko og en Kalv. Imidlertid samlede Hr. Swearingens Brødre Penge til at betale Regningen Dagen før Salget.

En Ting ved denne Sag bør man især lægge Mærke til. Det Vidne, efter hvis Vidnesbyrd disse Personer bleve dømte, sagde, at han saa, at de kjørte Stænger til et Gærde Søndagen den 14de Februar. Men den Lov, hvorefter de bleve dømte, blev først Lov den 3dje Marts og blev underskreven af Gouvernøren den 7de Marts. Saaledes bleve de dømte for Arbejde, som blev udført sytten Dage, før den Lov, hvorefter de bleve dømte, fik Tilværelse.

Tiende Retssag.

J. L. Benson.

I Maj 1886 blev Hr. Benson og en af hans Arbejdsmænd arresterede og anklagede for Sabbatsovertrædelse. De bleve bragte til Fort Smith og fremstillede for en Fredsdommer. Hr. Benson var ikke paa denne Tid Medlem af nogen Menighed. Han bekjendte sig ikke til nogen Tro eller nogen Religion og helligholdt ikke nogen Dag. Han havde gjort Kontrakt om at male Jærnbanebroen over Arkansas-Floden, ved Van Buren, Ark. Han satte sine Folk til Arbejde paa Broen hver Dag i Ugen, ogsaa paa Søndagen. Dommeren forhørte dem ikke paa nogen Maade eller spurgte dem, enten de vare skyldige eller ikke; men han læste en Paragraf af Loven for dem og sagde, at han vilde gjøre Bøderne saa smaa som muligt, saa at de med Omkostningerne beløb sig til $4.75 for hver. De vilde ikke betale Bøderne og bleve satte i Forvaring af Arrestforvareren. Han lod dem have Frihed og forlangte blot, at de skulde møde paa Dommerens Kontor til en vis Tid. Hr. Benson telegraferede til den øverste Bestyrer for Jærnbanen angaaende denne Sag, og han telegraferede til sin Sagfører der i Staden, at han skulde tage sig af Sagen.

Hr. Benson og hans Mænd mødte for Dommeren, for at Sagen kunde blive undersøgt. Sagføreren sagde til Dommeren, at det var en Skam at arrestere dem, fordi de arbejdede paa Broen, da de resikerede deres Liv for at ernære deres Familier, og det offentlige Arbejde i deres egen By blev fornemmelig udført paa Søndagen.

De forlangte en Jury, og Sagen skulde afgjøres næste Dag.

De bleve ikke opfordrede til at stille nogen Sikkerhed og kunde gaa omkring efter eget Behag. Næste Dag samledes Juryen, og Forhøret begyndte. Arrestforvareren var det fornemste Vidne, og han aflagde Ed paa, at han saa, at de arbejdede paa Søndagen. Juryens Erklæring lød, at de vare blevne enige om at være uenige. Dette var paa Onsdagen. Den følgende Mandag blev der nyt Forhør. Ej heller denne Gang blev der fordret nogen Kaution. De anklagede mødte til bestemt Tid og paastode, at de vare ikke skyldige, hvorpaa Dommeren lod dem gaa, efter at han havde givet dem en lille Irettesættelse.

Siden den Tid er Hr. Benson bleven en Syvende-Dags Adventist, og han vilde næppe slippe saa let, dersom han nu blev anklaget.

Ellevte Retssag.

James A. Armstrong, anden Gang.

Den 9de Juli 1886 blev Hr. Armstrong arresteret anden Gang for at have arbejdet paa Søndagen den 27de Juni og blev fremført for Borgermesteren, E. L. Staples. Da han blev fremstillet for Borgermesteren, bad Hr. Armstrong om at se Arrestordren. Men Borgermesteren svarede, at han havde selv set, at Hr. Armstrong arbejdede i sin Have om Søndagen, og at Hr. A. J. Vaughn havde henledet hans Opmærsomhed paa Armstrong, medens han arbejdede, og havde sagt: Se nu

til, at du gjør din Pligt. Dette gjorde en skriftlig Arrestordre unødvendig. Borgermesteren handlede som Fredsdommer og ledede Forhøret. A. J. Vaughn var det første Vidne.

Fredsdommeren. — „Hvad ved De om, at Hr. Armstrong arbejdede Søndagen den 27de Juni?"

Vaughn. — „Jeg saa slet ikke Armstrong hele Dagen. Jeg hørte blot, at han arbejdede."

J. J. Gladden var det næste Vidne, som blev kaldt frem.

Dommeren. — „Hvad ved De om, at Hr. Armstrong arbejdede, Søndagen den 27de Juni?"

Gladden. — „Da jeg var paa Stationen, saa jeg en Mand, som arbejdede i Hr. Armstrongs Have, men jeg er ikke vis paa, hvem det var."

Millard Courtney var det næste Vidne.

D. — „Sig os, hvad De ved om, at Hr. Armstrong arbejdede den omtalte Søndag."

Courtney. — „Da jeg stod paa Fortovet ved Stationen, saa jeg, at der var nogen, som hyppede i Hr. Armstrongs Have, men jeg ved ikke bestemt, hvem det var."

Da Vidnerne, som vare indkaldte, ikke vare i Stand til at bevise noget, blev Sagen udsat, medens Politibetjenten gik ud for at finde nogle andre Vidner. Han bragte Gideon Bowman, til hvem Dommeren henvendte følgende Spørgsmaal:

D. — „Ved De noget om, at Hr. Armstrong udførte noget andet Arbejde end almindelige Husholdningspligter til daglig Nødvendighed, Bekvemmelighed eller Godgjørenhed paa den kristne Sabbat den 27de Juni?"

Bowman. — „Ja, Jeg gjør."

D. — „Sig, hvad De saa."

B. — „Jeg kom ind i Byen, efter at jeg havde været Øst paa, og da jeg gik forbi Hr. Armstrongs Hus, saa jeg, at han hyppede i sin Have."

D. — „Gjenkjender De denne Person som J. A. Armstrong?"

B. — „Ja, jeg gjør."

Her ophørte Anklageren med sit Forhør, og Hr. J. G. Wood begyndte Kontraforhør til Fordel for den anklagede.

Wood. — Hr. Bowman, De sagde, at De kom langs med Vejen fra Øst, da De saa, at Hr. Armstrong arbejdede i sin Have?"

B. — „Ja."

W. — „Var De paa Vej til Byen?"

B. — „Ja."

W. — Omtrent hvor lang Tid tog det Dem at gaa forbi Hr. Armstrongs Hus, og hvor længe saa De, at han arbejdede?"

B. — „Det kan jeg ikke sige."

W. — „Tror De, at det varede to Minutter eller længere?"

B. — „Det ved jeg ikke; det kan jeg ikke sige."

W. — „Kunde det muligvis have været længere end et Minut."

B. — „Det ved jeg ikke; det kan ogsaa være lige meget; jeg er ikke her for at blive pumpet."

W. — „Vi ønske blot at vide Sandheden i denne Sag. Er De vis paa, at det var Hr. Armstrong, De saa, som hyppede? Kan det ikke have været en anden Mand?"

B. — „Nej, jeg tager ikke Fejl; jeg ved, at det var J. A. Armstrong."

W. — „Hvad bestilte han?"

B. — „Jeg fortalte Dem, at han hyppede."

W. — „Hvad hyppede han? Var det Majs, eller tog han blot nogle Kartofler op til sin Middagsmad?"

B. — „Han hyppede, og det er nok."

Fredsdommeren afbrød nu Hr. Woods og sagde:

„Det synes, Hr. Woods, at De prøver paa at vise, at Hr. Armstrong blot tog nogle Kartofler op til sin Middagsmad. Dersom det var Tilfældet, og han udførte sit Arbejde for Bekvemmelighed, Nødvendighed eller Barmhjærtighed, saa kan han bevise det."

W. — „Undskyld, Hr. Dommer, men Hr. Armstrong er ikke her for at bevise det, som han nægter. Loven tillader ham at udføre saadant Arbejde, som tjener til Nødvendighed, Bekvemmelighed eller Barmhjærtighed, og indtil det bliver tydelig bevist, at han har overtraadt denne Lov, hvilket hidtil ikke er blevet bevist, saa er det ikke nødvendigt, at han fremfører noget Bevis. Enhver maa anses for uskyldig, indtil det bliver bevist, at han er skyldig."

D. — „Lader os fortsætte."

W. — „Hr. Bowman, De sagde, at De var paa Vejen, da de saa Hr. Armstrong?"

B. — „Ja."

W. — „Erindrer De, om der var noget Gærde mellem Dem og Hr. Armstrong?"

B. — „Ja, der var."

W. — „Omtrent hvor højt var Gærdet?"

B. — „Det ved jeg ikke."

W. — „Var det et Gærde med fem Brædder?

B. — „Det kan jeg ikke sige."

W. — „Var der et Gærde til mellem Vejen og Haven udenfor Huset og Lodden?"

B. — „Ja, jeg tror, der var."

W. — „Var det andet Gærde af Brædder, eller var det et højt Stakitværk?"

B. — „Det ved jeg ikke, og jeg bryder mig heller ikke derom; det kan være lige meget."

W. — „Jeg forstaar altsaa, at De ved det ikke. Godt, Hr. Bowman, hvilken Tid paa Dagen saa De Hr. Armstrong i Haven?"

B. — „Om Eftermiddagen."

W. — „Omtrent hvilken Tid paa Eftermiddagen? Var det Kl. 1 eller 2 eller senere?"

B. — „Det kan være lige meget; jeg er ikke her for at lade mig pumpe mere; kom blot ud paa Gaden med mig."

County Raadhus og Fængsel i Fayetteville, Arkansas,

hvor Folk indespærredes for Søndagsarbejde, 1885–1887.

W. — „Hr. Bowman, jeg har ingen Lyst til at pumpe noget andet ud af Dem end Sandheden. Var det omtrent Kl. 1 eller 2 om Eftermiddagen, eller var det omtrent 4 eller 5? Vær saa god at sige os det.

B. — Det var mellem Kl. 12 om Middagen og Solens Nedgang, det er nær nok."

Dermed endte Vidnesbyrdene i denne Sag. Hr. Armstrong blev erklæret skyldig og dømt til at betale en Dollar i Mulkt og Sagens Omkostninger, hvilket i alt beløb sig til $4.65. Borgermesteren sagde, at dersom han ikke betalte, saa vilde han sende ham til Countyfængslet og tillade ham en Dollar om Dagen, indtil Mulkten og Omkostningerne bleve betalte.

Politibetjenten hentede strax en Vogn, og fire Timer efter, at han blev arresteret, var Hr. Armstrong paa Vejen til Fængslet i Fayetteville. Han blev indespærret i en Celle tillige med en anden Fange. Der var intet i Cellen uden lidt Straa og et smudsigt Uldtæppe omtrent 30 Tommer bredt, som skulde tjene til Seng for begge. Næste Nat fik han Lov til at ligge i Gangen paa et Stengulv med sin Frakke til Seng og Bibelen til Pude. Den tredje Nat var der en Ven i Byen, som bragte ham en Pude og et Tæppe. Den fjerde Nat bragte hans Ven ham et Tæppe til, og saaledes blev det nogenlunde bekvemt. Den femte Dag om Middagen blev han sat fri.

Da Hr. Armstrong kom tilbage, underrettede Borgermesteren ham om, at hans Mulkt og Omkostninger ikke vare fuldstændig betalte, og at dersom de ikke bleve betalte inden ti Dage, saa vilde de sælge hans Ejendom. Hr. Armstrong appellerede til Omgangsretten, hvor han blev frikjendt, og saaledes slap han for videre Bøder.

Tolvte Retssag.

J. L. Shockey, anden Gang.

I August 1886 mødte Hr. P. Hammond, et Medlem af

Baptistmenigheden, for den store Jury i Hot Spring County og beskyldte J. B. Shockey for, at han havde kjørt Stænger og renset Land paa Søndagen, den første Dag i Ugen, den ellevte Juli 1886. Den store Jury fremlagde en Anklage. Den 14de Dec. 1886 blev Hr. Shockey arresteret og taget til Malvern, hvor han blev sat fast til næste Dag, hvorpaa han stillede Sikkerhed som almindelig og blev sat fri. Det Arbejde, som Hr. Shockey blev anklaget for, blev udført paa et Stykke nyt Land, som han ryddede i Skoven. Det var tre Fjerdedels Mil fra enhver Landevej, over en Mil fra ethvert Sted for offentlig Gudsdyrkelse og aldeles ude af Syne fra disse Steder. Vidnet, Hr. Hammond, gik forbi det Sted, hvor Hr. Shockey arbejdede. Efter at han havde gaaet et Stykke Vej, kom han tilbage og talede til Hr. Shockey om en Hane, som han vilde kjøbe af ham. De afsluttede Handelen, og Hammond lovede at betale Shockey 50 Cents for Hanen.

Shockey blev anklaget og Forhøret bestemt til den 7de Feb. 1887. Denne Sag tilligemed den fornævnte og flere andre, som vare blevne udsatte, indtil Scoles' Sag var bleven afgjort af Højesteretten, bleve fremlagte den 11te Feb., som var bleven bestemt til at afgjøre dem alle.

Imidlertid fik Hr. Dan. T. Jones, Formand for Syvende-Dags Adventisternes Konferens i Missouri, en Samtale med den anklagende Sagfører, Hr. J. P. Henderson, og forklarede ham, hvorledes det hængte sammen med alle disse Retssager. Han viste ham, at Adventisterne vare tro og lydige Borgere i enhver Henseende, undtagen i dette angaaende Søndagsarbejdet; at de anklagede vare fattige og nogle af dem aldeles ude af Stand til at betale Bøderne og Omkostningerne, og derfor maatte de gaa i Fængsel. Han spurgte Hr. Henderson, om han var villig til at give Afkald paa en Del af sit Salær, hvilket var $10.00 for hver Sag, dersom det øvrige blev samlet ved Gaver fra Syvende-Dags Adventister i hele Landet tilHjælp for deres Brødre i Arkansas.

Hr. Henderson erklærede, at dersom disse Retssager havde noget at gjøre med religiøs Forfølgelse, saa vilde han ikke paa nogen Maade tage noget Salær. Han sagde, at han vilde ikke deltage i nogen saadan Handling; men han ønskede nogen Tid for at undersøge Sagen, saa at han kunde være vis paa, at det virkelig forholdt sig saaledes. Efter hans Undersøgelse blev han fuldstændig overbevist om, at det var religiøs Forfølgelse, som laa til Grund for, at disse Mennesker bleve sagsøgte, og han viste sig saa ædelmodig, at han ikke tog noget Salær af nogen.

Da Retssagerne kom frem, toge alle de anklagede imod Dommen, og den Mulkt, som Loven fordrede, blev paalagt. Countysekretæren nøjedes med det halve af sit Salær, Politibetjenten ligeledes med det halve, og den anklagende Sagfører eftergav alt. Dette bragte Omkostningerne ned til omtrent det halve. Det øvrige blev betalt af Penge, som Adventisterne rundt omkring i Landet skjænkede for at hjælpe deres Brødre i Arkansas.

Trettende Retssag.

Alexander Holt, Magnet Cove, Ark.

Hr. Holt, var Syvende-Dags Adventist, og medicinsk Student fra Memphis Hospital og medicinske Højskole, Memphis, Tenn. I 1885 arbejdede han paa en Landejendom i den nordlige Del af Hot Spring Co., Ark. I Februar-Terminen for Omgangsretten i 1886 blev han anklaget for Sabbatsovertrædelse Søndagen den 11te Okt. 1885.

C. C. Kaufman var Anklageren. Hr. Holt havde arbejdet en Søndag nær ved en Landevej, men ikke nærmere end en Mil fra ethvert Sted for offentlig Gudstjeneste. Da Hr. Holt hørte, at der var en Anklage mod ham, ventede han ikke, til Politibetjenten kom for at arrestere ham, men tog en Mand med sig, som vilde gaa i Borgen for ham, og gik ti

Mil til Countysædet. Han spurgte, om der var en Anklage imod ham. Politibetjenten læste Arrestordren for ham. Holt stillede Sikkerhed for at møde ved August-Terminen for Omgangsretten og fik Tilladelse til at gaa.

Ved August-Terminen blev Sagen udsat for at vente paa Højesterettens Dom i Scoles' Sag. I Feb. 1887 blev Holt forhørt i Malvern og dømt til at betale $28.00 i Mulkt og Omkostninger.

Der var flere andre Retssager, men de vare alle af samme Natur, — grundløse Fængslinger som Følge af Oplysninger, hvilke man havde skaffet sig ved List for at tilfredsstille sit religiøse Had.

I Jan. 1887 fremstillede Senator R. H. Crockett et Lovforslag for at gjenindføre den Paragraf, som beskyttede dem, der helligholdt den syvende Dag. Der var blot to Mænd, som stemmede mod dette Lovforslag i Senatet, og begge vare Prædikanter. Den ene af dem var bekjendt med mange, som helligholdt den syvende Dag, af hvilke flere paa den Tid havde stillet Sikkerhed for at møde senere. I privat Samtale tilstod han, at de vare særdeles skikkelige Mennesker og lydige Borgere. Da der blev stemt, bad han om at gjøre nogle Anmærkninger angaaende sin Stemme og sendte følgende Forklaring til Sekretæren:

„Hr. Formand, jeg ønsker at forklare, hvorfor jeg stemmer saaledes. Jeg tror, at den kristelige Sabbat bør helligholdes som en Dag til Gudsdyrkelse, og at glemme dette er at hindre Kristendommens Fremskridt. J. P. Copeland."

Gjenindførelsen af denne beskyttende Paragraf blev heftig modarbejdet af de religiøse Ledere. Redaktøren for Arkansas Methodist erklærede i sit Blad paa den Tid, at Sabbatslovene, saaledes som de vare uden den beskyttende Paragraf, havde gjort godt og vare omtrent saa nær fuldkomne, som vi kunde vente at faa dem under den nærværende Grundlov.

Der er nogle Punkter i disse Tilfælde, som fortjene at omtales.

Først vare alle de, som bleve arresterede og sagsøgte, med to Undtagelser, Personer, der helligholdt den syvende Dag i Ugen som Sabbat. Og i disse to Tilfælde slap de anklagede for at stille Sikkerhed, og de bleve begge frikjendte. Derimod maatte enhver Syvende-Dags Adventist stille mindst $110 Sikkerhed; de fleste maatte stille $250 og nogle $500. Ikke en eneste af dem blev frikjendt, og i alle disse Retssager var der ikke en eneste Anklage, som viste, at det, som de havde gjort, havde forstyrret noget Menneskes Hvile eller Gudsdyrkelse. Alle Anklagerne løde paa en og samme Forbrydelse, nemlig Sabbatsovertrædelse ved at arbejde om Søndagen.

Dersom man havde arresteret andre Mennesker for Søndagsarbejde i Lighed med det Antal Sabbatsholdere, der blev arresteret, og Loven var bleven anvendt ligedan paa alle, saa vilde Ondskaben ikke have været saa aabenbar. Eller dersom de, der ikke holdt den syvende Dag og dog bleve arresterede, vare blevne straffede, saa havde det heller ikke saa aabenbart vist sig som Forfølgelse. Men naar ikke en eneste Værtshusholder blev arresteret i de to Aar, Loven var til i denne Form, og ikke et eneste Menneske, som ikke helligholdt den syvende Dag, blev arresteret, med Undtagelse af de to nævnte Personer, saa kunde intet tydeligere bevise, at Loven blev brugt udelukkende som et Middel til at tilfredsstille et religiøst Had mod en Klasse af Borgere, som ikke gjorde sig skyldige i nogen anden Forbrydelse, end at de bekjendte sig til en anden Religion end Flertallet. Intet kunde mere tydelig vise, at den eneste Hensigt med at tilbagekalde den omtalte Paragraf var at give en Del skinhellige Mennesker Magt til at undertrykke andre Mennesker, hvis Religion de hadede. Dersom der behøves noget til at gjøre Sagen endnu tydeligere, saa kan man finde det i den Fremgangsmaade, man brugte ved Sagsøgningen.

Hr. Swearingen, for Exempel, blev dømt ifølge Vidnesbyrd fra en Mand, som svor, at det Arbejde, hvorfor han blev dømt, blev udført sytten Dage, før Loven traadte i Kraft. Paa den anden Side var der flere Tilfælde, hvor de bleve dømte, efter at Loven var kaldt tilbage.

For det andet vare de, som meldte dem, eller det anklagende Vidne eller begge, i næsten ethvert Tilfælde Mennesker, som arbejdede eller dreve Forretning den samme Dag, undertiden med de selvsamme Personer, som bleve anklagede; og dog bleve de, som holdt den syvende Dag, straffede hver eneste Gang, medens den, som ikke holdt den syvende Dag, men arbejdede eller gjorde Forretninger med den Mand, som blev sagsøgt, gik aldeles fri, og hans Vidnesbyrd blev antaget i Retten mod den anden Mand. Millard Courtney, for Exempel, som var det anklagende Vidne baade mod Armstrong og Elmore, tog en Mand med sig til det Sted, hvor disse Mænd arbejdede, og gjorde der Kontrakt om at lægge Tag paa et Skolehus, og dog blev denne Mands Vidnesbyrd brugt til at dømme disse to Mænd for Arbejde om Søndagen paa selvsamme Tid, som han gjorde Forretning med dem.

Tredje Punkt: J. L. Sockey blev dømt efter Hammonds Vidnesbyrd, som gik til ham, hvor han arbejdede, og kjøbte en Hane af ham.

Fjerde Punkt: J. L. James, som arbejdede i Regnen for ingen Ting, paa det en fattig Enke kunde faa Ly over Hovedet, blev dømt efter Vidnesbyrd fra en Mand, som bragte og huggede Brænde 120 Fod fra den Mand, som blev dømt efter hans Vidnesbyrd.

Femte Punkt: La Fever og hans Hustru besøgte Allen Meeks' Hjem om Søndagen. De fandt Meeks i Færd med at plante Kartofler. Han anvendte det øvrige af Dagen til Samtale med dem, og dog blev Meeks dømt og straffet ifølge La Fevers Vidnesbyrd.

Sjette Punkt: I det ſjette Tilfælde var det anden Gang, Allen Meeks blev ſagſøgt. Riley Warren gik til hans Hus om Søndagen for at tale med ham om at gjøre Kontrakt med en Lærer for den offentlige Skole. I den fortrolige Samtale, ſom de førte, kom Meeks hændelſesvis til at omtale, at hans Vogn var gaaet i Stykker, og at han havde gjort den i Stand om Morgenen. Han blev ogſaa dømt for Sabbatsovertrædelſe ifølge den ſamme Rileys Vidnesbyrd. Paa denne Maade blev Meeks endog tvungen til at vidne imod ſig ſelv, hvilket aabenbart var en Tilſideſættelſe baade af Statens og de Forenede Staters Grundlov.

Syvende Punkt: James M. Pool hyppede i ſin Have paa Søndagen og blev dømt for Sabbatsovertrædelſe ifølge en Mands Vidnesbyrd, ſom var Medlem af en Menighed og bekjendte ſig til at være ſyndfri, og han kom til Pools Hus om Søndagen for at kjøbe Tobak.

Saaledes ſer man i alle diſſe Tilfælde, at Folk, ſom udførte ærligt Arbejde paa deres egen Ejendom paa en Maade, hvorpaa det var umuligt at ſkade noget Menneſke paa Jorden, bleve anklagede, ſagſøgte og dømte ifølge ſaadanne Menneſkers Vidnesbyrd, ſom vare mere ſkyldige, end de anklagede vare, derſom der var nogen Skyld i hele Sagen.

Ej heller ſtandſede Uretfærdigheden her. Højeſteretten ſtadfæſtede de Domme, ſom vare fældede ifølge diſſe Menneſkers uretfærdige Fremgangsmaade, og Højeſteretten ſtadfæſtede dem under den Grundlov, der vidner ſom følger:

„Alle Menneſker have en naturlig og uafhændelig Ret til at tilbede den almægtige Gud efter deres egen Samvittigheds Overbevisning. Intet Menneſke kan med Rette tvinges til at beſøge, bygge eller underſtøtte noget Sted til Gudstjeneſte eller til at opholde noget Præſteſkab mod ſin Vilje. Ingen menneſkelig Authoritet kan i noget Tilfælde eller paa nogen ſom helſt Maade ſtyre eller indblande ſig i Samvittighedens Ret, og Lovene ſkulle ingenſinde give noget Fortrin til nogen religiøs

Anstalt, noget Samfund eller nogen Gudsdyrkelsesmaade frem-
for nogen anden."

Den sidste Del af Højesterettens Dom i ovennævnte Sag lyder som følger:

„Appellantens Argument er altsaa formindsket til dette: At fordi han samvittighedsfuldt tror, at Guds Lov tillader ham at arbejde paa Søndagen, saa kan han ustraffet overtræde den Lov, som erklærer, at det er ulovligt at handle saaledes. Men et Menneskes religiøse Overbevisning kan ikke antages som en Retfærdiggjørelse for, at han udfører en aabenbar Handling, som Landets Lov gjør til en Forbrydelse. Dersom Loven virker strængt, som Love undertiden gjøre, saa er Hjælpemidlet i Legislaturens Hænder. Det ligger ikke indenfor den dømmende Myndigheds Omraade at sige noget om Lovgivningens Visdom. Dette maa Medlemmerne af den lovgivende Forsamling afgjøre, og det eneste Sted, man kan appellere fra deres Bestemmelser, er til Vælgerne."

Saa længe der er en Grundlov, som staar over Legislaturen, og som bestemmer og begrænser dens Magt og beskytter og værner om Borgernes Frihed, saa længe er det Højesterettens Pligt at afsige Dom over Legislaturens Handlinger. Højesteretten i Arkansas har derfor i dette Tilfælde tydelig efterladt at udføre en af de Embedsforretninger, hvortil den blev valgt, eller ogsaa den har omstyrtet Arkansas' Grundlov, og i hvilket som helst Tilfælde har den iklædt Legislaturen med det britiske Parlaments Almagt, hvilket strider mod ethvert Princip i Amerikas Anordninger. Ej heller er Staten Arkansas en Undtagelse i dette Tilfælde; thi dette er en almindelig Fremgangsmaade blandt de forskjellige Højesteretter, naar de søge at støtte Søndagslovene. De kunne ikke støttes ifølge noget amerikansk Princip. I ethvert Tilfælde maa man ty enten til den britiske Statskirkes Principer eller til de britiske Grundsætninger, som overlade al Magt i Lovgivernes Hænder. Men de amerikanske Principer ere meget højere og længere fremskredne

end den britiske Regerings, i det de erkjende, at Grundloven begrænser den lovgivende Magt, og ikke ville have noget at gjøre med Statens og Kirkens Forening. Selvfølgelig have Søndagslove aldrig været og kunne aldrig blive støttede af amerikanske Principer.

Vi have det klareste Bevis for, at denne Anklage mod Arkansas' Højesteret ikke er urigtig. De tre Dommere, som Højesteretten bestod af, vare alle Medlemmer af Juristforeningen af Staten Kansas. Inden tre Maaneder efter, at ovennævnte Dom var fældet, udfærdigede Juristforeningen (en Forening af Statens Jurister) enstemmig en Rapport til Staten angaaende Love og Lovforandringer. Vi have i vor Besiddelse en officiel Afskrift af samme, hvori vi læse følgende under Overskriften Søndagslovene:

„Vor Lov, saaledes som den staar i Mansfields Udtog, bestemmer, at Personer, som ere Medlemmer af et religøst Samfund, der helligholder en anden Dag i Ugen som Sabbat end den kristne Sabbat eller Søndagen, ikke skulle være underkastede denne Lovs Straf (Søndagsloven), naar de blot holde en Dag i syv i Overensstemmelse med deres Menigheds eller Samfunds Tro og Vedtægt." Mansfield Digest, § 1886.

„Denne Lov har været i Kraft, siden Statens Regering blev ordnet, men den blev uheldigvis tilbagekaldt ved Loven den 3dje Marts 1885." Acts 1885, Side 37.

„Jøderne holde sig naturligvis til Bogstaven i det oprindelige Bud, at de skulde ihukomme den syvende Dag i Ugen; men der er ogsaa i denne Stat et lille, men agtværdigt Samfund af kristne, som oprigtig tro, at den syvende Dag er den rette Dag at helligholde, og i Retssagen Scoles imod Staten var vor Højesteret tvungen til at stadfæste en Dom mod et Medlem af en af disse Menigheder, som tilbad Gud efter sin egen Samvittigheds Overbevisning, og som antog, at hans Handlemaade var støttet af gode theologiske Beviser. Det er meget klart, at det System, som nu er traadt i Kraft, hvilket har Spiren i sig til religiøs Forfølgelse, er en Levning fra Middelalderen, da man mente, at man kunde gjøre Menneskene

rettroende ved en Lov fra Parlamentet. Selv i Massachusetts, hvor Søndagslovene altid ere blevne indskærpede med stor Strænghed, er der Undtagelser i Loven til Gunst for de Mennesker, som helligholde en anden Dag i Stedet for Søndagen. Det er vor Overbevisning, at Loven burde gjenoprettes, saaledes som den stod i Mansfields Udtog med et saadant Tillæg, som vilde forbyde Salget af Spiritus om Søndagen, hvilket muligvis var Hensigten med at tilbagekalde den ovennævnte Paragraf."

Arkansas' Grundlov siger, at „alle Mennesker have en naturlig og uafhændelig Ret til at tilbede den almægtige Gud efter deres egen Samvittigheds Overbevisning." Denne Beretning fra Juristforeningen siger: „I Sagen Scoles imod Staten var vor Højesteret tvungen til at stadfæste en Dom mod et Medlem af en af disse Menigheder, fordi han tilbad efter sin egen Samvittigheds Overbevisning."

Medlemmerne af Højesteretten vare tillige Medlemmer af Juristforeningen. Saaledes tilstode de i denne Beretning, at de stadfæstede en Dom mod en Mand, fordi han gjorde noget, som Grundloven udtrykkelig erklærer, at alle Mennesker have en naturlig og uafhændelig Ret til at gjøre. Dette beviser, at Medlemmerne af Højesteretten i Arkansas i 1885 ikke forstode de første Principer af Grundloven.

Anklagens Form var den samme i ethvert Tilfælde som i Scoles' Retssag. Staten Arkansas erklærede altsaa, at det var mod dens Fred og Værdighed, at et Menneske arbejdede rolig og fredelig paa sin egen Ejendom om Søndagen med at optage Kartofler, pløje og lignende. Dette gjør ærlig Beskæftigelse til Forbrydelse, fredeligt Arbejde til Forstyrrelse og giver Præmie for Lediggang og Ligegyldighed. Naar nogen Stat eller noget Samfund erklærer, at det er mod den Stats eller det Samfunds Værdighed, at et Menneske beskæftiger sig med en ærlig Forretning paa sin egen Ejendom paa nogen Dag, saa synes vi, at jo mindre Værdighed af den Slags Sta=

ten besidder, desto bedre vil det være for alle vedkommende. Og naar saadanne Ting betragtes som Forbrydelser mod nogen Stat eller noget Samfunds Fred, saa maa den Stat eller det Samfund bestaa af meget pirrelige Folk.

Sandheden er denne — og hele Historien med disse Retssager beviser det — at alle disse Sagsøgninger fra først til sidst blot vare et Udbrud af den Ufordragelighed og Lyst til Forfølgelse, som altid ytrer sig, naar et eller flere religiøse Samfund kunne styre den borgerlige Magt. Den Underretning, som Anklagerne vare grundede paa, blev given paa en underfundig Maade, aldeles i samme Aand som Inkvisitionen. Anklagen selv er naragtig i sin Form og en Skamplet paa Retfærdighed. Den hele Affære passer bedre for den mørke Tidsalder end for en civiliseret Nation i vore Tider. Og Højesterettens Dom, som stadfæstede Underrettens Domme, blev afsagt af Dommere, som modsagde sig selv inden tre Maaneder, og strider, som vi allerede have vist, fuldstændig mod Grundlovens første Principer. Ej heller kunne vi sige, at Arkansas er værre i disse Henseender, end nogen anden Stat vilde have været under samme Omstændigheder." Religiøse Sværmere i Arkansas ere ikke værre end religiøse Sværmere i andre Stater, og dersom Kongressen vilde stadfæste den religiøse Lovgivning saa vidt, at den vilde gjøre Blairs Søndags-Lovforslag til Lov, og de Principer, det indeholder, bleve gjennemførte i alle Staterne, saa vilde Arkansas' Historie fra 1885 til 1887 blive gjentaget i hele Landet.

Den 10de April 1858 udgav Legislaturen i California en Lov, som indskærpede Sabbatens Helligholdelse. Californias Grundlov erklærer, at „det skal altid være tilladeligt i denne Stat at bekjende sig frit til hvilken som helst Religion og holde Gudstjeneste efter Ønske." En Jøde ved Navn Newman, blev overbevist om, at han havde solgt Varer om

Søndagen i Sacramento. Da han blev arresteret, blev hans Sag fremlagt for Højesteretten som en ulovlig Sag. De havde ingen Ret til at fængsle ham, fordi Loven stred mod Grundloven. Flertallet i Højesteretten — Dommer Terry og Dommer Burnett — stemmede for hans Frigivelse, og hver af dem skrev sin Grund særskilt. Ingen kan med Rimelighed modsige disse Grunde; thi de ere aldeles overensstemmende med Grundlovens Principer og med selve Retfærdigheden. Stephen, som nu er Meddommer i de Forenede Staters Højesteret, var paa den Tid det tredje Medlem af Californias Højesteret. Han tilkjendegav en forskjellig Mening, idet han indtog selvsamme Standpunkt som Arkansas' Højesteret med Hensyn til Legislaturens Almagt, og paastod med fuldt Alvor, at Udtrykket „den kristne Sabbat", som fandtes i Loven, ikke var en Forskjel eller Begunstigelse til Fordel for nogen Religionsbekjendelse eller Gudsdyrkelse.

Principerne i denne modstridende Mening saa vel som i Arkansas' Højesteretsdom ere aldeles fejlagtige og have sit Udspring fra Statskirkens Principer og fra det britiske Parlaments Herredømme, og de stride aldeles mod amerikanske Principer.

Og dog maa vi gjentage, at Søndagslovene have aldrig været og kunne aldrig blive understøttede paa nogen anden Grund, hvilket er det samme som at sige: der er ingen Grund i Ret eller Retfærdighed for nogen Søndagslov eller Sabbatslov eller Herrens-Dags-Lov under nogen borgerlig Regering paa denne Jord.

Beretning fra Kongressen. — Postforsendelse om Sabbaten.

Som en passende Slutning paa vor Afhandling om denne Gjenstand indføre vi en Del af en Beretning fra de Forenede Staters Senatskomité angaaende samme Gjenstand i deres

Møde i 1828–29. Deres Argumenter kunne ikke modsiges, og de Principer, de fremholdt, bør netop paa denne Tid betragtes med stor Flid af enhver amerikansk Borger.

„Senatet skred til Betragtningen af følgende Beretning og Beslutning, som blev fremlagt af Hr. Johnson, med hvilken Senatet stemmede overens:

Den Komité, hvortil de forskjellige Ansøgninger angaaende Postforsendelse paa Sabbaten eller den første Dag i Ugen bleve henviste, afgiver følgende Beretning:

„At der behøves nogen Hvile fra Livets daglige Forretninger anerkjendes i Almindelighed, og denne Sandhed stadfæstes ved Skik og Brug blandt alle Nationer, baade kristne og hedenske. Man har ogsaa antaget én Dag i Ugen som en passende Tid, og i Overensstemmelse med det, som det store Flertal af Borgere i dette Land ønsker, er den første Dag i Ugen, som almindelig kaldes Søndag, bleven bestemt til dette Øjemed. Dette Princip er blevet stadfæstet af den nationale Legislatur saa vidt, at det er tilladt paa den Dag at lægge alle offentlige Forretninger til Side undtagen i Tilfælde, hvor det er absolut nødvendigt eller til stor offentlig Nytte at fortsætte dem. Dette Princip ønsker Komitéen ikke at forstyrre. Dersom det holdes indenfor lovlige Grænser, saa kan det ikke frembringe skadelige Følger. Men man bør imidlertid betænke, at en Regerings rette Formaal er at beskytte alle Mennesker, i det de søge at nyde godt af deres religiøse saa vel som deres borgerlige Rettigheder, og ikke at afgjøre for nogen, enten de skulle agte én Dag højere end en anden eller agte alle Dage lige.

„Vi vide godt, at der er mange forskjellige Anskuelser blandt denne Nations gode Borgere angaaende Sabbatsdagen, og at vor Regering er bestemt til at beskytte den ene lige saa godt som den anden. Jøderne, som i dette Land ere lige saa frie som de kristne og kunne fordre samme Beskyttelse af Loven, tro, at de bør helligholde Sabbaten ifølge det fjerde Bud af deres ti Bud, og i Overensstemmelse med denne Befaling helligholde de den syvende Dag i Ugen, hvilken vi kalde Lørdag. Et Samfund blandt os af kristne, som med Rette omtales for

deres Fromhed, og visselig ere lige saa gode Borgere som nogen anden Klasse, er enig med Jøderne om Sabbatens moralske Forpligtelser og helligholder den samme Dag. . . . Den jødiske Regering var en guddommelig Regering, som indskærpede religiøse Anordninger, og om endskjønt Komitéen haaber, at ingen Del af Borgerne i vort Land vilde være villig til at indføre et religiøst Tvangssystem i vore borgerlige Anordninger, saa bør dog andre Nationers Exempel advare os, saa at vi omhyggelig staa paa Vagt mod de første Hentydninger dertil. Det er Komitéens Mening, at Kongressen ikke kan befatte sig med disse forskjellige Religionsanskuelser. Det ligger ikke indenfor Legislaturens Lovomraade at afgjøre, hvilken Religion der er sand, eller hvilken der er falsk.

„Vor Regering er en borgerlig og ikke en religiøs Statsindretning. Vor Grundlov erkjender, at ethvert Menneske har Ret til at vælge sin egen Religion og at øve den frit uden nogen Forstyrrelse. Hvilke Religionsanskuelser Borgerne end have, og hvor forskjellige de end ere, saa have de lige Ret til at fordre Beskyttelse af Regeringen, saa længe de ikke angribe andres Rettigheder. Man antager, at Postforsendelsen paa den første Dag i Ugen ikke griber ind i noget Menneskes Samvittighedsfrihed. De, som have indsendt Ansøgninger om, at man skal ophøre dermed, synes at være paavirkede af en religiøs Nidkjærhed, som kan være rosværdig, naar den holdes indenfor de rette Grænser; men de indtage et Standpunkt, som bedre passer til en kirkelig end til en borgerlig Statsindretning. De synes flere Steder at fremholde det som en selvindlysende Sandhed, at denne Fremgangsmaade er en Overtrædelse af Guds Lov. Dersom Kongressen paa sin Lovgivnings Omraade skulde antage denne Grundsætning, saa vilde den oprette det Princip, at Legislaturen er den rette Domstol til at afgjøre, hvad Guds Lov er. Dette vilde lede til, at Loven maatte dømme i en religiøs Strid angaaende et Punkt, om hvilket gode Borgere i al Oprigtighed kunne have forskjellige Meninger uden at forstyrre Samfundets Fred eller udsætte dets Frihed for Fare. Dersom dette Princip

en Gang bliver indført, saa er det umuligt at sige, hvor langt det vil gaa.

„Blandt alle de religiøse Forfølgelser, som plette næsten enhver Side af den nyere Tids Historie, har ingen Martyr nogensinde lidt uden for Overtrædelsen af noget, som Regeringen har kaldt Guds Lov. For at forhindre lignende Ulykker i dette Lånd har Grundloven viselig undladt at give vor Regering Magt til at bestemme, hvad Guds Lov lærer. Det er en Ret, som forbeholdes enhver Borger, og saa længe han agter andres Rettigheder, kan han ikke dømmes af nogen menneskelig Domstol for sin Overbevisning. Vidt udstrakte religiøse Foreninger, som arbejde for et politisk Formaal, ere ifølge Komitéens Overbevisning altid farlige. Denne første Bestræbelse af denne Slags fordrer, at vi skulle stadfæste et Princip, hvilket efter Komitéens Mening vilde lægge Grundvolden til farlige Indgreb i Grundloven og i Borgernes religiøse Rettigheder. Dersom vi begunstige det, saa kunne vi med Rette vente, at Regeringens fremtidige Forholdsregler ville blive stærkt udpegede, om ikke tilsidst aldeles styrede af den samme Indflydelse. Al religiøs Despotisme begynder med Forening og Indflydelse, og naar denne Indflydelse begynder at virke paa Landets politiske Anordninger, saa giver den borgerlige Magt snart efter for den; og andre Nationers Skæbne giver os en forfærdelig Advarsel om Følgen deraf.

„Naar Posten forsendes om Lørdagen, kunne Jøder og Sabbatsholdere afholde sig fra at deltage deri og lyde deres Samvittighed. Naar den føres paa den første Dag i Ugen, kan den anden Klasse afstaa paa Grund af lignende religiøse Følelser. Regeringens Forpligtelser mod begge disse Klasser ere de samme, og Komitéen kan ikke opdage noget Princip, ifølge hvilket den enes Paastand skulde respekteres mere end den andens, med mindre man vil indrømme, at Mindretallets Samvittigheder ere mindre hellige end Flertallets.

„Lad den nationale Legislatur én Gang udføre en Hand-

ling, som indbefatter Afgjørelsen af en Religionsstrid, saa har den overskredet sine lovlige Grænser. Man vilde da i dette Land have givet Exemplet og lagt Grundvolden til den Anmasselse af guddommelig Myndighed, som har været en ødelæggende Svøbe for den skjønneste Del af den gamle Verden.

„Vor Grundlov erkjender ingen anden end Overtalelsens Magt til at indskærpe religiøse Anordninger. Lad dem, som bekjende sig til Kristendommen, anbefale deres Religion ved gode Gjerninger, ved kristelig Sagtmodighed, ved et afholdende og helligt Liv. Lad dem forene deres Bestræbelser for at undervise de uvidende, for at hjælpe Enker og faderløse, for at forkynde deres Frelsers Evangelium, i det de anbefale dets Befalinger ved deres daglige Exempel. Regeringen vil udføre sin lovlige Gjerning, i det den beskytter dem. Den vil ikke stride mod dem, og de behøve ikke dens Hjælp. Saa vil deres moralske Indflydelse gjøre meget mere til at fremme Religionens sande Principer end alle Bestemmelser, som de kunne faa Kongressen til at vedtage. De, som have indsendt Ansøgningen, klage ikke over noget Indgreb paa deres egne Rettigheder. De nyde alt, hvad kristne burde forlange af nogen Regering — Beskyttelse mod al Overlast, i det de følge deres Religions Anskuelser.

„Besluttet, at Komitéen fritages fra al videre Overvejelse af dette Æmne.“

Tillæg A.

Vi tilføje her nogle Vidnesbyrd fra bekjendte Borgere i Arkansas, som ikke helligholde den syvende Dag. De angaa Søndagslovenes Virkning, og vise, at vore Beretninger om disse Retssager ikke ere fejlagtige i nogen Henseende.

Vi anføre først et Vidnesbyrd fra Dommer S. W. Williams fra Little Rock. Han er Exdommer af Statens Højesteret og en af de mest fremstaaende Sagførere i Staten.

„Little Rock, Ark., den 21 Marts 1887.

„Pastor Dan. T. Jones!

„Efter Deres Opfordring giver jeg Dem en kort Oversigt af vor Sabbatslovs Historie i 1885. Op til Tiden for Legislaturens Møde i Januar 1885 havde vor Søndagslov altid fritaget fra dens Fordringer saadanne Tilfælde, hvor Personer samvittighedsfuldt holdt den syvende Dag som Sabbat. I Hovedstaden havde det været Tilfælde i mange Aar, at Værtshusholderne tilsidesatte Sabbatslovene. Efter Valget i 1884 begyndte den nyvalgte, anklagende Sagfører i dette Distrikt at indskærpe Lovene meget strængt. Nogle faa jødiske Værtshusholdere trodsede den med Held, medens Legislaturen var samlet. Dette ledte til, at den Paragraf i den gamle Lov, som beskyttede dem, der samvittighedsfuldt helligholdt den syvende Dag, blev aldeles og ubetinget ophævet. Loven blev derefter brugt til at undertrykke de kristne, der holdt den syvende Dag som Sabbat, i en Udstrækning, som forargede Domstolene i hele Staten. Der blev bragt en Prøvesag fra Washington County. Vor Højesteret syntes ikke om at kalde Loven grundlovsstridig, men Dommerne som Mænd og Sag=

førere afskyede den. Dommer B. B. Battle, en af de tre Dommere, var tilligemed Dommer Rose og mig selv Medlemmer af den staaende Komité for Lovreform i Statens Juristforening. Som De ser i vor Beretning, anbefalede vi en Forandring, hvilken Foreningen antog enstemmig. Ved Generalforsamlingens Møde den næste Uge (Januar 1887) fremlagde Senator Crockett et Lovforslag om at tilbagekalde den anstødelige Lov saa vidt, som den angik dem, der helligholdt den syvende Dag; dog skulde den fremdeles forbyde at aabne Værtshusene om Søndagen.

„Med Agtelse,

„S. W. Williams."

I det følgende Brev tilkjendegiver Dommer U. M. Rose, en af Statens ledende Sagførere og Medlem af Komitéen for Lovreform i Statens Juristforening, sin Mening angaaende Grunden, hvorfor Loven blev udstedt, og omtaler tillige sine Anskuelser som Sagfører angaaende, hvorvidt en saadan Lovgivning er passende.

Little Rock, Ark., den 15de April 1887.

„Pastor Dan. T. Jones, Springdale, Ark.

„Deres Brev er modtaget. Den Lov, som blev udstedt i denne Stat i 1885 (hvilken er bleven tilbagekaldt), som fordrede, at alle Mennesker skulle holde Søndagen som Hviledag, selv om de samvittighedsfuldt holdt en anden Dag i Ugen, blev, saa vidt jeg ved, indført, fordi nogle Jøder i denne Stad holdt Værtshuse og andre Forretningshuse aabne om Søndagen. Man siger, at disse Mennesker blot paa Skrømt holdt Lørdag som Hviledag. Om disse Paastande ere sande eller ej, ved jeg ikke. Man fandt, at Loven fra 1885 var trykkende for nogle Personer, der tro ligesom De, at Lørdagen er den kristne saa vel som den jødiske Sabbat, hvorfor den ogsaa blev tilbagekaldt. Det er klart, at den var en uretfærdig Lov for dem saa vel som for Jøder, der vare oprigtige i deres Tro.

„De anmoder mig om at sige min Mening angaaende al saadan Lovgivning som den, der findes i den tilbagekaldte Lov. Ingen kan have større Afsky end jeg for enhver Slags Lovgiv-

ning, som har til Hensigt at hindre en vis Samfundsklasse i at følge deres egne religiøse Meninger. Det er den væsentlige Grundvold for vor Regering, at ethvert Menneske skal have Tilladelse til at tilbede Gud efter sin egen Samvittigheds Overbevisning. Det er i Sandhed meget besynderligt, at paa samme Tid som det Bud, der fordrer, at alle Mennesker skulle holde Sabbaten, blev regelmæssig læst til bestemte Tider i vore Kirker, var der Mennesker, som man sagsøgte og dømte ved vore Domstole, fordi de adløde Budet. Og blandt Jøderne, til hvem Budet blev givet, var Sabbaten den syvende Dag i Ugen.

„Hvad den theologiske Del af Sagen angaar, kan jeg ikke sige noget; men hvad den borgerlige Lov angaar, saa er det min Mening, at al Lovgivning, som forsøger at herske over Menneskenes Samvittigheder og bestemme deres religiøse Pligter, blot kan være en Følge af den Uvidenhed og det Sværmeri, hvilke i flere Aarhundreder viste sig som den værste Forbandelse, der nogensinde har plaget Menneskeslægten.

„Med megen Agtelse Deres,

„U. M. Rose."

Hr. E. Stinson er Landmand og Lærer i Hot Spring County. Han skriver:

„Malcolm, Hot Spring Co., Ark., den 27de Marts 1887.

„Hr. Jones!

„Til Svar paa deres Spørgsmaal vil jeg sige, at siden Tilbagekaldelsen af den beskyttende Paragraf i vore Love, som tillod Personer, der holdt en anden Dag end Søndagen som Sabbat, at passe deres almindelige Arbejde eller Forretning paa den Dag, ere flere blevne anklagede i Hot Spring County. I ethvert Tilfælde have de anklagede Partier været saadanne, som samvittighedsfuldt helligholdt den syvende Dag, saa vidt som jeg kjender dem. Jeg kjender andre, som have arbejdet paa Søndagen, men som ikke helligholdt den syvende Dag, og ingen fremlagde nogen Anklage mod dem. Jeg tror, at de ere blevne sagsøgte mere paa Grund af Lyst til religiøs Forfølgelse end for at beskytte Søndagen mod Vanhelligelse. De Mænd, som ere blevne anklagede, ere alle moralske Mænd og gode

Borgere, som vise Agtelse for Loven, saa vidt jeg ved. Anklagerne vare, saa vidt jeg kan forstaa, af en ondskabsfuld Natur og uden Anledning. Jeg tror, at Søndagslovene uden nogen beskyttende Paragraf ere uretfærdige i deres Natur, og at de forurettige en Klasse af vore Borgere, som vel ikke er talrig, men værdig. Jeg er et Medlem af Baptistmenigheden og helligholder ikke den syvende Dag, men jeg antager med Taknemmelighed den Forandring, som er gjort i vor Stats Love; thi den viser mere Agtelse for alle vore Borgeres samvittighedsfulde Overbevisning. Jeg tror ikke, dersom de samme Handlinger, hvorfor Syvende-Dags Adventisterne bleve anklagede, vare blevne udførte af Personer, som ikke helligholdt den syvende Dag, at nogen vilde have lagt Mærke til dem.

Med Agtelse,

„E. Stinson."

Vi anføre ogsaa et Brev fra Lægen og Ejeren af Potash Sulphur Springs Hotel, et Sanatorium syv Mile Sydøst for Hot Springs. Disse Herrer have begge boet her i mange Aar og ere personlig bekjendte med nogle af dem, som bleve anklagede for Sabbatsovertrædelse i Hot Spring County.

„Potash Sulphur Springs, Ark., Marts 1887.

„Til hvem det maatte angaa:

Vi undertegnede erkjende herved, at den Sagsøgning, som i den senere Tid er bleven ført paa denne Egn mod dem, som holde den syvende Dag, har aabenbaret en religiøs Ufordragelighed og Forfølgelsesaand, hvorom mange tænkte, at den ikke existerede mer paa vor Tid.

„J. T. Fairchild, M. D.
„E. E. Woodcock."

Vi tilføje endnu et Brev fra Hr. Fitzhugh, som var Fredsdommer og Arrestforvarer i Hot Spring County de to Aar, hvori den uindskrænkede Søndagslov var ved Magt. Dette viser, hvorledes de, der bleve anklagede for Sabbatsovertrædelse, bleve agtede som Borgere og Naboer.

„Arkansas Stat, Hot Spring County,

„Salim Township, den 9de April 1887.

„Den 2den Marts 1885 tilbagekaldte Legislaturen i Arkansas den Paragraf i Loven, som tillod Personer at helligholde som Sabbat, hvilken Dag i Ugen de ønskede, og tvang dem til at holde den kristne Sabbat eller den første Dag i Ugen. Denne Forandring virkede trykkende paa en Klasse Borgere i dette County, kjendt under Navn af Syvende-Dags Adventister, som helligholdt den syvende Dag som Herrens Sabbat i Stedet for den første Dag i Ugen. Fem eller sex af dem bleve anklagede (og nogle af dem bleve anklagede anden Gang) af den store Jury af dette County for denne Lovs Overtrædelse. I Sandhed, disse Mennesker vare de eneste, som bleve anklagede for Sabbatsovertrædelse i de to Aar, hvori denne Lov var ved Magt. Jeg var ikke nøje bekjendt uden med en af disse Personer, Hr. John Shockey, som flyttede fra Ohio og bosatte sig omtrent en Mil fra mig for to og et halvt Aar siden. Saa vidt jeg kjendte denne Mands Karakter, vilde den anbefale ham til alle Mennesker. Som Borger anerkjender og lyder han vore Love (med den nævnte Undtagelse); som Nabo havde man Grund til at kalde ham en Samaritan; som kristen lever han strængt efter sin Bekjendelse og beviser sin Tro ved sine Gjerninger.

„Med Agtelse,

„Benj. C. Fitzhugh, Fredsdommer,

„Malvern, Hot Spring Co., Ark."

Tillæg B.

Blairs Lovforslag med de Forandringer, som den amerikanske Sabbatsforening ønsker indførte.

Ved det nationale Møde for Søndagsloven, som blev holdt i Washington, D. C., den 11te til 13de December 1888, blev det oprindelige Blairs Søndagslovforslag behandlet af Prædikanterne med Mrs. J. Ellen Foster som Advokat. De følgende Forandringer bleve foreslaaede og enstemmig antagne den 12te Dec. Dette er taget fra de officielle Beretninger. Forandringerne ere antydede ved Stjærner og fede Bogstaver.

„Et Lovforslag for at give Folket Anledning til at hvile paa **Herrens Dag, almindelig kjendt som Søndag,** og for at **beskytte** dens Jagttagelse som en Dag til Gudstjeneste.

„Herved bestemmer Senatet og Repræsentanthuset for de Forenede Stater af Amerika forsamlede i Kongres, at **om Søndagen** skal ingen Person eller Forening udføre eller tillade at udføre nogen verdslig Gjerning, noget Arbejde eller nogen Forretning * * * med Undtagelse af Nødvendigheds-, Barmhjærtigheds- og Kjærlighedsgjerninger; ej heller skal nogen Person befatte sig med nogen Leg, noget Spil, nogen **Forevisning, Udstilling** eller Fornøjelse, * * * **som er tilgængelig for Offentligheden eller af en offentlig Natur,** i noget Territorium, Distrikt, Skib eller Sted, som udelukkende henhører under de Forenede Staters Domstole; ej heller skal det være lovligt for nogen Person eller Forening at modtage Betaling for Arbejde eller Tjeneste, hvorved denne Paragraf er bleven overtraadt.

„Par. 2. At ingen Post eller Postsager herefter skulle transporteres i Fredstid over nogen Postroute til Lands, ej

heller skulle Postsager samles, sorteres, haandteres eller leveres paa nogen Del af **Søndagen.**

„Par. 3. At al Handel mellem Staterne og med Indianerstammerne * * * ved at transportere Personer eller Gods til Lands eller Vands * * * paa den første Dag i Ugen * * * herved forbydes, og enhver Person eller Forening eller Agent, Tjener eller Betjent for nogen Person eller Forening, som * * * overtræder denne Paragraf, skal straffes med Bøder fra 10 til 1,000 Dollars; og ingen Tjeneste, som udføres ved saadan forbudt Handel, skal være lovlig, ej heller skal nogen Godtgjørelse betales eller kunne inddrives derfor.

„Par. 6. Alt Arbejde eller Tjeneste, som udføres om **Søndagen** som en Følge af Hændelser, Ulykkestilfælde eller uundgaaelig Forsinkelse ved de regelmæssige Forbindelser paa Postrouter eller Rejse- og Befordringsrouter, * * * Forsendelse og Levering af **Mælk før Kl. 5 om Formiddagen og Kl. 10 om Eftermiddagen,** * * * skal ikke betragtes som Overtrædelse af denne Lov, men det samme skal ordnes saaledes, saa vidt muligt, at det kan skaffe hele Folket Hvile fra Arbejde om **Søndagen,** aandelig og moralsk Uddannelse og **Beskyttelse** i at helligholde * * * Dagen."

Grundene for de Forandringer, som saaledes fordres, ere til Dels følgende:

„Af religiøse Hensyn foretrække vi Navnet Herrens Dag eller den kristne Sabbat; men da Udtrykket Søndag allerede er brugt i de nationale Love, synes vi, det er bedre at bruge dette Navn helt igjennem dette Lovforslag med Undtagelse af det dobbelte Navn i Overskriften.

„Ordet fremme i Overskriften gaar udenfor de Grænser, som endog kristne Borgere tro, at Regeringen bør holde sig indenfor med Hensyn til Gudstjeneste, hvorimod Ordet beskytte (se ogsaa den sidste Linie) udtrykker en Pligt, som Regeringen skylder enhver borgerlig Indretning blandt Folket.

„Erfaring for Domstolene har vist, at Ordene Skuespil og Forevisning bør føjes til paa Listen over Søndagsfornøjelser, som forbydes, og Ordet offentlig i Stedet for som forstyrer andre, da den sidste Sætning er tildels

bleven forklaret saaledes, at den fordrer, at Personer, som bo i Nærheden af Søndagsforlystelser eller Skuespil, maa bevidne, at det har forstyrret dem, for at gjøre Anklagen gyldig, hvilket i somme Tilfælde ikke kan ske uden personlig Fare.

„I Paragraf 2 synes vi, at Undtagelserne for Breve, som angaa Sygdomstilfælde o. s. v., ere unødvendige paa vor Tid, da man kan benytte Telegrafen; desuden kunde samvittighedsløse Mennesker benytte sig af dem til at skrive Forretningsbreve, og dette vilde borttage de fleste Fordele af Loven, saa vidt den angaar Posten paa Søndagen.

„I Paragraf 3 synes vi, at de Undtagelser, som ere gjorte, ville i en stor Grad forhindre Lovens Administration. Undtagelserne for Nødvendigheds- og Barmhjærtighedsgjerninger ere én Gang for alle indførte i den første Paragraf. Hentydningen til at forstyrre andre er ikke god, som vi allerede have vist, og Ordene med Forsæt have før været til Anstød i Sabbatslovgivningen, da de fordre Beviser, som ere meget vanskelige at faa med Hensyn til vedkommendes Bevæggrunde og Kundskab om Loven. I andre Love forudsætter man, at Folket kjender Loven, og Lovgiverne bør se til, at Lovene blive bekjendtgjorte for Offentligheden, saa at der ikke gives nogen Anledning til at undslippe paa Grund af Uvidenhed.

„I Paragraf 3 (ligesom i første Paragraf) udelade vi Ordet Herrens Dag, og i Paragraf 6 Sabbaten og bruge det mindre religiøse Udtryk Søndagen, for at Udtrykkene kunne være mere enslydende.

„Angaaende Paragraf 6 synes vi, at Vognene med Iskasser gjøre Søndagsarbejde ved Forsendelse af Fødevarer, som ikke kunne taale Varmen, unødvendigt, med Undtagelse af Mælk; og de nye Vogne med Føde og Vand for Kreaturerne gjøre det samme for de Tog, som føre dem. Saa mange af Staternes Søndagslove have vist sig at være saa godt som til ingen Nytte med Hensyn til at beskytte Folkets Ret til at hvile paa Søndagen og holde Gudstjeneste uforstyrret, fordi der var saa liden Straf fastsat for deres Overtrædelse og saa store Undtagelser fra Regelen, at vi forlange af Kongressen en Lov, som kan vise sig virksom ved sine smaa Undtagelser og store Bøder."

Naar Læseren omhyggelig sammenligner de to, kan han let se, hvilke Forandringer Lovforslaget har undergaaet. Vi have

udeladt Paragrafferne 4 og 5 af det reviderede Lovforslag, fordi de ere de samme som de tilsvarende Paragraffer i det oprindelige Lovforslag med den eneste Undtagelse, at Ordet Søndag er indført i Stedet for Herrens Dag i Paragraf 4, sidste Linie. Vi haabe, at enhver vil grundig undersøge begge Lovforslag tilligemed Komitéens Grunde for Forandringerne. Enhver kan se, at Forandringerne gaa i Retning af større Strænghed. Vi kunne blot lægge Mærke til de vigtigste Punkter.

1. Omendskjønt Forandringen fra Herrens Dag til Søndag er ganske ret, saa er det dog i Grunden slet ingen Forandring, eftersom Udtrykket Herrens Dag bruges i Begyndelsen, og de sige udtrykkelig, at de bruge Ordet Søndag, blot fordi det er Skik og Brug. De forstaa, at den er en religiøs Dag, hvilket antydes ved Ordet Herrens Dag. De ønske Helligholdelsen af den første Dag i Ugen indskærpet, men eftersom Udtrykket Søndag bruges ganske almindelig, saa vil det uden Tvivl lettere blive antaget.

2. Ordet beskytte i Stedet for at fremme dens Jagttagelse som en Dag til Gudstjeneste brugte Komitéen som en Lokkemad, hvilken den fremsatte for dem, som endnu ikke vidste, hvad de skulde tænke angaaende religiøs Lovgivning. Saaledes som det nu staar, er det betydningsløst; thi der findes ikke en Stat eller et Territorium i Unionen, undtagen den eller det vil beskytte al Gudstjeneste, som holdes om Søndagen.

3. Den vigtigste Forandring af alle er den, at de have indsat Ordet offentlig i Stedet for saaledes, at de forstyrre andre, i Paragraf 1. Dette vil visselig gjøre Loven mere virksom. Det er klart, at dersom en Mand arbejdede en Mil fra en Bolig, saa vilde det være meget vanskeligt for Husets Ejer at overbevise blot en almindelig Jury om, at saadant Arbejde forstyrrede ham; men ifølge de forandrede Udtryk i Lovforslaget kan en Mand blive dømt for at have arbejdet paa

en offentlig Plads, dersom blot nogen kommer saa nær, at han kan se ham.

4. Læg mærke til den yderlige Forandring i Paragraf 2. Saaledes, som den er forandret, er den meget gjennemgribende og tilader aldeles ingen Undtagelse. Posten maa slet ikke føres om Søndagen selv i Tilfælde af Sygdom og Død, at ikke et eller andet samvittighedsløst Menneske skulde drive sin Forretning paa den Dag. Dersom man ikke fører Posten, saa vil det naturligvis gjøre ham til en god Mand! Det angaar ikke os, hvorledes de ville gjennemføre denne Lov, men vi kunne ikke andet end undres over, hvad de ville gjøre, naar Søndagen kommer, og et Tog fører Posten inden en vis Stats Grænser, for Exempel San Francisco til Los Angelos. Toget ejes af en Forening og befinder sig ikke i nogen Del af Landet, som er udelukkende under de Forenede Staters Jurisdiktion, og derfor kan man ikke tvinge det til at ligge over. Det eneste, man kan gjøre i Overensstemmelse med dette Lovforslag, vilde være at kaste Posten ud ved den nærmeste Station og lade den ligge der, til Søndagen var forbi.

Dette vilde man imidlertid ikke gjøre. Det, som man vilde gjøre, var, at enhver af de forskjellige Stater udgav Love; som forbød alt Søndagsarbejde indenfor deres Jurisdiktion, og det er netop dette, som disse nidkjære Folk ønske at opnaa. Denne de Forenede Staters Lov er bestemt til et Mønster og en Løftestang, hvorved man vil sikre sig Søndagens Helligholdelse af alle Folk i de Foreneder Stater, enten de ere religiøse eller ikke.

5. Vi ønske ogsaa at henlede Opmærksomheden særskilt paa den sidste Sætning af Grunden, hvorfor denne Forandring fordres. Der siges: „Saa mange af Staternes Søndagslove have vist sig næsten kraftesløse til at beskytte Folkets Ret til at hvile paa Søndagen og holde Gudstjeneste uforstyrret paa Grund af deres smaa Bøder og store Undtagelser, at vi begjære af Kongressen en Lov, som skal vise sig selv virksom ved smaa Undtagelser og store Bøder.“ Her viser Dragens virkelige Aand sig. Denne simple Sætning viser, hvilken Skinhellighed og hvilket Had de besjæles af.

Tillæg C.

Uafhængighedserklæringen.

Naar det i de menneskelige Begivenheders Gang bliver nødvendigt for et Folk at løse de politiske Baand, som have forenet dem med et andet Folk, og at indtage den særskilte og passende Stilling blandt Jordens Magter, hvortil Naturens og Naturens Guds Love give dem Ret, saa fordrer en rimelig Respekt for Menneskeslægtens Meninger, at de skulle fremlægge de Grunde, som tvinge dem til denne Adskillelse.

Vi anse disse Sandheder for selvindlysende, at alle Mennesker ere skabte jævnbyrdige; at de af deres Skaber ere begavede med visse uafhændelige Rettigheder; at til disse høre Liv, Frihed og Stræben efter Lykke. At for at sikre sig disse Rettigheder oprette Menneskene Regeringer, og de erholde sin rette Magt ved Undersaatternes Samtykke; at saa snart nogen Regeringsform kommer i Strid med disse Formaal, har Folket Ret til at forandre eller afskaffe den og at oprette en ny Regering, hvilken de grunde paa saadanne Principer, og hvis Magt de ordne paa en saadan Maade, som de synes vil tjene bedst til at befæste og fremme deres Fred og Lykke. Klogskab fordrer vissellig, at Regeringer, som have været til en lang Tid, ikke skulle forandres af ubetydelige og hurtig forsvindende Grunde; og i Overensstemmelse hermed har al Erfaring ogsaa vist, at Menneskene ere mere tilbøjelige til at taale de Onder, de lide under, saa længe de ere til at udholde, end til at skaffe sig selv Ret ved at afskaffe de Former, som de ere vante til. Men naar en lang Række Forhaanelser og Anmasselser, hvorved man bestandig har søgt at opnaa de samme Hensigter, vise, at Regeringen har fast besluttet at bringe dem under fuldstændig Tyranni, saa er det Folkets Privilegium, ja deres Pligt, at løsrive sig fra en saadan Regering og at skaffe sig nye Mænd, som ville værne om deres fremtidige Tryghed. Saaledes have disse Kolonier taalmodig lidt, og saaledes ere nu de Omstændigheder, som tvinge dem til at forandre den Regeringsform, de hidtil have havt. Den nuværende Konge af Storbritanniens Historie er fuld af gjentagne Fornærmelser og Anmasselser, hvilke alle ligefrem have til Hensigt at oprette et fuldstændigt Tyranni over

disse Stater. For at bevise dette ønske vi at fremlægge adskillige Kjendsgjerninger for en velvillig Verden:

Han har nægtet at give sit Samtykke til de bedste og nødvendigste Love for det offentliges Vel.

Han har forbudt sine Gouvernører at udstede Love, som vare af overordentlig Vigtighed, og som man behøvede øjeblikkelig, med mindre man lod dem henligge uvirksomme, indtil hans Samtykke kunde erholdes; og naar man saa har henlagt dem, har han aldeles efterladt at tage noget Hensyn til dem.

Han har nægtet at udstede andre Love til bedste for store, folkerige Egne, med mindre Folket vilde frafkrive sig Retten til at repræsenteres i Legislaturen; en Ret, som de satte stor Pris paa, og som blot var farlig for Tyranner.

Han har sammenkaldt dem, som skulde udstede Love, paa ualmindelige Steder, ubekjendte og fjærnt beliggende fra Gjemmestedet for deres offentlige Protokoller, ene og alene i den Hensigt at trætte dem, indtil de efterkom hans Fordringer.

Han har gjentagne Gange opløst Repræsentanthusene, fordi de med mandig Fasthed have sat sig imod hans Angreb paa Folkets Rettigheder.

Han har nægtet en lang Tid, efter at de saaledes vare blevne opløste, at tillade Valget af nye Repræsentanter, hvorved den lovgivende Magt, som umulig kan tilintetgjøres, er gaaet tilbage til Folket i Almindelighed, at de maatte udøve den, medens Staten paa samme Tid har været udsat for al mulig Fare ved udvortes Angreb og indvortes Rystelser.

Han har søgt at forhindre disse Staters Befolkning og har i den Hensigt sat sig imod de Love, som vilde give Folket Indfødsret, og nægtet sit Samtykke til andre Love, som opmuntrede deres Indvandring hertil, og har gjort Betingelserne for at aabne nye Landstrækninger for Indvandrere mere vanskelige.

Han har hindret Rettens Administration, i det han har nægtet sit Samtykke til Love for Oprettelsen af Domstole.

Han har gjort Dommere afhængige udelukkende af sin Vilje med Hensyn til at beholde deres Embeder og med Hensyn til Beløbet og Betalingen af deres Salær.

Han har oprettet en Mængde nye Embeder og sendt hele Sværme af Embedsmænd herover for at plage vort Folk og fortære, hvad de ejede.

Han har holdt staaende Hære blandt os i Fredstid uden vor lovgivende Forsamlings Tilladelse.

Han har søgt at gjøre den militære Magt uafhængig af og mægtigere end den borgerlige Magt.

Han har forenet sig med andre for at bringe os under en Domstol, som var fremmed for vor Grundlov og ikke anerkjendt af vore Love, og har givet sit Samtykke til deres forstilte Lovgivning.

Han har indkvarteret store Afdelinger af bevæbnede Tropper blandt os.

Han har beskyttet dem ved forstilt Rettergang mod Straf for ethvert Mord, som de maatte have begaaet paa Indbyggerne i disse Stater.

Han har afskaaret vor Handel med alle Dele af Verden.

Han har paalagt os Skat uden vort Samtykke.

Han har i mange Tilfælde berøvet os Fordelen af Rettergang ved Jury.

Han har ført os over Havet for at sagsøge os for foregivne Forbrydelser.

Han har afskaffet det frie System af engelske Love i en nærliggende Provins, hvori han har oprettet en vilkaarlig Regering og udvidet dens Grænser for paa en Gang at gjøre den til et Exempel og et passende Redskab til at indføre den samme absolute Regering i disse Kolonier.

Han har borttaget vore Frihedsbreve, afskaffet vore bedste Love og indført væsentlige Forandringer i vore Regeringers Magt.

Han har ophævet vore egne Legislaturer og erklæret, at de have fuldstændig Ret til at give os Love i alle mulige Tilfælde.

Han har afsat Regeringen her, i det han har erklæret os udenfor hans Beskyttelse, og har ført Krig mod os.

Han har plyndret vore Have, røvet vore Kyster, brændt vore Stæder og dræbt vore Indbyggere.

Han transporterer nu for Tiden store Hære af udenlandske, lejede Soldater hertil for at fuldføre det dræbende, ødelæggende og tyranniske Værk, han allerede har begyndt, ledsaget af saa megen Grusomhed og Falskhed, at der næppe findes Mage dertil i de mest barbariske Tider, et Værk aldeles upassende for en civiliseret Nations Fyrste.

Han har tvunget vore Medborgere, som ere tagne til Fange paa det aabne Hav, til at bære Vaaben mod deres Fædreland og at henrette deres egne Venner og Brødre eller til at falde selv for deres Hænder.

Han har vækket Oprør blandt os her hjemme og har søgt at faa de ubarmhjærtige, vilde Indianere, hvis velbekjendte Regler for Krig ere uden Forskjel at ødelægge Mennesker af enhver Alder og ethvert Kjøn i enhver Stilling, til at overfalde dem, som bo paa vore Grænser.

Ved ethvert Fremskridt af disse Undertrykkelser have vi ansøgt om Hjælp med de mest ydmyge Udtryk. Vore gjentagne Bønskrifter ere blot blevne besvarede med gjentagne Undertrykkelser. En Fyrste, hvis Karakter saaledes udmærker sig ved alle de Handlinger, som tilhøre en Tyran, er uskikket til at herske over et frit Folk.

Ej heller have vi undladt at paaminde vore britiske Brødre. Vi have advaret dem fra Tid til anden, naar de ved deres lovgivende Magt have for-

søgt at udstrække et uforsvarligt Herredømme over os. Vi have mindet dem om Omstændighederne ved vor Udvandring og Bosættelse her. Vi have appelleret til deres medfødte Retfærdighed og Storm odighed, og vi have besværget dem ved de Slægtskabsbaand, som sammenbinde os, at afstaa fra disse Indgreb i vore Rettigheder, hvilke uundgaaelig vilde afbryde vore Forbindelser og vor Omgang. Men de have ogsaa været døve for Retfærdighedens og Slægtskabets Stemme. Vi maa derfor finde os i det, som er blevet en Nødvendighed, nemlig, at forkynde vor Adskillelse og at betragte dem, ligesom vi betragte den øvrige Del af Menneskeslægten, som Fjender i Krig og Venner i Fred.

Vi Repræsentanter af de Forenede Stater af Amerika, forsamlede i Generalkongress, erklære derfor og forkynde højtidelig i de gode Folks Navn og ved deres Authoritet, som bebo disse Kolonier, i det vi appellere til Verdens højeste Dommer som Vidne til, at alle vore Hensigter ere oprigtige, at disse forenede Kolonier ere og med Rette bør være frie og uafhængige Stater; at de ere løste fra al Lydighed mod den britiske Krone, og at al politisk Forbindelse mellem dem og Storbritannien er og bør være fuldstændig ophævet; og at de som frie og uafhængige Stater have fuld Magt til at begynde Krig, slutte Fred, indgaa i Alliance, oprette Handel og at udføre alle andre Handlinger og Ting, som uafhængige Stater have Ret til at gjøre. Og for at støtte denne Erklæring love vi hverandre gjensidig, i det vi stole fast paa det guddommelige Forsyns Beskyttelse, at ofre vort Liv, vor Ejendom og hellige Ære, naar det behøves.

Navne.

Massachusetts Bay.

John Hancock,
Samuel Adams,
John Adams,
Robert Treat Paine,
Elbridge Gerry.

New Hampshire.

Josiah Bartlett,
William Whipple,
Matthew Thornton.

Rhode Island.

Stephen Hopkins,
William Ellery.

New York.

William Floyd,
Philip Livingston,

Navne.

Francis Lewis,
Lewis Morris.

New Jersey.

Richard Stockton,
John Witherspoon,
Francis Hopkinson,
John Hart,
Abraham Clark.

Pennsylvania.

Robert Morris,
Benjamin Rush,
Benjamin Franklin
John Morton,
George Clymer,
James Smith,
George Taylor,
James Wilson,

Navne.

George Ross.

Connecticut.

Roger Sherman,
Samuel Huntington,
William Williams,
Oliver Wolcott.

Delaware.

Cæsar Rodney,
George Read,
Thomas Read,
Thomas M'Kean.

Maryland.

Samuel Chase,
William Paca,
Thomas Stone,
Charles Carroll, af Carrollton.

Virginia.

George Wythe,
Richard Henry Lee,

Navne.

Thomas Jefferson,
Benjamin Harrison,
Thomas Nelson, Jun.,
Francis Lightfoot Lee,
Carter Braxton.

North Carolina.

William Hooper,
Joseph Hewes,
John Penn.

South Carolina.

Edward Rutledge,
Thomas Heyward, Jun.,
Thomas Lynch, Jun.,
Arthur Middleton.

Georgia.

Button Gwinnett,
Lyman Hall,
George Walton.

Tillæg D.

De Forenede Staters Grundlov.

For at kunne danne en mere fuldstændig Union, oprette Domstole, sikre Fred i Landet, sørge for almindelig Beskyttelse, fremme almindelig Velvære og bevare Frihedens Velsignelser for os selv og vore Efterkommere, anordne og oprette vi, Folket af de Forenede Stater, denne Grundlov for de Forenede Stater af Amerika.

Artikel I.

Paragraf 1. Al den lovgivende Magt, som herved gives, skal overdrages til en Kongress af de Forenede Stater, som skal bestaa af et Senat og et Repræsentanthus.

Par. 2. Repræsentanthuset skal bestaa af Medlemmer, som vælges hvert andet Aar af Folket i de forskjellige Stater, og Vælgerne i hver Stat skulle være i Besiddelse af de samme Egenskaber, som fordres af valgberettigede for den talrigste Afdeling af Statens Legislatur.

Ingen skal være Repræsentant, med mindre han er 25 Aar gammel og har været Borger af de Forenede Stater i syv Aar samt paa den Tid, han bliver valgt, bor i den Stat, hvori han bliver valgt.

Repræsentanter og direkte Skatter skulle fordeles blandt de forskjellige Stater, som maatte blive indlemmede i denne Union, i Forhold til deres respektive Antal, hvilket skal bestemmes saaledes, at man til det hele Antal fri Personer, hvilket indbefatter dem, som ere bundne til en Tjeneste for flere Aar, og udelukker Indianerne, som ikke ere beskattede, lægger tre Femtedele af alle andre Personer. Den virkelige Tælling skal ske inden tre Aar efter det første Møde af de Forenede Staters Kongress, og inden Udløbet af hver efterfølgende Termin af ti Aar paa en saadan Maade, som Loven skal bestemme. Repræsentanternes Antal skal ikke overstige én for hver tredive Tusende, men hver Stat skal have i det mindste én, og indtil denne Tælling sker, skal Staten New Hampshire have Ret til at vælge tre, Massachusetts otte, Rhode Island og Providence Plantation én, Connecticut fem, New York sex, New Jersey fire, Pennsylvania otte, Delaware én, Maryland sex, Virginia ti, North Carolina fem, South Carolina fem og Georgia tre.

Blive Pladser ledige i Repræsentationen fra nogen Stat, saa skal dens udøvende Myndighed udstede Valgbreve for at fylde de ledige Pladser.

Repræsentanthuset skal vælge sine Talere og andre Embedsmænd og skal have udelukkende Magt til at anklage Embedsmænd.

Par. 3. De Forenede Staters Senat skal bestaa af to Senatorer fra hver Stat, som ere valgte af dens Legislatur for sex Aar, og hver Senator skal have én Stemme.

Saa snart som de ere forsamlede ifølge det første Valg, skulle de deles saa lige som muligt i tre Klasser. Senatorernes Pladser i den første Klasse skulle være ledige ved Udgangen af det andet Aar; den anden Klasse ved Udgangen af det fjerde Aar; og den tredje Klasse ved Udgangen af det sjette Aar, saa at en Tredjedel bliver valgt hvert andet Aar; og dersom der bliver ledige Pladser ved Embedsnedlæggelse eller paa andre Maader paa den Tid, da Legislaturen i vedkommende Stat ikke er samlet, saa skal dens udøvende Magt gjøre midlertidigt Valg indtil Legislaturens næste Møde, hvorpaa den skal fylde de ledige Pladser.

Ingen skal være Senator, med mindre han er 30 Aar gammel og har været Borger af de Forenede Stater ni Aar, samt naar han bliver valgt, bor i den Stat, hvor han bliver valgt.

Vicepræsidenten af de Forenede Stater skal være Formand for Senatet, men han skal ikke have nogen Stemme, med mindre Stemmernes Antal er lige paa begge Sider.

Senatet skal vælge sine øvrige Embedsmænd og tillige en midlertidig Formand i Vicepræsidentens Fraværelse, eller naar han maa beklæde Embedet som Præsident for de Forenede Stater.

Senatet skal have udeluktende Magt til at prøve alle Anklager mod Embedsmænd. Naar de ere samlede i dette Øjemed, skulle de aflægge Ed eller Bekræftelse. Naar de Forenede Staters Præsident anklages, skal den øverste Dommer være Formand, og ingen skal dømmes skyldig, med mindre to Tredjedele af Stemmerne ere enige derom.

Den Dom, som afsiges i Tilfælde af Embedsmænds Anklage, skal ikke gaa videre, end at de skulle nedlægge deres Embede og være uskikkede til at beklæde noget Embede i de Forenede Stater; men den, som bliver dømt skyldig, skal ikke desto mindre være Gjenstand for Anklage, Forhør, Dom og Straf efter Loven.

Par. 4. Tid, Sted og Maade, hvornaar, hvor og hvorledes Senatorerne og Repræsentanterne skulle vælges, skal bestemmes af Legislaturen i hver Stat. Men Kongressen kan naar som helst ved Lov gjøre eller forandre saadanne Bestemmelser undtagen Stedet for Senatorernes Valg.

Kongressen skal i det mindste forsamles én Gang hvert Aar, og dette Møde skal holdes den første Mandag i December, med mindre de ved Lov bestemme en anden Dag.

Par. 5. Hvert Hus skal dømme angaaende dets egne Medlemmers Valg, Indberetninger og Egenskaber, og Flertallet i hvert Hus skal danne et beslutningsgyldigt Antal til at gjøre Bestemmelser; men et mindre Antal kan hæve Mødet fra Dag til Dag og kan gives Fuldmagt til at tvinge fraværende Medlemmer til at være til Stede paa en saadan Maade og under saadan Straf, som hvert Hus bestemmer.

Hvert Hus kan bestemme Reglerne for dets Forhandlinger, straffe dets Medlemmer for nordentlig Opførsel og udstøde et Medlem, naar to Tredjedele stemme derfor.

Hvert Hus skal holde Protokol over dets Forhandlinger og skal fra Tid til anden offentliggjøre samme med Undtagelse af saadanne Dele deraf, som efter deres bedste Skjøn bør holdes hemmelige, og Medlemmernes Stemmer for og imod i hvert Hus angaaende hvilket som helst Spørgsmaal skulle indføres i Protokollen, dersom en Femtedel af dem, som ere nærværende, ønske det.

Intet af Husene skal, saa længe Kongressen varer, uden det andet Hus' Tilladelse, slutte for længere Tid end tre Dage eller samles noget andet Sted end det, hvor de to Huse ere samlede.

Par. 6. Senatorerne og Repræsentanterne skulle erholde Vederlag for deres Tjeneste. Dette skal bestemmes ved Lov og betales af de Forenede Staters Skatkammer. De skulle i alle Tilfælde undtagen Forræderi, en stor Forbrydelse og Brud paa Fred være fritagne for Arrest i den Tid, deres respektive Huse ere samlede, og medens de rejse til eller fra samme, og de skulle ikke aflægge Regnskab for nogen Tale eller Debat, de have holdt i hvilket som helst af Husene paa noget andet Sted.

Ingen Senator eller Repræsentant skal i det Tidsrum, for hvilket han er valgt, ansættes til noget borgerligt Embede under de Forenede Staters Authoritet, hvilket er blevet oprettet, eller hvis Sportler ere blevne forøgede i nævnte Tid; og ingen, som beklæder noget Embede under de Forenede Stater, skal være Medlem af noget af Husene, saa længe han vedbliver at beholde sit Embede.

Par. 7. Alle Lovforslag om at paalægge Afgifter skulle udgaa fra Repræsentanthuset, men Senatet kan foreslaa eller enes om Forandringer ligesom ved andre Lovforslag.

Ethvert Lovforslag, som har gaaet gjennem Repræsentanthuset og Senatet, skal, før det bliver Lov, forelægges de Forenede Staters Præsident. Dersom han bifalder det, skal han underskrive det, men hvis ikke, skal han sende det tilbage med sine Indvendinger til det Hus, hvorfra det er udgaaet, og det skal indføre de fornemste Indvendinger i sin Protokol og behandle Lovforslaget paa nyt. Og dersom to Tredjedele af Huset efter Behandlingen stemmer for at antage Lovforslaget, saa skal det tillige med Indvendingerne sendes til det andet Hus, hvor det ligeledes skal behandles paa nyt;

og dersom to Tredjedele af dette Hus ogsaa bifalde det, saa skal det være Lov. Men i saadanne Tilfælde skulle begge Huses Stemmer afgives ved Ja og Nej, og Navnene paa de Personer, som have stemt for eller imod Lovforslaget, skulle indføres i hvert Hus' Protokoller. Dersom et Lovforslag ikke bliver sendt tilbage fra Præsidenten inden ti Dage (Søndagen undtagen), efter at det er blevet fremlagt for ham, saa skal det være Lov lige saa godt, som om han havde underskrevet det, med mindre Kongressen hindrer dets Tilbagesendelse, i det den hæves, i hvilket Tilfælde det ikke skal være Lov.

Enhver Befaling, Beslutning eller Bestemmelse, hvortil Senatets og Repræsentanthusets Stemmer ere nødvendige (undtagen i Spørgsmaalet om at hæve Mødet), skal fremlægges for de Forenede Staters Præsident og skal have hans Bifald, før det kan træde i Kraft; eller skal, dersom han misbilliger det, stemmes for paany af to Tredjedele af Senatet og af Repræsentanthuset efter de samme Regler og Betingelser, som ere foreskrevne i Tilfælde af et Lovforslag.

Par. 8. Kongressen skal have Magt til:

At paalægge og inddrive Skatter, Told og Afgifter, at betale Gjælden og sørge for de Forenede Staters Forsvar og almindelige Velfærd; men al Told og alle Paalæg og Afgifter skulle være ens over alt i de Forenede Stater;

At laane Penge paa de Forenede Staters Kredit;

At ordne Handelen med fremmede Nationer, blandt de forskjellige Stater og med Indianerne;

At indføre de samme Regler for fremmede, som søge Borgerret, og de samme Love for Fallitter over alt i de Forenede Stater;

At præge Penge, regulere deres Værdi og oprette justeret Vægt og Maal;

At sørge for at straffe dem, som eftergjøre de Forenede Staters Gjældsbeviser eller Omgangsmynt;

At oprette Posthuse og Postveje;

At fremme Videnskaber og nyttige Kunster, i det de for en vis begrænset Tid give Forfattere og Opfindere udelukkende Ret til deres respektive Skrifter og Opfindelser;

At oprette Domstole, som ere ringere end Højesteret;

At dømme og straffe Sørøveri og straffe Forbrydelser, som begaas paa det aabne Hav, og Forbrydelser mod Nationens Love;

At erklære Krig, udstede Kaperbreve og bestemme, hvad der skal ske ved Erobringer til Lands og Vands;

At samle og opholde Hære, men ingen Bevilling paa Penge til dette Brug skal gjælde længere end to Aar;

At anskaffe og underholde en Flaade;

At give Regler for Styrelsen og Reguleringen af Styrken til Lands og Vands;

At sørge for at indkalde Militsen for at indskærpe Unionens Love, undertrykke Oprør og tilbagedrive Indfald i Landet;

At sørge for at organisere, bevæbne og indøve Militsen og for at styre den Del deraf, som er beskæftiget i de Forenede Staters Tjeneste, medens de overlade til de respektive Stater at vælge Officerer og Myndighed til at øve Militsen i Overensstemmelse med den Tugt og Orden, som Kongressen foreskriver;

At udelukkende udøve den lovgivende Magt i ethvert Tilfælde over et Distrikt (ikke over ti Kvadratmile stort), hvilket de særskilte Stater overdrage, og Kongressen antager som Sædet for de Forenede Staters Regering, og at udøve lignende Myndighed over alle Steder, som kjøbes med Legislaturens Tilladelse i den Stat, hvori de ere beliggende, for at oprette Fæstninger, Magaziner, Vaabenhuse, Skibsværfter og andre nødvendige Bygninger; og

At udstede Love, som ere nødvendige og passende for at udøve den før omtalte Magt og al anden Magt, hvormed denne Grundlov iklæder de Forenede Staters Regering eller nogen Afdeling eller Embedsmand deraf.

Par. 9. Den Indvandring eller Indførsel af saadanne Personer, som nogen af de Stater, der nu existere, anse for Ret at tillade, skal Kongressen ikke forbyde før Aaret 1808, men den kan lægge Skat eller Told paa saadan Indførsel, hvilken dog ikke maa overstige ti Dollars for hver Person.

Retten til at skrive en habeas corpus (et Forlangende, som kan skrives af den, der er arresteret, uden at han kan beskyldes for nogen Hovedforbrydelse, om at løslades mod at stille Kaution, da de ikke have Ret til at holde en saadan Person over 24 Timer, før han bliver forhørt) skal ikke ophøre, med mindre det offentlige Vel fordrer det i Tilfælde af Oprør eller Indfald i Landet.

Intet Lovforslag om at straffe politiske og andre Forbrydelser uden regelmæssigt Forhør for Domstolene eller om en ex post facto-Lov (Straf for en Brøde efter en senere indført Lov) skal antages.

Ingen Kopskat eller anden direkte Skat skal paalægges uden i Forhold til den Folketælling, som før er anordnet.

Ingen Skat eller Told skal lægges paa nogen Vare, som udføres fra nogen Stat.

Intet Fortrin skal gives ved nogen Regulering af Handel eller Afgift til Havnene i én Stat fremfor Havnene i andre Stater, ej heller skulle Skibe, som ere bestemte til eller fra en Stat, være tvungne til at lægge til, klarere eller betale Told i en anden.

Ingen Penge skulle udtages af Statskassen uden ifølge Bestemmelse ved Lov, og regelmæssigt Regnskab over Indtægter og Udgifter af alle offentlige Penge skal offentliggjøres fra Tid til anden.

Ingen Adelstitel skal gives af de Forenede Stater, og ingen Person, som beklæder noget Embede under dem, skal uden Kongressens Samtykke tage

imod nogen Gave, Forfremmelse, Titel eller noget Embede af nogen Slags af nogen Konge, Fyrste eller fremmed Stat.

Par. 10. Ingen Stat skal indgaa i nogen Overenskomst, Alliance eller noget Forbund, udstede Kaperbreve, præge Penge, udstede Kreditbeviser, gjøre noget andet end Guld- og Sølvmynt gangbar som Betalingsmiddel for Gjæld, udstede noget Lovforslag angaaende Højforræderi, ex post facto-Love eller Love, som svække Kontrakters Gyldighed eller give nogen Adelstitel til nogen.

Ingen Stat skal uden Kongressens Tilladelse lægge nogen Afgift eller Told paa noget, som bliver indført eller udført, undtagen det, som maatte være aldeles nødvendigt for at indskærpe Tilsynslove; og den rene Fortjeneste af al Told og alle Udgifter skal betales til de Forenede Staters Skatkammer, og alle saadanne Love skulle underkastes Kongressens Revision og Kontrol.

Ingen Stat skal uden Kongressens Tilladelse lægge nogen Told eller Afgift paa Skibe, holde Tropper eller Krigsskibe i Fredstid, indgaa i nogen Overenskomst eller noget Forbund med en anden Stat eller med en fremmed Magt eller indlade sig i Krig uden ved virkeligt Angreb eller i en saa truende Fare, at den ikke tillader nogen Opsættelse.

Artikel II.

Par. 1. Den udøvende Magt skal forlenes til en Præsident af de Forenede Stater af Amerika. Han skal beklæde sit Embede i en Termin af fire Aar og skal tilligemed Vicepræsidenten, som vælges for samme Termin, vælges paa følgende Maade:

Hver Stat skal bestemme paa den Maade, som dens Legislatur foreskriver, et Antal Vælgere lige med det hele Antal Senatorer og Repræsentanter, som Staten har Ret til i Kongressen; men ingen Senator eller Repræsentant eller Person, som beklæder et Embede under de Forenede Stater, skal bestemmes til Vælger.

Kongressen kan bestemme Tiden, da Vælgerne skulle udnævnes, og Dagen, hvorpaa de skulle afgive deres Stemmer, og denne Dag skal være den samme over alt i de Forenede Stater.

Ingen Person undtagen en indfødt Borger eller en Borger af de Forenede Stater paa den Tid, denne Grundlov træder i Kraft, skal være valgbar til Præsidentembedet; ej heller skal nogen være valgbar til dette Embede, som ikke er 35 Aar gammel og har boet fjorten Aar i de Forenede Stater.

I Tilfælde af at Præsidenten bliver afsat fra sit Embede eller ved hans Død eller Nedlæggelse af Embedet eller Uduelighed til at udføre det nævnte Embedes Pligter, skal det samme hvile paa Vicepræsidenten, og Kongressen kan ved Lov bestemme, hvad der skal gjøres i Tilfælde af Afsættelse, Død,

Nedlæggelse af Embedet eller Udueligheds baade af Præsidenten og Vicepræsidenten og kan erklære, hvilken Embedsmand der da skal være Præsident, og denne Embedsmand skal handle i Overensstemmelse dermed, indtil det, som hindrer, bliver bortfjærnet, eller til en Præsident bliver valgt.

Præsidenten skal til bestemte Tider have Vederlag for sine Tjenester, hvilket hverken skal forøges eller formindskes i den Termin, for hvilken han er valgt, og han skal ikke i dette Tidsrum tage imod Sportler af de Forenede Stater eller af nogen enkelt Stat.

Før han begynder at udføre sit Embede, skal han aflægge følgende Ed eller Bekræftelse:

„Jeg sværger (eller bekræfter) herved højtidelig, at jeg med Troskab vil beklæde Embedet som de Forenede Staters Præsident og vil saa godt, som jeg formaar, bevare, beskytte og forsvare de Forenede Staters Grundlov."

Par. 2. Præsidenten skal være øverste Befalingsmand over de Forenede Staters Hær og Flaade og over de enkelte Staters Milits, naar de indkaldes til virkelig Tjeneste i de Forenede Stater; han kan forlange, at den fornemste Embedsmand i hvert af de udøvende Departementer skal indgive sin Mening skriftlig til ham angaaende hvilken som helst Gjenstand, der henhører til Pligterne i deres respektive Embeder, og han skal have Magt til at udsætte Straf og benaade Forbrydelser mod de Forenede Stater undtagen i Tilfælde af Anklage mod Embedsmænd.

Han skal have Magt til ved og med Senatets Raad at indgaa i Forbund med andre Magter, forudsat at to Tredjedele af de tilstedeværende Senatorer ere enige derom; og han skal foreslaa og skal ved og med Senatets Raad og Tilladelse udnævne Gesandter og andre offentlige Ministre og Konsuler, Dommere i Højesteretten og alle andre Embedsmænd i de Forenede Stater, hvis Udnævnelse ikke heri er bestemt paa andre Maader, og den skal stadfæstes ved Lov; men saadanne underordnede Embedsmænd, som Kongressen anser for bedst, kan den ved Lov give Præsidenten alene eller Domstolene eller de styrende i Departementerne Magt til at udnævne.

Præsidenten skal have Magt til at bestemme, hvem der skal beklæde alle ledige Embeder, som maatte forefalde, medens Senatet er opløst, idet han forlener Kommissioner, hvilke skulle udløbe ved Slutningen af deres næste Samling.

Par. 3. Han skal fra Tid til Tid underrette Kongressen om Unionens Tilstand og anbefale til deres Overvejelse saadanne Forholdsregler, som han anser for nødvendige og hensigtsmæssige; han kan ved ualmindelige Tilfælde sammenkalde begge Huse eller et af dem, og dersom der bliver Uenighed mellem dem med Hensyn til Tiden, da de skulle slutte, kan han opløse dem til en saadan Tid, som han anser for bedst; han skal modtage Gesandter og andre offentlige Ministre; han skal sørge for, at Lovene blive udøvede med Troskab, og han skal beskikke alle Embedsmænd i de Forenede Stater.

Par. 4. Præsidenten, Vicepræsidenten og alle borgerlige Embedsmænd i de Forenede Stater skulle afsættes fra Embedet, naar de blive anklagede for og overbeviste om Forræderi, Bestikkelse eller andre Forbrydelser og lovstridige Handlinger.

Artikel III.

Par. 1. De Forenede Staters dømmende Magt skal gives til en Højesteret og til saadanne underordnede Domstole, som Kongressen fra Tid til anden bestemmer og opretter. Dommerne baade i Højesteretten og ved underordnede Domstole skulle beholde deres Embeder, saa længe de opføre sig godt, og de skulle til bestemte Tider erholde Vederlag for deres Tjeneste, hvilket ikke skal formindskes, saa længe de beholde Embedet.

Par. 2. Den dømmende Magt skal udstrækkes til alle Tilfælde i Lov og Billighed, som opstaa under denne Grundlov, de Forenede Staters Love og Forbund, som ere indgaaede eller ville indgaa under deres Myndighed; til alle Tilfælde, som angaa Gesandter og andre offentlige Ministre og Konsuler; til alle Tilfælde af Admiralitetets og Søvæsenets Retssager; til Stridsspørgsmaal, hvori de Forenede Stater have Part; til Stridsspørgsmaal mellem to eller flere Stater; mellem en Stat og Borgere af en anden Stat; mellem Borgere af forskjellige Stater; mellem Borgere af samme Stat, som gjøre Fordring paa Land under de forskjellige Staters Landuddeling; og mellem en Stat eller dens Borgere og fremmede Staters Borgere eller Undersaatter.

I alle Tilfælde, som angaa Gesandterne og andre offentlige Ministre og Konsuler, og de Tilfælde, hvori en Stat er indviklet, skal Højesteret have den første Dommerret. I alle de andre Tilfælde, som forhen ere nævnte, skal Højesteret have appellerende Dommerret baade med Hensyn til Lov og Kjendsgjerning med saadanne Undtagelser og under saadanne Regler, som Kongressen vil bestemme.

Alle Forbrydelser undtagen Anklage for Embedsførelse skulle prøves af en Jury, og Prøven skal holdes i den Stat, hvor Forbrydelsen er begaaet; men dersom den ikke er begaaet i nogen Stat, saa skal Prøven foretages paa et saadant Sted eller saadanne Steder, som Kongressen ved Lov bestemmer.

Par. 3. Forræderi mod de Forenede Stater skal blot bestaa i at begynde Krig mod dem eller i at forene sig med deres Fjender og hjælpe dem.

Ingen Person skal dømmes for Forræderi uden efter to Vidners enstemmige Udsagn angaaende den samme Handling eller en Bekjendelse i aaben Ret.

Kongressen skal have Magt til at bestemme, hvorledes Forræderi skal straffes, men ingen Eksemplet af Forræderi skal overføres paa den næste Slægt eller bevirke, at Ejendom konfiskeres undtagen gjennem den Persons Levetid, som begik Forræderiet.

Artikel IV.

Par. 1. Enhver Stat skal have fuld Tiltro til de offentlige Handlinger, Protokoller og Retssager i enhver anden Stat. Og Kongressen kan ved almindelige Love foreskrive Maaden, hvorpaa saadanne Handlinger, Protokoller og Retssager skulle prøves.

Par. 2. Borgerne i hver Stat skulle have Ret til alle de Privilegier og Forrettigheder, som tilhøre Borgere af de Forenede Stater.

En Person, som i nogen Stat er beskyldt for Forræderi eller andre større eller mindre Forbrydelser, og som flyr fra Domstolene og bliver funden i en anden Stat, skal paa Opfordring af den Stats udøvende Myndighed, hvorfra han flygtede, udleveres og føres til den Stat, som bør dømme Forbrydelsen.

Ingen Person, som er pligtig til Tjeneste eller Arbejde i en Stat ifølge dens Lov, og som flyr til en anden, skal ifølge nogen Lov eller Regel der blive fritagen for saadan Tjeneste eller saadant Arbejde, men skal gives tilbage til vedkommende, som have Krav paa saadan Tjeneste eller saadant Arbejde, naar de gjøre Fordring derpaa.

Par. 3. Kongressen kan indlemme nye Stater i denne Union; men ingen ny Stat skal dannes eller oprettes indenfor en anden Stats Grænser, ej heller skal nogen Stat dannes ved Forening af to eller flere Stater uden Legislaturens Tilladelse i vedkommende Stater saa vel som Kongressens Tilladelse.

Kongressen skal have Magt til at afhænde et Territorium eller anden Ejendom, som tilhører de Forenede Stater, og at oprette alle nødvendige Regler og Anordninger desangaaende, og intet i denne Grundlov skal tolkes saaledes, at det forklejner de Forenede Staters Fordringer eller nogen enkelt Stats Fordringer.

Par. 4. De Forenede Stater skulle være ansvarlige for, at hver Stat i denne Union erholder en republikansk Regeringsform, og skulle beskytte hver af dem mod Indfald og paa Opfordring af Legislaturen eller den udøvende Myndighed (naar Legislaturen ikke kan samles) mod Oprør inden Statens Grænser.

Artikel V.

Kongressen skal foreslaa Forandringer eller Tillæg til denne Grundlov, naar to Tredjedele af begge Huse anse det for nødvendigt, eller skal paa Opfordring af to Tredjedele af Legislaturerne i de forskjellige Stater sammenkalde Møde til at foreslaa Forandringer, hvilke i begge Tilfælde skulle være gyldige i alle Henseender og Øjemed som en Del af denne Grundlov, naar de stadfæstes af Legislaturen af tre Fjerdedele af de forskjellige Stater eller ved Forsamlinger i tre Fjerdedele af den, eftersom Kongressen foreslaar den ene

eller den anden Maade til Stadfæstelse, forudsat at intet Tillæg, som maatte antages før Aaret 1808, skal paa nogen Maade forandre den første og fjerde Sætningsdel i Paragraf 9 i den første Artikel, og at ingen Stat, uden den selv tillader det, skal fratages sin forholdsmæssige Stemmeret i Senatet.

Artikel VI.

Al Gjæld, som er paadraget, og Kontrakter, som ere afsluttede, før denne Grundlov bliver antaget, skulle være lige saa bindende for de Forenede Stater under denne Grundlov som under Forbundet.

Denne Grundlov og de Forenede Staters Love, som blive udgivne ifølge dens Anordninger, og alle Overenskomster, som ere afsluttede eller ville blive afsluttede ved de Forenede Staters Authoritet, skulle være Landets højeste Lov (i de Stykker, som angaa Overenskomsten), og Dommerne i hver Stat skulle følge dem, selv om der i nogen Stats Grundlov eller andre Love er noget, som strider derimod.

De ovenfor nævnte Senatorer og Repræsentanter og Medlemmerne af de forskjellige Staters Legislaturer og alle udøvende og dømmende Embedsmænd baade i de Forenede Stater og de forskjellige Stater skulle forpligtes ved Ed eller Bekræftelse til at støtte denne Grundlov; men ingen Prøve i Troessager skal nogensinde fordres som Adgangsret til nogen offentlig Embedsstilling inden de Forenede Stater.

Artikel VII.

Naar Forsamlingerne i ni Stater stadfæste denne Grundlov, saa skal det være tilstrækkeligt til at bevirke, at den træder i Kraft mellem de Stater, som selv stadfæste den.

Tillæg til Grundloven.

Artikel I.

Kongressen skal ingen Lov udstede om at oprette nogen Religion, eller om at forhindre sammes fri Udøvelse, eller om at indskrænke Talefriheden, eller Pressefriheden, eller Folkets Ret til at forsamles paa en fredelig Maade og til at ansøge Regeringen om Bistand i Nød.

Artikel II.

Da en vel indøvet Milits er nødvendig for at beskytte en fri Stat, saa skal Folkets Ret til at have og bære Vaaben ikke hindres.

Artikel III.

Ingen Soldat skal i Fredstid gaa ind i noget Hus uden Ejerens Samtykke, ej heller i Krigstid uden paa den Maade, som Loven foreskriver.

Artikel V.

Folkets Ret til at være betryggede med Hensyn til deres Personer, Huse, Papirer og Husgeraad, mod urimelig Undersøgelse og Beslaglæggelse skal ikke krænkes, og ingen Arrestordre skal udstedes uden paa rimelige Grunde understøttet ved Ed eller Bekræftelse, og den skal nøjagtig beskrive det Sted, som skal ransages, og de Personer eller Ting, som skulle arresteres eller beslaglægges.

Artikel V.

Ingen Person skal holdes ansvarlig for en Hovedforbrydelse uden efter en Fremstilling eller Anklage af den store Jury, undtagen i Tilfælde, som maatte forefalde ved Land- eller Sømagten eller i Militsen, naar den er i virksom Tjeneste i Krigstider, og naar der er offentlig Fare; ej heller skal nogen være hjemfalden til for samme Forbrydelse at have Liv og Lemmer to Gange sat i Fare; ej heller skal nogen tvinges i nogen kriminal Sag til at vidne mod sig selv eller til at berøves Liv, Frihed og Ejendom uden lovlig Fremgangsmaade; ej heller skal privat Ejendom tages til offentligt Brug uden rimelig Erstatning.

Artikel VI.

I alle kriminale Sagsøgninger skal den anklagede have Ret til hurtig og offentlig Undersøgelse af en upartisk Jury af den Stat og det Distrikt, hvori Forbrydelsen er bleven begaaet, hvilket Distrikt man forud skal have bestemt ved Lov; til at underrettes om Anklagens Natur og Aarsagen til den; til at staa frem for dem, som vidne imod ham; til at have tvungen Proces for at erholde Vidner paa sin Side og til at faa Hjælp af en Sagfører til sit Forsvar.

Artikel VII.

I alle Sagsøgninger efter almindelig Lov, hvor Værdien af det omtvistede overstiger 20 Dollars, skal man have Ret til at erholde Dom af en Jury, og ingen Sag prøvet af en Jury skal undersøges paany for nogen Domstol af de Forenede Stater paa nogen anden Maade end i Overensstemmelse med den almindelige Lovs Regler.

Artikel VIII.

Overdreven Sikkerhed skal ikke fordres, eller overdrevne Bøder paalægges, ej heller grusomme og ualmindelige Straffe.

Artikel IX.

De Rettigheder, som opregnes i Grundloven, skulle ikke tolkes saaledes, at de tilsidesætte eller forklejne andre Rettigheder, som Folket har.

Artikel X.

Den Magt, som i denne Grundlov ikke er delegeret til de Forenede Stater og ej heller forbudt de andre Stater at udøve, er forbeholdt hver enkelt Stat eller Folk.

Artikel XI.

De Forenede Staters dømmende Magt skal ikke udstrækkes til nogen Retssag, som er begyndt eller anlagt mod en af de Forenede Stater af Borgerne i en anden Stat eller af Borgerne eller Undersaatterne af en fremmed Stat.

Artikel XII.

Vælgerne skulle møde i deres respektive Stater og stemme ved Ballotering for Præsidenten og Vicepræsidenten, og en af dem i det mindste skal ikke være Borger af samme Stat som Vælgerne. De skulle navngive paa deres Stemmesedler, hvilken Person de stemme for som Præsident, og paa særskilte Stemmesedler, hvilken de stemme for som Vicepræsident, og de skulle nævne paa særskilte Lister alle de Personer, der ere stemte for som Præsident, og alle Personer, der ere stemte for som Vicepræsident, og Antallet af Stemmerne for hver; og denne Liste skal underskrives, bevidnes og oversendes forseglet til Sædet for de Forenede Staters Regering addresseret til Senatets Formand. Senatets Formand skal i Senatets og Repræsentanthusets Nærværelse aabne Vidnesbyrdene, og derpaa skulle Stemmerne tælles. Den Person, som har det største Antal Stemmer for Præsident, skal være Præsident, dersom nævnte Antal er Majoriteten af det hele Antal Vælgere, som ere udnævnte. Dersom ingen Person har en saadan Majoritet, skal Repræsentanthuset øjeblikkelig vælge Præsidenten ved Ballotering af de Personer, som have det højeste Antal Stemmer (dog ikke over tre Personer) paa Listen over dem, der ere stemte paa som Præsident. Men ved Valget af Præsidenten skulle Stemmerne regnes efter Staterne saaledes, at Repræsentationen fra hver Stat har en Stemme. Et beslutningsgyldigt Antal til dette Øjemed skal bestaa af et eller flere Medlemmer fra to Tredjedele af Staterne, og en Majoritet af alle Staterne skal være nødvendig til at gjøre Valget gyldigt. Og dersom Repræsentanthuset ikke vælger en Præsident, naar Valgretten tilfalder det, før den 4de Marts næstfølgende, saa skal Vicepræsidenten handle som Præsident ligesom i Tilfælde, hvor Præsidenten dør, eller der indtræffer nogen anden Udueligbed efter Grundloven. Den Person, som har det største Antal Stemmer som Vicepræsident, skal være Vicepræsident, dersom nævnte Antal er en Ma-

joritet af det hele Antal Vælgere, som ere udnævnte; og dersom ingen Person har en Majoritet, skal Senatet vælge Vicepræsidenten fra de to, som have det højeste Antal Stemmer paa Listen. Et beslutningsgyldigt Antal i dette Øjemed skal bestaa af to Tredjedele af det hele Antal Senatorer, og en Majoritet af hele Antallet skal være nødvendig til et Valg. Men ingen Person, som ifølge Grundloven ikke er valgbar til Præsidentembedet, skal være valgbar til Vicepræsident for de Forenede Stater.

Artikel XIII.

Par. 1. Hverken Slaveri eller tvungen Tjeneste undtagen som Straf for Forbrydelse, som vedkommende er bleven lovlig overbevist om, skal existere inden de Forenede Stater eller noget Sted, som henhører under deres Domstole.

Par. 2. Kongressen skal have Magt til at indskærpe denne Artikel ved passende Lovgivning.

Artikel XIV.

Par. 1. Alle Personer, som ere fødte eller have erholdt Borgerret i de Forenede Stater, og som ere under deres Domstole, ere Borgere af de Forenede Stater og af den Stat, hvori de bo. Ingen Stat skal udstede eller indskærpe nogen Lov, som indskrænker de Privilegier eller Fortrin, som tilhøre de Forenede Staters Borgere, ej heller skal nogen Stat berøve nogen Person hans Liv, Frihed eller Ejendom uden Rettergang ved Lov eller nægte nogen Person under dens Jurisdiktion lovlig Beskyttelse.

Par. 2. Repræsentanterne skulle deles mellem de forskjellige Stater efter deres respektive Antal, i det man tæller det hele Antal Personer i hver Stat med Undtagelse af Indianerne, som ikke ere skatskyldige. Men dersom Retten til at stemme ved noget Valg for at udnævne Vælgere for Præsident og Vicepræsident, Repræsentanter i Kongressen, de udøvende og dømmende Embedsmænd af en Stat eller Medlemmer af dens Legislatur, nægtes til nogen mandlig Beboer af vedkommende Stat, naar han er 21 Aar gammel og er en Borger af de Forenede Stater, eller paa nogen Maade indskrænkes undtagen for Deltagelse i Oprør eller anden Forbrydelse, saa skal Grundlaget for Repræsentationen i den Stat formindskes ligesom Antallet af saadanne mandlige Borgere forholde sig til det hele Antal mandlige Borgere, som ere 21 Aar gamle.

Par. 3. Ingen Person skal være Senator eller Repræsentant i Kongressen eller Vælger af Præsident eller Vicepræsident eller beklæde noget borgerligt eller militært Embede inden de Forenede Stater eller i nogen Stat, som, efter forud at have aflagt Ed paa som Medlem af Kongressen eller som en Embedsmand af de Forenede Stater eller et Medlem af nogen Stats Legis-

latur eller som en udøvende eller dømmende Embedsmand af nogen Stat, at han vilde støtte de Forenede Staters Grundlov, har deltaget i Oprør eller Opstand mod samme eller ydet Hjælp eller Understøttelse til deres Fjender. Men Kongressen kan ved en Stemme af to Tredjedele af hvert Hus bortfjærne denne Skamplet.

Par. 4. De Forenede Staters offentlige Gjæld, som er autoriseret ved Lov, hvilken indbefatter Gjæld, som er opstaaet ved at betale Pensioner og Hvervepenge for Tjenester ved Undertrykkelsen af Opstand og Oprør, skal ikke betvivles, men have fuld Værdi. Men hverken de Forenede Stater eller nogen Stat skal stifte eller betale nogen Gjæld eller Forpligtelse, som er foraarsaget ved at understøtte Opstand eller Oprør mod de Forenede Stater eller nogen Fordring for Tab eller Frigivelse af nogen Slave, men al saadan Gjæld, alle saadanne Fordringer og Forpligtelser skulle betragtes som ulovlige og ugyldige.

Par. 5. Kongressen skal have Magt til ved passende Lovgivning at indskærpe Bestemmelserne i denne Artikel.

Artikel XV.

Par. 1. Borgernes Stemmeret i de Forenede Stater skal ikke nægtes eller indskrænkes af de Forenede Stater eller af nogen Stat paa Grund af Race, Farve eller forhenværende Trældom.

Par. 2. Kongressen skal have Ret til at indskærpe denne Artikel ved passende Lovgivning.

Tillæg E.

Senator Blairs Søndagslov-Forslag.

I deres Bestræbelser for Søndagsloven fandt de Mænd, som i 1889 forsvarede Søndagsloven, at Søndagslov-Forslaget, saaledes som det oprindelig blev fremlagt af Senator Blair, var for strængt religiøst til at kunne blive vel modtaget af Folket. Da den 51de Korgress forsamledes, og Forslaget atter skulde fremlægges, blev dets Overskrift desaarsag berøvet dets religiøse Dragt og blev fremstillet aldeles frit for alt Udseende af Lovgivning om Religion. Men Indholdet af Forslaget blev fremdeles tilladt med visse Forandringer i Udtrykkene at beholde den samme gamle, religiøse Dragt, som fandtes i det oprindelige Forslag. Lovforslaget, saaledes som det atter blev fremlagt af Senator Blair den 9de September 1889, lyder som følger:

„Et Lovforslag

„for at skaffe Folket Ret til Hvile og Gudstjeneste uforstyrret af andre paa den første Dag i Ugen.

„Det bestemmes herved af Senatet og Repræsentanternes Hus for de Forenede Stater af Amerika forsamlede i Kongress, at ingen Person, Forening, Agent, Betjent eller Tjener for nogen Person eller Forening i de Forenede Staters Tjeneste i Fredstid, undtagen ved Lovenes nødvendige Indskærpelser, skal udføre eller bemyndige andre til at udføre nogen verdslig Gjerning, Forretning eller noget Arbejde til andres Forstyrrelse undtagen Nødvendigheds-, Menneskekjærligheds- og Barmhjærtighedsgjerninger; ej heller skal nogen Person befatte sig med nogen Slags Leg, Spil, Fornøjelse eller Adspredelse til andres Forstyrrelse paa den første Dag i Ugen, som i Almindelighed kaldes Søndag, eller paa nogen Del af den i noget Territorium, Distrikt, paa noget Skib eller Sted, som er udelukkende under de Forenede Staters Jurisdiktion; ej heller skal det være lovligt for nogen Person eller Forening at tage imod Betaling for Arbejde eller Tjeneste, som er udført i Overtrædelse af denne Paragraf.

„Paragraf 2. At ingen Post eller Postsager herefter skulle transporteres i Fredstid over nogen Postvej paa Landet; ej heller skulle Postsager indsamles, sorteres, haandteres eller leveres paa nogen Del af den første Dag i Ugen; dog undtages herfra, at naar som helst noget Brev henhører til en Nødvendigheds- eller Barmhjærtighedsgjerning eller angaar nogen Persons Helbred, Liv eller Død, og denne Kjendsgjerning er tydelig omtalt paa Forsiden af den Konvolut, som indeholder samme, saa skal Generalpostmesteren sørge for, at et saadant Brev eller saadanne Breve transporteres i Pakker adskilte fra andre Postsager, og skal ordne det saaledes, at de leveres, dersom samme ere modtagne paa Bestemmelsesstedet før den nævnte første Dag i Ugen, paa saadanne begrænsede Tider af Dagen, som passe bedst for det offentliges Bekvemmelighed og gribe mindst ind i Dagens rette Jagttagelse som en Dag til Gudstjeneste og Hvile; og endvidere undtages, at dersom der sker nogen Forhindring i den rette og regelmæssige Transportation af Posten, saa skal det være lovligt saa vidt at undersøge samme, naar den er afleveret, at man kan erfare, om den indeholder saadanne Sager til lovlig Levering paa den første Dag i Ugen.

„Par. 3. At herved forbydes al Handel mellem Staterne og Indianerstammerne, for saa vidt samme ikke er Nødvendigheds-, Menneskekjærligheds- og Barmhjærtighedsarbejde, eller Transportation af Personer eller Ejendom til Lands eller Vands paa en saadan Maade, at den hindrer eller forstyrrer Folk i at glæde sig ved den første Dag i Ugen eller nogen Del deraf som en Hviledag fra Arbejde (for saa vidt den samme ikke er Nødvendigheds-, Menskekjærligheds- og Barmhjærtighedsarbejde) eller hindrer dens Jagttagelse som en Dag til Gudsdyrkelse, og enhver Person, Forening, Agent, Betjent eller Tjener hos nogen Person eller Forening, som med Forsæt overtræder denne Paragraf, skal straffes med en Mulkt fra ti til et Tusende Dollars, og ingen Tjeneste, som udføres i saadan forbudt Handel, skal være lovlig; ej heller skal man kunne inddrive noget Vederlag eller Betaling for samme.

„Par. 4. At alle militære Vaabenøvelser, Mønstringer og Parader til Lands og til Vands, naar det ikke er i Krigstid eller øjeblikkelig Beredelse dertil, af Soldater, Søfolk, Marinesoldater eller Kadetter af de Forenede Stater, paa den første Dag i Ugen herved forbydes undtagen Forsamlinger til pligtskyldig og ordentlig Jagttagelse af Gudsdyrkelse; ej heller skal noget unødvendigt Arbejde udføres eller tillades i de Forenede Staters militære Tjeneste til Lands eller Vands paa den første Dag i Ugen.

„Par. 5. At det skal være ulovligt at betale eller at modtage Betaling eller Løn paa nogen Maade for udrettet Tjeneste eller udført Arbejde eller for at transportere Personer eller Ejendom i Overtrædelse af denne Lovs Fordringer; ej heller skal nogen kunne sagsøge for at erholde den, men dersom den betales enten forud eller paa anden Maade, saa kan den samme tages tilbage af hvem som helst, der først sagsøger for samme.

„Par. 6. Alt Arbejde eller Tjeneste, som udføres paa den første Dag i Ugen som Følge af Ulykkestilfælde eller uundgaaelige Forsinkelser i de regelmæssige Forbindelser paa Postruter, Rejseruter og ved Transportation, Bevarelsen af forgængelig Ejendom eller saadanne Ting, som ere udsatte for Fare, og den regelmæssige og nødvendige Transportering og Levering af Fødemidler i sund Tilstand og saadanne Transporteringer i kort Afstand fra en Stat, et Distrikt eller Territorium til en anden Stat, Distrikt eller Territorium, som ved stedlige Love erklæres for nødvendig for det offentliges bedste, skal ikke betragtes som en Overtrædelse af denne Lov; ej heller skal denne Lovs Bestemmelse forstaas saaledes, at den forbyder eller billiger Arbejde paa Søndagen af Personer, som samvittighedsfuldt tro paa og iagttage en anden Dag end Søndagen som Sabbat eller en Dag til Gudstjeneste, forudsat, at saadant Arbejde ikke udføres til andres Forstyrrelse."

Derpaa blev et nyt Skridt taget. De befuldmægtigede for Distriktet Columbia berettede, at dette Distrikt ikke havde nogen Søndagslov, hvilket ikke er sandt. Den 6te Januar fremlagde Repræsentant Breckenridge af Kentucky et Lovforslag for Repræsentanthuset. Det lyder som følger:

„Et Lovforslag

„for at forebygge, at Personer tvinges til at arbejde paa Søndagen.

„Det bestemmes herved af Senatet og Repræsentanthuset for de Forenede Stater af Amerika forsamlede i Kongress, at det skal være ulovligt for enhver Person, Forening eller Tjener hos nogen Person eller Forening i Distriktet Columbia at udføre noget verdsligt Arbejde eller nogen Forretning eller at lade det samme udføres af nogen Person i deres Tjeneste om Søndagen undtagen Nødvendigheds- og Barmhjærtighedsgjerninger; ej heller skal det være lovligt for nogen Person eller Forening at modtage Betaling for Arbejde eller Tjeneste udført i Overtrædelse af denne Lov.

„Enhver Person, Forening, eller Tjener hos nogen Person eller Forening i Distriktet Columbia, som overtræder denne Lovs Bestemmelse, skal, naar han overbevises derom, straffes med en Mulkt, som ikke overstiger 100 Dollars, for hver saadan Overtrædelse. Men det vedtages, at denne Lovs Bestemmelser ikke skulle forstaas saaledes, at de anvendes paa nogen Person eller Personer, som samvittighedsfuldt tro paa og iagttage nogen anden Dag i Ugen end Søndagen som Hviledag."

De, som forsvare den nationale Søndagslov, have nu standset

med at virke særskilt for det nationale Lovforslag og have henvendt hele deres Opmærksomhed og samlet al deres Styrke til en kraftig Anstrængelse for at sikre Antagelsen af Breckenridges Lovforslag for Distriktet Columbia. De vide, at Folkets Opmærksomhed i det hele taget ikke er saa meget rettet paa Distriktets Affærer som paa Nationens Sager. De haabe derfor, at Lovforslaget for Distriktet vil blive antaget med langt mindre Vanskelighed, end et nationalt Lovforslag kunde blive. Saaledes kunne de faa Kongressen overtalt til at udstede denne Lov, og derefter ved videre Bestræbelser kunne de udstrække den over hele Nationen. Thi det er klart nok, at dersom Kongressen kan give Love angaaende denne Sag for Distriktet Columbia, saa kan den ogsaa give Love om samme Sag, saa vidt som dens Jurisdiktion strækker sig i Nationen. Dersom Kongressen kan udstede nogen Lov angaaende denne Gjenstand, saa kan den give Love desangaaende, saa vidt som dens Magt strækker sig.

Hele Nationen er derfor interesseret i Søndagslov-Forslaget for Distriktet lige saa meget, som om det var et ligefrem nationalt Lovforslag. Dersom de fleste af Folket sidde stille og lade Søndagslov-Forslaget for Distriktet Columbia træde i Kraft uden at protestere imod det, saa kunne de ikke protestere, naar den samme Lovgivning føres udenfor Distriktet Columbia. Det er høj Tid at tale. Det er Tid for hele Nationen at tale. Lad den tale punktlig og bestemt imod al Kongressens Lovgivning angaaende Ting, som henhøre til en anden Verden, aandelige og hellige Ting, Ting, som angaa Sjælen og det tilkommende Liv, eller hvad som helst der henhører til Religionen; thi en saadan Lovgivning er Følgen af at forbyde alt „verdsligt Arbejde eller Forretning“. Lad Grundloven og dens Erklæring, at „Kongressen ikke skal udstede nogen Lov angaaende Indførelsen af Religion eller noget Forbud mod dens frie Udøvelse“, blive agtet baade i Distriktet Columbia og af hele Nationen; og lad alt Folket sige Amen.

Ej heller er Hensigten med den religiøse Lovgivning indskrænket til Søndagsspørgsmaalet. Samme Dag, da Senator Blair fremlagde sit Søndagslov-Forslag, fremlagde han ogsaa sit Forslag om

at bestemme et Tillæg til de Forenede Staters Grundlov med lidt forandrede Udtryk i den Paragraf, som omtaler Kristendommens Grundsætninger. Denne Beslutning lyder som følger:

„En Fælles=Beslutning,

„som foreslaar et Tillæg til de Forenede Staters Grundlov angaaende Indførelsen af Religion i frie offentlige Skoler.

„Besluttet af Senatet og Repræsentanthuset i de Forenede Stater af Amerika forsamlede i Kongress (vedtaget af to Tredjedele af hvert Hus), at følgende Tillæg til de Forenede Staters Grundlov bliver foreslaaet og herved foreslaas for Staterne for at træde i Kraft, naar det stadfæstes af Legislaturerne i tre Fjerdedele af Staterne, saaledes som Grundloven fordrer.

„Artikel.

„Paragraf 1. Ingen Stat skal nogensinde udstede eller opretholde nogen Lov, som angaar Indførelsen af Religion eller forbyder dens frie Udøvelse.

Par. 2. Hver Stat i Unionen skal indføre og understøtte et System af frie offentlige Skoler tilstrækkeligt til Undervisning for alle de Børn, som bo deri, mellem sex og sexten Aars Alderen, de nævnte Aldre medindbefattede, i de almindelige Undervisningsgrene, i Dyd og Moral og i Kundskab om Kristendommens Grundsætninger, saa vidt de ikke ere sekteriske. Men ingen Penge skulle samles ved Skatter, som paalægges af Loven, ej heller skulle Penge eller anden Ejendom eller Kredit, som tilhøre nogen borgerlig Forening eller nogen Stat i de Forenede Stater, anvendes eller gives til Brug for nogen Skole, Anstalt, Forening eller Person, hvorved Undervisning eller Opdragelse gives i Lærdomme, Anskuelser, Troessætninger, Ceremonier eller Skikke, som særlig henhøre til nogen Sekt, Forening eller Selskab, som er eller gjør Fordring paa at være religiøs i dets Karakter; ej heller skulle saadanne særskilte Lærdomme, Anskuelser, Troesgrunde, Ceremonier eller Skikke læres eller indføres i de frie offentlige Skoler.

„Par. 3. For at hver Stat, de Forenede Stater og alt Folket deri kunne have og bevare Regeringer, som ere republikanske i Form og Væsen, skulle de Forenede Stater garantere enhver Stat og Folket i enhver Stat i de Forenede Stater, at de ville understøtte og opholde et saadant System af frie offentlige Skoler.

„Par. 4. At Kongressen skal indskærpe denne Artikel ved Lov, naar det er nødvendigt.“

The Abiding Sabbath

AND

THE LORD'S DAY.

(I det engelske Sprog.)

Præmieafhandlinger belønnede med $500 og $1,000.

Gjennemsyn af de to nyeste og uden Tvivl bedste Afhandlinger til Forsvar for Søndagen, almindelig kaldet „Herrens Dag". Den første af disse er skreven af Rev. George Elliott og vandt „Fletcher-Præmien" paa $500, der blev udsat af Bestyrelsen for Darmouth Kollegium for en Afhandling over „Herrens Dags evige Gyldighed". Den anden Afhandling er skreven af A. E. Waffle, M. A., og belønnedes med $1,000 af den amerikanske Søndagsskoleforenings Forlagskomité.

Alle Beviser for Søndagen findes i disse prisbelønnede Afhandlinger. 176 Sider, Pris (portofrit tilsendt) 20 Cents.

Adresse: **American Sentinel,**
43 Bond St., New York; 28 College Place, Chicago, Ill.

FATHERS OF THE CATHOLIC CHURCH.

(I det engelske Sprog.)

Et nyt Værk, der viser den hedenske Verdens Tilstand paa Kristi Tid. Den fremsætter kortelig Oldtidens hedenske Filosofers Grundsætninger, som for en stor Del vare Skyld i den Tids Usædelighed, samt viser, hvorledes disse Grundsætningers Antagelse af fremragende Mænd i den romerske Kirke udviklede Pavedømmet.

Soltilbedelsen og Søndagen

er Titelen paa et Kapitel, der er af særskilt Interesse og er alene værd, hvad Bogen koster. Kapitlet om den apostoliske Kirke indeholder for en stor Del Anførsler fra Skriften og beviser, at alvorlige Vildfarelser baade i Lære og Praxis fandtes i Kirken endog i Apostlernes Dage, saa at selv om en Lære troedes og praktiseredes allerede saa tidlig, er det ikke noget Bevis for, at den er ret. Et Kapitel omhandler enhver af Kirkefædrene og deres Skrifter.

Bogen er trykt paa smukt Papir, i Shirtingsbind med forgyldt Titel, 392 Sider; koster (frit tilsendt) $1.00.

Adresse: **American Sentinel,**
43 Bond St., New York; 28 College Place, Chicago, Ill.

THE NATIONAL SUNDAY LAW.

(I det engelske Sprog.)

Dette Værk indeholder de Grunde, som Alonzo T. Jones anførte for Senatskomitéen for Oplysning og Arbejde den 17de Dec. 1888 til Forsvar for amerikanske Borgeres Rettigheder og for at modarbejde Blairs Søndagslov-Forslag. Hans Bevisførelse er bleven meget udvidet paa Grund af Senator Blairs hyppige Afbrydelser, Indvendinger og Modsigelser, hvilke alle ere besvarede hver for sig.

Da Søndagen nu er et livlig omtvistet Spørgsmaal, vil denne lille Afhandling være af stor Interesse for alle Klasser, men især for Lovgivere, Sagførere, Dommere og andre Mænd i offentlige Stillinger. Dr. Crafts udtaler sig om den første Indberetning som en i „høj [illegible]rad interessant Læsning". Hr. Jones' Bemærkninger gjøre den endnu mere interes[illegible]t. Bevisførelsen er

[illegible]ibelen og Historien, Landets Grundlov og Guds Lov

[illegible]or den borgerlige Magt; det ugrundlovsmæssige ved et Søndags[illegible]ndersøgelse af Søndagslovene og anden religiøs Lovgivning i de [illegible]ater; Søndagslov-Bevægelsen i det fjerde saa vel som nittende Aarhun[illegible]gangsmaader, der anvendtes for at faa Underskrifter til Ansøgningen om Bla[illegible]rslag, og de Følger, saadanne Søndagslove, som ere foreslaaede for de Forenede S[illegible]ville foraarsage. 192 Sider, 25 Cents.

Adresse: **American Sentinel,**
43 Bond St., New York; 28 College Place, Chicago, Ill.

[Denne Bog vil om en Tid udkomme paa dansk.]

THE LIBRARY OF CONGRESS

